MARGARET MADDOCKS

La ţărmul mării

Traducerea si adaptarea în limba română de IOANA PATRICHI

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

In luna octombrie, locuitorii din Kingswater - cei care chiar locuiau acolo, localnicii, cum adesea le spunea Marele Joe, considerându-i fiinţe superioare - apărură ca din senin, clipiră miraţi, respirară adânc si rămaseră un timp să se gândească.

"Timp" - toţi rosteau cuvântul ca si cum ar fi fost vorba de unul lung cât veşnicia, si nu de ceva care să dureze până în noiembrie, când în mod normal ar cumpăra felicitări pentru Crăciun şi ar organiza petreceri. Octombrie era diferit - era un spaţiu de viaţă.

Doamna Woodchurch se aşeză într-un şezlong în curtea din spatele Clubului Marinarilor şi începu să citească ultimele patru numere ale unei reviste pentru femei, în timp ce fiul ei se îndrepta spre banca sa, păşind alene pe chei. Ar fi fost nevoie să fie vopsită din nou - o va vopsi în curând; ar fi trebuit, de asemenea, să repare năvoadele şi plasele în care se strângeau homarii - le va repara şi pe acestea... Toate la timpul lor, se

gândi el, ocolind bolovanii, căci era desculţ, si privind refluxul...

Casa Pescăruşilor nu dădea spre mare, dar, de la fereastra mică laterală de pe palier, Flora Brett vedea portul - ca o poză pătrată haşurată de catarge, cuprinzând capătul digului şi luminile portului - şi, dacă se apleca puţin, zărea şi limba de nisip de unde începea Plaja de Argint - Silver Beach. Casa era o locuinţă nepretenţioasă de pescari, construită în a doua parte a secolului al nouăsprecelea, ieşind însă în evidenţă prin culoarea roz pastel a zugrăvelii şi prin culoarea albastră a uşii.

Grădina era înconjurată de ziduri, dar Marele Joe, înalt cum era, putea vedea pe deasupra lor. Casa familiei Brett avea o poartă din fier forjat care lăsa să se zărească o curte pavată şi jardiniere cu hortensii. In schimb, când se legăna în balamaua ruptă, poarta înaltă din lemn din faţa casei Marelui Joe arăta o cu totul altă imagine: găleţi de plastic cu momeală, borcane pentru homari; năvoade şi un scaun şubred pe care, în zilele frumoase, Marele Joe stătea şi-l aştepta pe tânărul Joe să vină în vizită.

Cu ani în urmă, când familia Brett venea acolo în vacanţă, Flora spunea de multe ori că acea căsuţă prăpădită strica aspectul străzii şi că ar fi trebuit s-o cumpere cineva şi s-o renoveze, dar Tod era de cu totul altă părere: casa aceea nu era numai o pată de culoare, ci dădea pur şi simplu viaţă străzii unde celelalte erau case de vacanţă, pustii, cu obloanele trase, apa închisă şi

grămăjoare de otravă pentru şobolani rămase prin colţurile şoproanelor.

Câteodată, bătrânul cânta fals - mereu aceleaşi patru măsuri ale singurului cântec pe care-l ştia, "Lăsaţi să ardă neîncetat focul din vatra casei". Dincolo de acordurile vesele ale acestei melodii, Tod simţea apăsarea tristeţii bătrânului. De multe ori, când erau la Londra, discutase cu Flora să încerce să cumpere ei casa Marelui Joe după moartea acestuia, ca astfel să-şi extindă locuinţa. Işi făcuseră planul ce încăperi să unească, ce coridoare să suprime, cum să instaleze o altă cameră de baie.

- Nu e nemuritor..., spusese Flora. Trebuie să aibă peste optzeci de ani.

Acum însă, vitalitatea bătrânului îi făcea mare plăcere lui Tod. Discutau pe deasupra zidului despre vreme, despre planurile Consilului de a construi o parcare pe chei, despre pescăruşi. Tod ştia bine că-i va lipsi dacă va pleca să locuiască pe domeniul Consiliului, cu tânărul Joe, sau, dacă... dacă va muri. Fusese o vreme când nici nu ştia cum îl cheamă, prins cum era în vârtejul propriei sale vieţi.

Aflase abia când se produsese o încurcătură cu o scrisoare. Bătrânul se numea Joseph Barler şi erau o mulţime de Barler în Kingswater încă de pe vremea normanzilor. Pesemne că în vremurile de demult, aceştia stăpâniseră castelul Barler, acum
o ruină. Ii împărtăşi această presupunere şi lui Joe, iar acesta încuviinţă din cap, observând însă că "Acum nu mai

foloseşte la nimic".

Bătrânul luase plicul de la Tod, iar acesta dorise să aibă un martor pentru semnătură.

- Theodore, repetă Joe, privind neîncrezător prin ochelari.

Ia te uită! De multe ori am auzit-o pe doamna spunându-ţi Tod şi chiar mă gândeam că e un nume caraghios.

- Nu mai caraghios decât Theodore, îi răspunse Tod.

El, care se plictisea atât de repede de conversaţia din cercurile pe care le frecventa, era în stare să-l asculte ore în şir pe Joe. Nici măcar nu trebuia să răspundă; tot ce avea de făcut era să asculte şi astfel, încetul cu încetul, află o mulţime de lucruri despre localitate, despre preotul care mai avea încă trei parohii, despre doamna Austey, care se căsătorise din nou ca să poată să păstreze localul şi să nu fie nevoită să-l vândă. "Era neapărat nevoie de un bărbat", spunea Joe, fără însă să specifice clar dacă se referea la actuala doamnă Woodchurch, fostă Austey, sau la fabricanţii de bere care erau proprietarii "Clubului Marinarilor"; ca urmare a povestirilor lui, se familiarizase cu poliţistul, care, dacă până atunci fusese un anonim cu figura aproape complet acoperită de casca de motociclist în timpul raidurilor sale, acum devenise Tom, precum şi cu poştaşul, Ted, care aducea ziarele de duminică. Joe ştia aproape totul despre fiecare, deşi păstra discreţia asupra anumitor aspecte. Din locul în care stătea şi privea, era

foarte probabil că observa şi înţelegea totul - poate să-i fi scăpat doar gândurile cele mai intime. Nici despre boala lui Tod nu i se spusese nimic dar, cumva, ştia şi despre asta.

Intr-o zi, Flora văzu că lada lor de gunoi, care trebuia luată în fiecare vineri dimineaţa din spatele casei şi adusă la poarta principală, conform unei decizii a autorităţilor locale, fusese mutată în mod cu totul misterios. Autorul era Joe, deşi nimeni nu-l văzuse în timp ce acţionase. Tod era oarecum jenat pentru faptul că un om vârstă trebuia să facă tot ceea ce nu fusese el în stare pentru a o ajuta pe Flora; încerca să exprime toate acestea, mulţumindu-i în acelaşi timp lui Joe.

- Socot că mă pricep mai bine la astfel de treburi decât tine sau doamna ta, răspunse acesta. Şi, în plus, ai fost bolnav, nu-i aşa?

Flora nu crezuse niciodată că poţi albi peste noapte şi totuşi, aproape aşa se întâmplase. In cele trei luni de când începuse totul, părul des al lui Tod încărunţise complet. Din păcate, aceasta îi adăuga nu numai distincţie înfăţişării, ci şi ani pe care nu-i avea. Şi ea mai albise, dar, fiind atât de frumoasă, urmele lăsate de timp nu erau vizibile decât pentru prieteni, pentru cei care-o cunoşteau foarte bine şi-şi dădeau seama de încordarea ce luase locul liniştii de altădată.

Nici nu mai voia să-şi amintească de ziua când fusese chemată la spital. De fapt, doar aşa, încercând permanent să uite de ameninţarea necruţătoare, reuşise să-şi păstreze

mintea întreagă. Ca şi acum, de altfel: îşi concentra toată atenţia asupra a ceea ce aveau la prânz, ca să alunge orice alt gând. "Altădată", se gândea ea, "râdeam mereu". Nu era adevărat, dar vroia să creadă asta.

Acum, se străduia să zâmbească şi era extrem de recunoscătoare când şi Tod îi răspundea cu un zâmbet.

Mult timp, Tod nu zâmbise deloc, dar acum trecuse de acea perioadă de şoc şi adaptare. In mod ciudat, era fericit; mai fericit decât fusese de mult timp. Era adevărat, trecuse acea încordare şi medicaţia modernă era de mare ajutor. Si totuşi, chiar când trăsăturile sale de sculptură celtă erau destinse, gura îi era adesea strânsă, iar buzele, altădată senzuale, se subţiaseră într-o linie ce-i înăsprea figura, iar ochii săi negri priveau în gol, ca şi când s-ar fi temut să întâlnească privirea plină de candoare a ochilor ei albaştri.

- Katey nu trebuie să ştie.

Asta spusese Tod prima dată când Flora venise în vizită la spital la el, iar aceasta nu îndrăznise să-l contrazică. încuviinţase din cap, cu seninătate, ca să nu-l supere sau să-l îngrijoreze.

- înţelegi, da? Nu trebuie să afle. Mi-am petrecut jumătate din viaţă făcându-mi griji pentru tatăl meu.

- Si a trăit până la optzeci şi doi de ani.

- Da, dar a fost o sursă permanentă de îngrijorare pentru mine. "Asta pentru că întotdeauna ţi-ai făcut griji inutile", gândi
Flora, dar nu-şi rosti gândul cu voce tare.

începuse de-atunci să-şi cenzureze cu grijă cuvintele, astfel încât tot ce spunea să fie cât se poate de inofensiv.

Conversaţia lor, atât de plină de viaţă şi de spirituală altădată, se redusese deocamdată la câteva banalităţi.

- Bine, dragul meu, nu-i spun. Poate când te vei simţi mai bine.

- Niciodată. Nu vreau să afle niciodată.

Aşadar, vara trecu fără să amintească în scrisorile către Katey, stabilită la New York, nimic despre atacul de inimă şi despre recomandarea doctorului de a face pauză un an de zile, întrerupându-şi activitatea.

- Şi când va afla, se va supăra pe noi că i-am ascuns adevărul.

- E fiica noastră, spusese Tod. Nu trebuie să ne temem de
ea.

- Cred că întotdeauna m-am temut puţin de ea... nu, nu-i adevărat; m-am temut pentru ea, ceea ce este cu totul altceva. Trebuie să fie îngrozitor să fii atât de sigur că ai dreptate... adică, după aceea, când îţi dai seama că n-ai avut.

Tod râsese.

- La ea nu e cazul.

- Vrei să spui că nu află niciodată că nu are dreptate.

- Va afla într-o zi, poate.

- Sper să nu se întâmple asta. Biata Katey, sper să nu se întâmple, spusese Flora, dar îi scrisese că tatălui ei i se recomandase repaus şi că intenţionau să stea în Kingswater.

***

- Nu trebuie s-o răsfăţăm, îşi propuneau ei din când în când, dar era imposibil să nu o facă.
Ii puteau da orice şi, deşi îi refuzau ceea ce considerau că nu
i se cuvine, sau cel puţin, aşa credeau ei că procedează. In orice caz, trebuia să fie ceva total nesăbuit pentru a i se refuza lui Katey. Incercau să reziste înainte de a ceda cerinţelor ei dar, până la urmă, tot cedau.

De exemplu, nu-i îngăduiseră să renunţe la şcoală la cincisprezece ani, aşa cum ar fi vrut ea, dar, când refuzase să urmeze mai departe cursurile unei universităţi, deşi era extrem de inteligentă şi talentată, Tod îşi ascunsese dezămgirea, iar Flora nu mai spusese nimic. Din cauza războiului, ea nu putuse să meargă la facultate la Oxford şi spera să-şi împlinească visul prin Katey.

- Principalul este să fie fericită, îi spusese ea, în cele din urmă, lui Tod.

Dar, când Katey nu-şi găsise deloc fericirea, tot hotărându-se şi răzgândindu-se în ceea ce priveşte iubiţii şi profesiile, Flora suferise chiar mai mult decât fiica ei. Când discuta cu Todd, spuneau amândoi că are personalitate, fără însă să ştie nici ei prea bine ce vroiau să spună cu asta. Katey plecase în Turcia pentru o vacanţă de două săptămâni şi nu se mai întorsese timp de trei luni, răspunzând tuturor scrisorilor lor - atunci când răspundea - că se afla într-un harem, în deplină siguranţă, încheind, ca de obicei, cu "Nu vă faceţi griji", aşa cum o făcea în toate

cărţile poştale şi telegramele. Iar ei, încetul cu încetul, se educaseră, dacă nu puteau să nu-şi facă griji, măcar să accepte. "Acum, lucrurile s-au schimbat", îşi spuneau ei, fără însă să fie siguri că aşa ceva s-ar putea întâmpla vreodată.

Apoi, deodată, cu un an în urmă, Katey hotărâse că, în sfârşit, ştie ce-şi doreşte să facă: să meargă în Australia şi-şi anunţă planul ca şi cum ar fi fost o ocazie care nu trebuia sub nici o formă ratată.

- Dar trebuie să rămâi acolo doi ani, nu-i aşa?

- Şi ce dacă? Tu şi tata puteţi veni să mă vedeţi. Tot ce aveţi de făcut este să urcaţi în avion.

"Da, nu avem decât să ne urcăm în avion", îşi spuse Flora şi doar perspectiva de a o putea vedea pe Katey o împiedica să plângă. Dar, înainte de a fi cazul să facă planuri de călătorie mai amănunţit, Katey le şi trimise o scrisoare prin care îi anunţa că se-ntoarce acasă, chiar dacă trebuia să plătească diferenţa preţului călătoriei, că Australia îi înşelase aşteptările şi-i ruga să-i trimită imediat trei sute de lire. Tod îi trimise banii, după care Katey se răzgândi din nou.

- Mai rămân puţin. Am ocazia să vizitez Marele recif împreună cu nişte americani, aşa că încă nu mă întorc.

Intr-adevăr, Katey nu se întorsese acasă, ci plecase în America.

Din fericire, părea pentru prima dată mulţumită şi avea o slujbă stabilă. Flora îi spusese că tatăl ei se simţea mult

mai bine dar, pentru că încă nu avea voie să facă efort, rămâneau în Kingswater. Scrisorile săptămânale către fiica ei erau acum mult mai lungi decât de obicei, încercând să ascundă adevărul într-un înveliş de banalităţi.

"Doar îl ştii", îi scrisese Flora, "întotdeauna munceşte prea mult. Anul acesta va trebui să petrecem un Crăciun liniştit".

Katey răspunse că va veni în primăvară.

- Tot ţi-e dor de ea? întrebă Tod.

- Da. Nu tot timpul, dar uneori îi simt lipsa îngrozitor. Si tu?

Tod făcu o pauză, apoi încuviinţă din cap.

In ultimii cincisprezece ani, Tod muncise până la epuizare pentru ceea ce numea pe scurt "Firma".

"International Casings Ltd." le asigurase un lux ieşit din comun, iar lui îi adusese, în cele din urmă, o afecţiune coronariană, astfel încât trebuia acum să se pensioneze, venitul său reducându-se la o treime din suma ce i-ar fi revenit în mod normal. Desigur, nu aveau să fie săraci, dar faptul că avusese un salariu atât de mare îl făcuse să amâne economiile în mod nedeterminat - pentru cândva când urma să îmbătrânească şi să iasă la pensie, poate.

In cel de-al treilea an de căsătorie, se mutaseră din micul lor apartament într-o casă mare dintr-un cartier luxos, o casă unde puteau primi oaspeţi; îşi cumpăraseră o a doua maşină, apoi, în locul rulotei în care-şi petreceau weekendurile, actuala casă de vacanţă. Prosperaseră treptat, astfel încât trecerea se făcuse în timp, pe nesimţite.

Numai în ceea ce privea copiii nu se simţeau pe deplin realizaţi; fiul mult dorit se lăsa zadarnic aşteptat. Treptat, abandonaseră orice speranţă şi-şi concentrară întreaga ambiţie şi afecţiune asupra lui Katey.

La început, Tod nu pusese problema banilor. Medicamentele care i se dădeau îi produceau o stare euforică în care nimic nu mai părea să aibă importanţă, iar în ultimul timp Flora plătea facturi uriaşe pentru întreţinerea casei şi achita nota de plată pentru rezerva din spital. Venitul câştigat cu atât de multă trudă de Tod, venit foarte probabil a nu mai putea fi niciodată refăcut, se risipi într-o clipă, iar Flora asista îngrozită şi neputincioasă la reducerea rapidă a contului lor din bancă. In trei luni de zile, oricât de prevăzătoare încercase să fie, cheltuielile depăşiseră contul şi se văzu nevoită să discute cu directorul băncii, un bărbat cât se poate de amabil, dar inflexibil. Ducea toată această povară singură, întrucât doctorul, prieten de familie, îi interzisese cu desăvârşire să-l îngrijoreze pe Tod.

Când acesta începu totuşi să-şi facă griji, Flora încercă

să-l liniştească:

- Putem vinde din lucruri... uite, de exemplu argintăria de la mama ta.

- Nu vreau să vând nimic - absolut nimic, răspundea Tod, strângând din buze, în timp ce ochii îi sclipeau într-un mod alarmant.

Flora tăcu, arătându-se de acord. Era începutul unei vieţi duble: fără să-i mai spună nimic lui Tod, vându Mercedesul, concedie menajera, se gândi chiar să-şi găsească o slujbă... cum însă, din moment ce, deşi era în spital, Tod o solicita aproape tot timpul... îşi făcu planul să vândă casa şi să cumpere una mai mică, apoi să vândă şi casa de vacanţă. Ideea salvatoare veni de la doctor:

- De ce nu închiriaţi această casă? Oricum, Tod va trebui să stea un timp în altă parte şi...

încă înainte ca doctorul să-şi termine fraza, parcă se deblocă imediat ceva, şi-n mintea Florei se şi prefigură calea de ieşire din acel impas. Nu mai trebuia decât să găsească modalitatea de a-l aborda pe Tod. Fusese mai simplu decât îşi imaginase.

- Am putea merge la Casa pescăruşilor, spuse Tod, încă pe patul de spital. Te-ar deranja?

Era deja septembrie. Trecuse toată acea vară splendidă risipită pentru Flora în zile cenuşii, toate la fel. Abia în acel început de toamnă, trecând prin grădina Kensington, păru să simtă şi să se bucure de căldura blândă a soarelui. Tod se simţea mai bine şi urmau să plece la Kingswater pentru

convalescenţa lui. Viitorul se redusese la orizontul zilei următoare.

Cu toate acestea, când Tod veni acasă, parcă totul începu să prindă viaţă. Cuprinsă deodată de energie, Flora începu să facă liste, să scrie scrisori, să organizeze plecarea. Casa a fost repede închiriată unui cuplu de la Ambasada Franţei pentru o sumă din care, după ce se achitau toate cheltuielile aferente - nu puţine - tot rămânea suficient.

- Am putea petrece iarna la Kingswater, spuse Tod.
- Toată iarna?
- Ar fi atât de tihnit...

Intr-adevăr, liniştea de care erau înconjuraţi dădea impresia că este palpabilă şi asta chiar şi pentru Flora, pentru care liniştea părea ceva de mult şi iremediabil pierdut.

La Casa pescăruşilor, linştea la care speraseră atât de mult se dovedi a fi un amestec de zgomote care mai de care mai ciudate pentru ei: loviturile porţii în stâlp în bătaia vântului, motorul motocicletei lui Steve Blake care pornea la lucru în fiecare dimineaţă cu o precizie de ceasornic, orologiul din port - o construcţie destul de hidoasă ce fusese înălţată în memoria primului Lord Kingswater - ce bătea orele, ţipătul pescăruşilor, vaietul sirenei pentru ceaţă, clopoţelul vânzătorului de îngheţată, larma copiilor care ieşeau de la şcoală, strigătele vecinului lor, domnul Langley, pentru a se face auzit de soţia lui complet surdă,

clinchetul vaselor lăptarului ce-şi făcea turul pe la toate casele. Şi, în mijlocul acestui vacarm, Tod stătea nepăsător în faţa maşinii sale de scris, fără să observe nimic din ceea ce-l înconjura, nici măcar faptul că părul Florei, din ce în ce mai rar aranjat la coafor, îşi schimba culoarea.

- Voi învăţa singur să scriu la maşină, spuse Tod. La început, Flora nu-l luase în serios, aşteptând să-i treacă acel capriciu, dar chiar doctorul îl încuraja, spunând că orice preocupare îi face bine. In cele din urmă acceptă şi Flora ideea, căci, atunci când Theodore Brett îşi punea ceva în gând, nimic nu-i stătea în cale. In ritmul bătăilor sacadate şi neregulate pe tastatură, Flora trăia experienţa unui sentiment ciudat, pe care aproape că-l putea numi mulţumire.

Categoric, viaţa lor se schimbase, dar avea şi momentele ei bune.

- Săptămâna viitoare vine fiica mea, spuse Tod.

Era atât de entuziasmat de scrisoarea abia primită, încât simţea nevoia să împărtăşească acea bucurie cu cineva; primul pe care îl anunţă fu Joe. Acesta încuviinţă din cap, apoi adăugă:

- Nu e căsătorită.

Fusese pur şi simplu o afirmaţie, nu o întrebare.

- Nu, nu e!

- Presupun că toţi băieţii se ţin după ea.

- Asta cam aşa e, râse Tod, neştiind prea bine dacă acesta era un motiv de mândrie sau de îngrijorare.

- Se va linişti şi totul va fi bine când se va aşeza la casa ei. Uite, de exemplu, Sandra noastră...

Tod, însă, nu la Sandra se gândea, ci la Katey.

- Presupun că este frumoasă... şi soţia ta este.

- In mod normal, cu mine ar trebui să semene şi eu nu sunt o frumuseţe... Ei bine, da, cred că se poate spune despre ea că este frumoasă.

Spusese aceasta ca să pară modest. De fapt, fiica lui nu numai că era frumoasă, ci era mai frumoasă decât oricine altcineva - şi era a lui, sânge din sângele lui. Era atât de mândru, încât simţea nevoia să strige-n gura mare pe străzi.

- Sper că va rămâne mai mult, îi spuse el Florei. Ii plăcea acest loc.

- Pe-atunci veneam doar în vacanţă şi mai erau şi alţi tineri pe-aici. Acum... Ei, dar am putea face noi câteva invitaţii!

- Of, Doamne, chiar trebuie?!

Fără să vrea, Flora îşi amintea zilele în care primea oaspeţi şi participau, la rândul lor, la serate mondene, de la care se strecurau pe furiş şi plecau, sau la care se distrau atât de bine, încât erau dispuşi să continue petrecerea la cine ştie ce local până în zori, chiar dacă Tod mergea la lucru ziua următoare.

Casa lor din Londra fusese întodeauna deschisă rudelor şi prietenilor, până cu un an în urmă, când îngrijorarea şi starea de tensiune ce planau deasupra lor îi făcuseră pe

toţi să stea puţin deoparte şi să evite vizitele la Kingswater, ceea ce fusese o uşurare pentru Flora. Dar acum, făcea bucuroasă invitaţiile, în cinstea venirii fiicei lor; erau, majoritatea, presoane mai în vârstă - nu prieteni, ci bune cunoştinţe, oricând bucuroase să stea la o şuetă şi la un pahar gratis cu băutură fină.

Flora dădea telefoane şi bifa pe listă pe cei care acceptau invitaţia ei. Il lăsă la urmă pe doctorul Rutland, pentru că la numărul lui suna mereu ocupat. Era un văduv mai în vârstă, care locuia într-o casă urâtă la marginea dunelor. Din fericire, nu avusese o legătură prea strânsă cu el din punct de vedere profesional, pentru că nu-i inspira deloc încredere; îl examinase pe Tod când veniseră aici şi, o dată pe lună, îi prescria pastilele.

- Imi pare rău, dar unchiul meu e plecat, nu ştiaţi? Il înlocuiesc eu, spuse o voce necunoscută la celălalt capăt al firului.

- Ah, nu, nu din punct de vedere profesional aveam nevoie de el; era vorba de o petrecere.

- Vin cu cea mai mare plăcere.

Flora nici măcar nu-l invitase, dar se văzu nevoită să adauge:

- Veniţi şi cu soţia, desigur.

- Nu există nici o soţie, din păcate... sau, din fericire, glumi el, cu glas prietenos. Sora mea are grijă de mine.

- Atunci, poate veniţi împreună.

- Sunteţi foarte amabilă, dar, când sunt plecat, trebuie

să aibă grijă de copii.

Răsuflând uşurată, Flora avu totuşi grijă să-şi exprime speranţa că vor avea o altă ocazie de a se cunoaşte.

De la Joe, aflară mai multe despre doctorul Richard Rutland.

- Nu vi-l amintiţi pe tânărul Rick? Nepotul doctorului Harry. Acum, şi el e doctor. Nu se poate să nu vă amintiţi de tânărul Rick şi de sora lui. Locuiau undeva în nord şi veneau aici în mod regulat în august ani de zile... Aveau casa la capătul plajei.

Tod încercă să şi-o amintească. Acum, cu plimbările lui zilnice de-a lungul cheiului şi înapoi, pe lângă dune, ajunsese să cunoască fiecare fir de iarbă. Familia Rutland însemna pentru el doar un nume, fără să poată face legătura cu vreun chip. In schimb, casa lor cu uşa împodobită cu scoici şi grădina mică, mereu răvăşită de vânt, era punctul în care întotdeauna se oprea puţin şi privea către far, de partea cealaltă a golfului. De fapt, erau două golfuri la Kingswater: unul - micul port, plin în sezon cu ambarcaţiuni, iar celălalt - plaja Silver Beach, o fâşie lungă de nisip unde copiii se jucau facând castele.

- Da, da, spuse Tod. {tiu casa, dar nu mi-i amintesc pe ei.

- El şchiopăta, căută Joe să-i împrospăteze memoria, şi juca golf.

Deodată, Tod văzu, prin negura anilor, un bărbat şchiopătând uşor spre club, însoţit de soţia sa care juca golf

mai bine decât el.

- Mai sunt aici?

- Nu, au murit amândoi. Deşi era cu mult mai tânără decât el, ea a murit de cancer - povestea asta pur şi simplu l-a distrus. Au avut şi o fiică - s-a căsătorit.

Când Tod îi repetă cele aflate de la Joe, Flora hotărî că doctorul Rutland ar fi bun pentru Katey.

Fără însă să ştie nici ea prea bine la ce se gândise.

- In orice caz, Katey mă va ajuta la servit.

De fapt, de când fusese în stare să ţină o farfurie în mână, Katey o ajutase la servit la toate petrecerile. Si acum, în calitate de fiică proaspăt venită din America - persoană extrem de interesantă - urma să joace rolul de gazdă perfectă pentru Rick Rutland.

Oare pentru asta trecuse prin atâtea Flora ca s-o crească? Oare la atât se reducea orizontul lui Katey?

Capitolul 2

- Poţi merge la Londra s-o întâmpini pe Katey, spuse Tod.

- Să te las singur?

- Ei, sper că nu definitiv, dar ia trenul şi mergi acolo - poţi sta câteva nopţi la cineva.

- Si tu? Cum ai să te descurci?

- Are grijă de mine doamna Daley.

"Vine cineva zilnic să ne ajute, o anume doamnă Daley", spusese Tod tuturor şi Flora nu mărturisise niciodată că gluma aceasta, repetată atât de des, o înnebunea de teamă să nu-şi piardă minţile - o teamă mai mare decât de propriul ei sfârşit, sau de sfârşitul lui Tod.

- Si nu vei face nimic nesăbuit?

- Ce anume?

- Nu ştiu... să te-apuci să muţi mobila...

Nu avea voie să ridice, să alerge, să facă nici un efort

- Poţi să mergi la cumpărături, să te-ntâlneşti cu prietenele...

La început, Flora nici nu avusese timp să observe că-i lipsesc întâlnirile cu prietenele, atât era de ocupată: făcea gospodărie, mergea la cumpărături şi era mereu în preajma lui Tod, pentru a nu-l scăpa din priviri nici o clipă. N-o mai interesa vechiul său stil de viaţă, dar uneori simţea lipsa a câte ceva: un magazin de unde putea cumpăra specialităţi, o ocazie în care ar fi putut îmbrăca

rochia de seară, un coafor bun, deşi învăţase să-şi aranjeze şi singură părul. De multe ori, nu-şi mai recunoştea propria figură, de parcă ar fi aparţinut unei străine. Zâmbetul care-i apărea atât de des pe faţă altădată, acum era pe punctul de a se transforma într-o grimasă. Din fericire, fusese întotdeauna o femeie frumoasă, căreia nu i-ai fi dat patruzeci şi cinci de ani şi, când nu era obosită, putea foarte bine concura cu fiica sa.

Acum însă, era mereu obosită, irascibilă, uita totul ca şi cum întreaga atenţie i-ar fi fost concentrată asupra unui singur punct.

- Iţi va face bine să pleci puţin de-aici şi să te distrezi.

Flora protestă, dar curând îşi dădu seama că se înşelase; îl
iubea la fel de mult pe Tod dar, în perspectiva noului contact cu Londra, imaginea lui se estompă.

Numai că Londra, pe care luni de zile şi-o imaginase strălucitoare, mirosind a Chanel şi zumzăind de conversaţii spirituale, i se înfăţişa zgomotoasă, cenuşie, cu femei destul de prost îmbrăcate.

***

Katey venea spre mama ei, în timp ce un tânăr îi ducea valiza şi un bărbat mai în vârstă, haina. Ea ţinea în mână doar poşeta şi un buchet enorm de trandafiri, dar le scăpă când o sărută pe Flora. I se întâmpla des să scape din mână obiecte, dar întotdeauna era cineva care să i le ridice, iar neglijenţa ei căpăta o notă de distincţie. Nu-şi

prezentă însoţitorii imediat, de unde Flora deduse că-i cunoscuse în timpul călătoriei, iar aceştia o urmau tăcuţi, încărcaţi de bagaje. Abia după câtva timp li se adresă Katey:

- V-o prezint pe mama.

In timp ce Flora încerca să compenseze lipsa de recunoştinţă a fiicei ei, aceasta luă uşor haina din mâna domnului mai în vârstă şi zâmbi, ceea ce-l mulţumi pe deplin.

- Ce face tata?

- A cam exagerat cu munca şi acum are nevoie de repaus, un timp. Ti-am spus că am închiriat casa din Londra pe perioada concediului lui. Ne-am gândit să petrecem iarna la Kingswater şi acum rămânem în continuare.

- In căsuţa aceea?

- Nu-i rău deloc şi, din moment ce primim o sumă atât de mare pentru chirie...

- Mamă, îmi ascunzi ceva. Spune tot.

- Nu-ţi ascund nimic. Acum se simte mai bine.

- Mamă, de ce încerci întotdeauna să mă protejezi?

- Tatăl său se gândea că-ţi vei face griji.

- Si ce dacă? Si dacă nu ştii îţi poţi face griji, nu ştiai?

- Te-am prevenit oarecum şi nu ştiam că vii acasă atât de curând. Ne gândeam că ai slujba aceea grozavă la New York şi nu vroiam să te simţi obligată să vii acasă.

- Nu am venit pentru tata.

Câteodată, Katey putea fi chiar brutală.

Deja erau în dezacord, dar Flora se abţinu de la orice justificări şi dezminţiri furioase. Nu trebuia să se certe cu Katey

- în nici un caz nu era acum momentul, iar pe Tod nu mai trebuia să-l contrazică vreodată. Işi simţea mintea blocată de gânduri neîmpărtăşite şi cuvinte nerostite. Nici ea nu ştia cui îi semăna Katey, cert este că îşi impusese voinţa încă de pe când refuzase laptele matern în favoarea unuia din comerţ.

"Nu-i mai sunteţi de-ajuns - vrea mai mult", îi spusese moaşa. Se pare că avusese dreptate.

Privind-o pe Katey refăcându-şi fardul în gara Paddington, Flora nu putu să nu-şi amintească de fetiţa cu aparat dentar şi
o guriţă mult prea mare pentru faţa aceea mică - o gură de-a dreptul hidoasă - când plângea şi nu cu mult mai acceptabilă
- când zâmbea.

Era un mister chiar şi pentru ea, ca mamă, cum de se făcuse aşa de frumoasă; parcă dintr-o dată, toate trăsăturile urâte luaseră forma şi dimensiunea potrivite, într-o îmbinare perfectă.

- Spui că se simte din nou mai bine. De data asta e adevărat? Vocea lui Katey suna acuzator în vagonul gol, ducând-o pe
Flora cu gândul cu ani în urmă, când aceasta descoperise

că nu există Moş Crăciun.

- Spune-mi exact ce s-a întâmplat.

Dar Flora nu putea, din cauza promisiunii făcute.

- Acum e mai bine.
- Sincer?
- Da, cu mult mai bine.

Nu aminti nimic de teama permanentă ce întuneca viitorul redus, de altfel, la perspectiva orei următoare. Groaza aceea din ambulanţă, când îl văzuse abia respirând, nu avea s-o mai părăsească niciodată; partea cea mai rea era că nu putea împărtăşi nimănui cea mai cumplită teroare ce-o apăsa. Tod trebuia liniştit în permanenţă şi aceasta devenise misiunea ei în viaţă. "Dacă ai grijă, nu se va mai întâmpla niciodată", îi tot repeta, iar el o credea. Toată lumea o credea, aşa că şi Katey trebuia s-o creadă. Numai pe ea însăşi nu reuşea să se convingă.

- Nu eşti singura care ai secrete, spuse Katey. Ascultă-mă.
- Draga mea, nu fac nimic altceva de când ai venit.
- Da, ştiu, trebuia să mă fi oprit; e vina ta.
- Intotdeauna totul e din vina mea, spuse Flora ca o simplă constatare, fără să se plângă.
- Ascultă-mă: mă mărit.
- Minunat, draga mea. De ce n-ai spus până acum? Cine e? Flora era într-adevăr încântată, căci avea impresia că,

de-acum, Katey va fi în siguranţă, nemaiconstituind un permanent motiv de îngrijorare. Bucuria nu dură, însă, mai mult de două secunde.

- N-o să-ţi placă.

- Mai întâi povesteşte-mi despre el şi vom vedea apoi. Cine e?

Poate că viitorul ei ginere avea părul prea lung şi vederi
politice de stânga, dar va fi tolerantă şi răbdătoare; important era să fie Katey fericită.

- Se numeşte Jefferson Kernshill. Toţi îi spun Jeff şi te rog să-i spui şi tu tot aşa. Uneori, eu îl alint cu Teddy, dar ăsta este un nume pe care-l folosesc doar eu. Numele Kernshill nu-ţi spune nimic?

- Sincer, nu.

- Ar trebui... N-ai auzit de produsele chimice Kernshill?

- Nu.

- Este teribil de bogat, dar... teribil de...

Flora se linişti din nou; era o senzaţie plăcută, ca şi cum s-ar fi cuibărit într-o haină moale şi călduroasă. N-avea decât să aibă părul lung şi să facă politică de stânga! Katey avea să fie nu numai iubită, ci şi răsfăţată cu tot ce-şi va dori - nu va duce lipsă de nimic.

- E american, nu-i aşa?

- Da.

- Si câţi ani are?

Pentru o clipă, se temu din nou; dacă e atât de bogat,

pesemne că e bătrân. O şi vedea pe Katey în floarea vârstei, îngrijind un octogenar. Nici nu avu timp să-şi ducă ideea până la capăt, că veni răspunsul lui Katey:

- Treizeci.

Si imediat, practică şi nesentimentală cum era, trase de la gât un lanţ lung din aur, întinzând spre Flora un medalion în formă de inimă, cu perle. Inainte de a-l deschide, un gând o străfulgeră: "Asta trebuie să fie... e negru". Dar până când să sondeze în adâncul ideilor ei liberale în numele cărora afişase întotdeauna o lipsă totală de prejudecăţi, cele două jumătăţi ale inimii se deschiseră, iar fotografia tăiată perfect pe măsura acesteia lăsă să se vadă, aşa micuţă cum era, un bărbat blond, frumos. Inainte ca următoarea temere să i strecoare în suflet - "Pesemne e infirm sau paralizat" - o auzi pe Katey:

- E înalt şi superb; nu-i aşa că arată minunat?

- De ce te-ai temut că nu-mi va plăcea? Pare să fie visul oricărei soacre.

- Da, dar...

- Atâta timp cât eşti fericită..., şopti ea din nou această banalitate, crezând cu tărie în ea.

- Să nu spui că nu te-am prevenit; e căsătorit.

Inchise apoi cu un pocnet sec inimioara care se amestecă imediat cu celelalte lanţuri şi coliere de mărgele care-i împodobeau puloverul negru.

- Oh, Doamne!

Asta a fost tot ce-a putut spune Flora după o clipă de tăcere şi simplul fapt că existase acea clipă de tăcere în prezenţa lui Katey era de rău augur.

Katey, ca de obicei, îşi ascundea gândurile într-un

torent de cuvinte, punând-o în scurt timp pe Flora în temă cu întreaga situaţie. Când, în sfârşit, Katey, obosită, adormi, închise şi ea ochii, încercând să inventeze o poveste nevinovată - şi acceptabilă - pentru Tod.

Povestea clasică... Sara, soţia lui Jeff, nu-l înţelegea.

- Ti-am spus că n-o să-ţi placă...

Nu e vorba că nu-mi place. Nu văd, pur şi simplu, cum te poţi căsători cu un bărbat care...

- Il iubesc.

- Se poate, dar nu văd cum te poţi căsători cu el.

- In America, divorţul se obţine uşor.

- Un divorţ nu e niciodată uşor.

- Da, de fapt, există şi în acest caz o problemă. Sara cere o pensie alimentară uriaşă şi procesul a fost amânat un timp - şase luni, aşa e procedura legală. Are doi copii, adăugă după o pauză; doi băieţi la care ţine foarte mult.

- Sper...

- Sunt din prima căsătorie.

- Vrei să spui că a mai fost căsătorit?

- Da; prima dată s-a însurat când încă era în facultate. Ea era mult mai mare decât el şi, desigur, treburile nu au mers bine.

- Si cu tine va merge bine?

- Da.

- Eşti sigură?

- Absolut sigură. Sper să ne căsătorim la sfârşitul verii. Va fi ceva foarte liniştit... acolo, probabil.

Incă de când auzise doctorul spunând "E fetiţă", Flora îşi imaginase nunta fiicei ei în fel de fel de chipuri - aranjamente florale, voaluri de un alb imaculat, muzică... în sfârşit, o nuntă mare, fastuoasă, sau o nuntă în stil mai mic... dar niciodată o nuntă în America şi un mire deja divorţat de două ori.

- Trebuie să găsim o modalitate de a-i spune tatălui tău cu menajamente. Aceasta a fost tot ce-a mai putut spune.

Tod le aştepta cu maşina la punctul în care calea ferată se intersecta cu şoseaua.

Acum, după plecarea vilegiaturiştilor, era o linişte desăvârşită. Tod chiar se întreba dacă nu cumva va fi insuportabil pentru Katey. Cât despre petrecerea organizată de Flora... ce putea să însemne pentru o persoană plină de viaţă şi obişnuită să ducă o viaţă mondenă, cum era Katey?!

- Hei, ce-i povestea asta cu boala ta?! strigă aceasta cum îl văzu.

- N-am nimic, spuse Tod, ridicând o valiză înainte ca Flora să-l poată opri. Mama ta îşi face griji inutile.

Era imposibil să poată fi domolit. Era atât de bucuros, încât se simţea cu adevărat bine, aşa cum nu i se mai întâmplase de mult.

- Iţi va plăcea, tată, ai să vezi.

Flora deschise gura, mirată, apoi o închise, fără a mai rosti ceva; ei, Katey îi spusese exact contrariul - că n-o să-i placă.

- Va veni aici după Paşte şi atunci îl vei vedea. Este inteligent, frumos, plin de farmec... ca tine.

Katey se aşezase pe braţul fotoliului lui Tod, iar acesta era atât de încântat, încât Flora se aştepta să-l vadă topindu-se de plăcere din clipă în clipă, aceasta până să-şi dea seama, după expresia chipului lui, la ce se gândea: încă nu se născuse bărbatul potrivit să fie soţul fiicei lui; de altfel, nici nu putea exista un asemenea model de perfecţiune.

- Dar te previn, tată, şi dacă nu-ţi va plăcea de el, ceea ce este imposibil, chiar şi aşa, tot mă voi căsători cu el.

- Când? întrebă Tod după o pauză.

- Când va fi liber.

- Vrei să spui că acum nu este?

- Momentan, nu, dar va fi.

- Când?

- In curând. Atât spuse, apoi repetă aceleaşi cuvinte: "In curând", plimbând inimioara în sus şi-n jos pe lănţişor.

Uşa dintre bucătărie şi living era deschisă, astfel încât FLora putea foarte bine să vadă, să audă şi să-şi imagineze. Aşteptă continuarea, dar, spre surprinderea ei, Katey schimbă subiectul. Aceasta avea întotdeauna o mulţime de nimicuri de povestit, cărora ştia să le dea un farmec aparte şi, între două istorisiri amuzante, strecură informaţia că Jeff fusese însurat de două ori. Tod nu spuse nimic.

***

- Fapt este, comentă el abia mult mai târziu, la culcare, că este foarte posibil ca un bărbat care a avut două căsnicii nereuşite să eşueze şi în a treia.

Era mai târziu decât de obicei, iar Tod arăta bătrân şi obosit, cu ochelarii puşi strâmb, pentru că, oricum, cartea rămăsese nedeschisă.

- Nu-ţi face griji, îl linişti Flora. Spunea aceste cuvinte zilnic, pentru orice situaţie, de la contul lor în bancă, până la protestele studenţilor. Cu Katey a noastră nu e de glumit!

- Aş putea de-acum să-l compătimesc, dar nu mă gândesc decât la ea.

- Cred că ne gândim prea mult la ea. Mai bine să trecem la cărţile noastre.

Citiră zece minute, aşa cum obişnuiau. Tod îşi luă pastila pentru dormit, întrebându-se ce avea Joe să-i spună despre Sandra, iar Flora rămase mult timp trează după ce el adormi.

In fiecare după-amiază, chiar în timpul orei de odihnă a lui Tod, acest necunoscut Jeff îl deranja, telefonând din New York. De obicei răspundea Katey, care aştepta telefonul lui, dar se-ntâmplă o dată să ridice Flora receptorul prima. Vocea de la capătul celălalt al firului avea un aer politicos, dar rece, neprietenos.

- Ce fel de om e acest Jeff? o întrebă ea la un moment dat pe Katey.

- Câteodată, şi eu mă întreb dacă ştiu. Tot ce ştiu este că-l iubesc, nu ţi-am spus?

Gândul Florei zbură cu ani în urmă: Tod, atât de chipeş în noua sa uniformă, scurtele despărţiri disperate când el trebuia să lipsească un timp, spaima că un copil le-ar complica viaţa, apoi spaima că de-acum mult doritul copil întârzia să apară.

Katey fusese rodul întârziat al pasiunii lor, aducându-le clipe de extaz şi de chin, dar concentrându-le permanent întreaga atenţie asupra sa. Abia din cauza bolii lui Tod, Flora începu să se preocupe exclusiv de el şi, pentru prima dată, treceau zile în şir fără să se mai gândească deloc la fiica lor. Desigur, aceasta revenea în centrul atenţiei ori de câte ori era lângă ei.

- Doar ţi-am spus că-l iubesc! insistă Katey, ştergând o farfurie şi privindu-se în oglindă.

Cum putea să-i explice ciudăţeniile oamenilor: unii, căsătoriţi cu adevăraţi monştri - extrem de fericiţi; alţii, căsătoriţi cu adevăraţi îngeri - extrem de nefericiţi; iar între

aceste două extreme - o mulţime de combinaţii în funcţie de diverse situaţii şi temperamente.

***

- Doar nu te-ai căsătorit cu prima fată pe care ai cunoscut-o, nu-i aşa, tată?

- Nu, recunoscu Tod.

- Ai mai iubit şi alte femei înainte de a te îndrăgosti de mama. E firesc să fi fost aşa.

Tod privi pe fereastră spre Flora, care întindea nişte rufe. Prezenţa ei, chiar şi la acea distanţă, îi umplea inima de căldură.

- Trebuie să mai fi iubit şi alte femei, insistă Katey.

- Alte femei..., repetă el şi, deodată, între el şi Flora, încă în dreptul ferestrei, începu să plutească, pe jumătate uitate, trupuri... da, nu femei, ci trupuri - cu excepţia lui Jane. Cu Jane fusese altfel.

Flora nu aflase niciodată de Jane, soţia celui mai bun prieten al său, aflată acum, din fericire, la zeci de mii de mile depărtare, în Africa de Sud.

- Da, recunoscu el, au mai fost şi alte femei.

- Ei bine, singura diferenţă este că Jeff s-a şi căsătorit cu ele. Stilul lui e mai sentimental.

- Si dacă se întâmplă acelaşi lucru şi cu tine.

- Nu se va întâmpla.

- Eşti sigură?

- Da.

Spunând acestea, Katey îşi ridică bărbia cu un gest

hotărât - acelaşi de pe vremea când era încă în leagăn; doar aşa ceruse să
i se ridice prima jucărie scăpată din mână, aşa obţinuse prima bicicletă atunci când o dorise... Pentru o clipă, Tod simţi un fel de milă pentru acest Jeff pe care nu-l cunoştea.

- Căsătoria e cu totul altceva, spuse Tod, încercând zadarnic să nu pară bombastic.

- Cum? De ce?

Nu putut explica şi, ca de fiecare dată când trebuia să se recunoască învins, o sfătui:

- Intreab-o pe mama.

Katey făcu întocmai, dar nici ea, nici Flora nu reuşi să găsească dacă nu un consens, cel puţin cuvintele potrivite.

- Nu văd motivul pentru care nu ai fi de acord.

- Mi se pare că sunt prea multe soţii într-un timp prea scurt.

- Vorbeşti de parcă ar fi fost un harem.

- Din câte ştiu, musulmanii au voie să aibă patru, aşa că ar mai putea avea încă una... după tine.

- Mamă!

In tonul vocii ei era un amestec de enervare şi furie, aproape frizând ura. Ieşi în fugă din casă şi din curte, trântind poarta din fier, înaintând orbeşte, disperată că nu era înţeleasă.

O readuse la realitate maşina frânată brusc în momentul în care aproape că-i tăie calea. Era maşina lui Rick Rutland.

- Dacă ai de gând să faci un accident, ai ales persoana potrivită - sunt doctor. Cu toate acestea, n-ar strica să te uiţi pe unde mergi.

Vocea lui avea aceleaşi inflexiuni ca a tatălui ei şi individul vorbea ca şi când era obişnuit să fie ascultat. Ciudat, însă, aceste cuvinte rostite de el aveau un aer liniştitor, pe când, dac-ar fi fost spuse de părinţii ei, ar fi enervat-o.

- Trebuie să fii fiica soţilor Brett. Eu sunt Rick Rutland. Iţi mai aminteşti de mine?

- Nu. Ar trebui? adăugă ea, zâmbindu-i.

- Poate că nu. Erai tare neastâmpărată când erai mică. Imi amintesc de tine mai ales pentru că, luându-te în barcă să verific vasele în care vroiam să prind homari, ai sărit până când era să ne răsturnăm; am jurat să nu te mai iau niciodată. De fapt, venisem să-i spun tatălui tău că va trebui să mă accepte un timp, până se întoarce unchiul meu din Noua Zeelandă.

- Sper să nu avem nevoie de tine.

- Oricând ţi se poate întâmpla să cazi de pe acoperiş.

- De unde ştii? întrebă Katey, ducând instinctiv mâna la cicatricea, aproape invizibilă, de sub sprânceană.

- Cum puteam să uit, după ce mi-ai pătat de sânge pantalonii noi?

- Credeam că a fost unchiul tău...

- Aşa e, dar eu, student la vremea aceea, l-am ajutat. Ţipai groaznic. Nu erai deloc un copil drăgălaş. Cine s-ar fi

gândit că vei deveni aşa o păpuşă?

- Nu prea e genul de remarcă potrivită pentru un medic.

- Sunt în afara orelor de serviciu. Tocmai mergeam s-o iau pe sora mea şi pe cei doi copii ai ei. Trebuie s-o cunoşti.

- Mi-ar face plăcere.

- Oricum, ne vedem la petrecerea de sâmbătă.

- Vii? Când mama a spus "doctorul", credeam că...

- Da, da... Aşa mi se spune - localnicii sunt prietenoşi.

Zâmbetul cu care-şi însoţi cuvintele îi dezgoli dinţii mari,
neregulaţi, într-o gură deopotrivă de mare, cu contur neregulat. Nu avea deloc o figură ce putea fi numită frumoasă; ochi pătrunzători, deasupra unui nas nu prea drept; o expresie agresivă pe care zâmbetul o trasforma instantaneu într-una de nebănuită blândeţe.

Katey îl privi cu atenţie: un bărbat nu atât de înalt ca tatăl ei, dar robust, lăsând chiar impresia de putere. Cât despre claia de păr negru... părinţii ei l-ar fi considerat cu siguranţă prea lung, în timp ce ei i se părea prea scurt.

Fără să poată explica de ce, Katey simţi cum acea ciudată întâlnire de câteva minute îi creă bună dispoziţie. Intră în casă, fredonând uşor fals.

Fără prezenţa lui Katey, petrecerea ar fi fost la fel ca de obicei, puţin cam zgomotoasă pentru a fi considerată anostă.

Privind la frumoasa făptură pe care ea şi Tod o creaseră, cum stătea acolo, sigură pe ea, puţin detaşată, abia schiţând un zâmbet în timp ce toţi bărbaţii care-o înconjurau se întreceau în remarce spirituale, Flora se gândi la propria ei tinereţe, îngrădită de atâtea restricţii şi aproape că invidie siguranţa de sine a fiicei sale. Libertatea afişată de tânăra generaţie o făcea în oarecare măsură sceptică în ceea ce privea fericirea acesteia. "Câteodată", se gândea ea, "restricţiile pot acţiona ca o barieră de protecţie". Uneori avea impresia că nu ştia mai nimic despre străina care era fiica ei.

Era frumoasă, sănătoasă, îşi iubea părinţii, aşa că ea, ca mamă, avea toate motivele să se considere binecuvântată, atunci când alte mame se plângeau de fiicele lor. Numai că... n-o înţelegea.

- Nu mi-ai spus că ai de gând să te măriţi cu un iancheu, strigă Rick Rutland, pentru a se face auzit în vacarmul acela rezultat din adunarea prea multor persoane, dintre care una surdă, într-o încăpere prea mică.

- Nu este iancheu. Familia lui este din Virginia.

- De unde?

Ieşiră pe terasă, pentru a se înţelege.

- Din Virginia, repetă Katey. Si dacă te-ar auzi numindu-l aşa, precis te-ar trânti la pământ cu un pumn.

Rick îşi încleştă pumnii, ca pentru a arăta că poate susţine onorabil orice luptă.

- De unde ai ştiut că e american?

- Marilyn, telefonista, vorbea despre telefoanele primite de tine din New York. Nu e deloc greu de aflat fel de fel de lucruri de la lume. Tatăl meu spunea întotdeauna că aşa aflase că mama era gravidă.

- Cred că eşti îngrozitor cu această curiozitate a ta...

- Doar când subiectul mă interesează. Cine e?

- Jeff Kernshill. Cred că numele îţi e cunoscut.

- Firma de medicamente?

- Da.

- Grozav pentru tine, nu-i aşa?

- Da.

- Trebuie să mi-l prezinţi, astfel aş putea să-l previn în legătură cu ceea ce-l aşteaptă.

- Asta ar fi ceva nou. Până acum toată lumea încearcă să mă prevină pe mine.

- Dar ce-au cu el? Ce e în neregulă?

- Nimic. E perfect.

- Atunci, de ce nu-l plac? E proaspăt ieşit din închisoare?

- S-ar putea spune şi aşa... A mai fost căsătorit.

- Asta nu e o crimă.

- De două ori, spuse Katey, ca şi când ar fi răsucit lama unui cuţit în propria ei rană.

- Si te deranjează.

- Sigur că nu.

- Atunci...

- Ei, povesteşte-mi mai bine despre tine. Ai stors

destule informaţii de la mine.

- N-ai auzit vorbindu-se? Am inima frântă. Nu se vede?
- Nu.
- Cu toate astea, aşa e; atârnă într-un fir şi sângerează.
- Si ce faci?
- Nimic. Nu se poate remedia printr-o intervenţie chirurgicală.
- Ce simţi?
- Pui prea multe întrebări, fetiţo.
- Si tu mi-ai pus.
- Trebuie să spun totul?
- Dacă nu vrei, nu.
- Poate că, într-o zi, am să-ţi povestesc.
- Aştept.
- Când soseşte aici individul?
- După Paşte!

Rick tocmai voia să repete că i-ar face plăcere să-l cunoască, dar se opri, dându-şi seama că se făcuse linişte în jurul lor. Musafirii plecau, aşa că îşi luă şi el rămas-bun şi mulţumi Florei, apoi luă din mâna lui Tod tava cu băuturi, fără însă a-i mai atrage atenţia că nu avea voie să ridice nimic greu, ceea ce acesta ştia deja foarte bine.

- Am stat prea mult, spuse el, privind-o pe Katey.

Se priviră până când aceasta îşi lăsă pleapele în jos şi-şi întoarse capul într-o parte.

Când se gândea la Rick, ceea ce-i rămăsese cel mai clar în minte, erau ochii lui. Si totuşi, n-ar fi putut spune ce culoare aveau.

Stia doar că erau blânzi, dar şi cu străfulgerări de furie şi cu sclipiri de curiozitate. Nu-şi dădea prea bine seama cât de înţelegător şi plin de compasiune era, dar simţea cu tărie că, dacă ar avea nevoie de ajutor, s-ar putea baza pe el.

Gândul acesta îi umplea inima de căldură.

Capitolul 3

Katey o recunoscu imediat pe Hannah ca fiind sora lui Rick: deşi aceasta era blondă, iar el brunet, amândoi aveau aceeaşi constituţie robustă şi acelaşi stil de a-şi pleca privirea, ezitând puţin înainte de a vorbi. Tot atât de bine ştia şi Hannah cine era Katey, dar nici una din ele nu spuse nimic. Erau în faţa brutăriei, unde toată lumea aştepta maşina cu chifle, ca în fiecare marţi.

Deodată, un băieţel o zbughi în mijlocul şoselei şi imediat se auzi un ţipăt de groază. Fiind cea mai aproape de scena incidentului şi cea mai rapidă în reacţii, Katey îl prinse într-o clipă de cămaşă, salvându-l de la un sfârşit tragic, şi-l depuse la picioarele lui Hannah, ca şi când ar fi dat drumul unui pisoi adus de ceafă.

- Copil îngrozitor! strigă Hannah la fiul ei, simţind o imensă uşurare după clipele de panică prin care trecuse. Să nu mai faci niciodată aşa ceva!

Copilul începu să plângă, în timp ce Peter, fratele său, mai mare doar cu zece luni, făcu o tentativă de a dispărea pe alee. In acţiunea comună de salvare, Katey şi Hannah făcură cunoştinţă una cu cealaltă şi mergeau acum împreună, discutând, fiecare ţinând de mână câte un copil.

- Fratele meu mi-a spus să te caut şi chiar vroiam să-ţi telefonez. Aici nu e deloc amuzant în extrasezon. Dar, oricum, eu nu am timp nici să respir. Hai, vino la mine să bem o cafea.

- Stii ce, o întrerupse brusc Katey. Nu am cumpărat

chifle.

- Vai de mine, aşa e!

Hannah îl luă de mână pe Simon, iar Katey pe Peter - sau, poate invers - şi alergară înapoi, dar numai pentru a vedea maşina pe care era scris cu litere mari "Incercaţi produsele noastre de patiserie de casă", devenind din ce în ce mai mică, în goană spre şoseaua principală.

- Pentru tine nu contează, spuse Katey. Nu ai de dat nimănui socoteală, dar eu va trebui să răspund în faţa unei mame absolut feroce.

- Cam acelaşi lucru este şi în cazul unei căsătorii, chiar dacă soţul tău este plecat pentru mult timp, ca în cazul meu - Jim este în marină. Cândva, aveam şi eu tot felul de teorii; acum însă...

Fără să-şi dea seama, se îndreptau spre Casa Pescăruşilor şi, ajungând în dreptul acesteia, veni rândul lui Katey să facă invitaţia la cafea. Hannah refuză, din cauza copiilor, pentru a căror purtare avea mari reţineri.

- Prostii! spuse Katey.

Hannah zâmbi, dar refuză în continuare, deşi de-acum deveniseră prietene.

- Mi-a părut rău că n-am putut veni la petrecerea dată de părinţii tăi. Rick s-a simţit foarte bine.

- Trebuie să fie într-o perioadă foarte proastă dacă întâlnirea cu câţiva bătrâni cu mustăţi cărunte i-a putut face bine.

- Nu observasem că ai avea mustăţi - cărunte sau de altă culoare, spuse Hannah râzând. Mi-a spus că te măriţi cu un american.

- Da, recunoscu Katey, ca şi când ar fi avut două capete.

- Ce păcat! Vai de mine, iartă-mă, ce-am spus! Speram însă să fii disponibilă pentru fratele meu... Doar aşa, să-i mai ridici moralul.

- Are nevoie de aşa ceva?

- Categoric. Este ca şi cum aş trăi alături de un maniaco-depresiv... O prostie! Din cauza unei fete, desigur.

Data următoare se întâlniră la chioşcul de ziare al lui Tom Barler, o rudă îndepărtată a lui Joe - ca mai toţi de-acolo, după cum spunea Tod în glumă. Tom vindea, de asemenea, ţigări, dulciuri, iar vara, cărţi poştale, găletuşe şi lopăţele, raţe gonflabile, precum şi momeală pentru peşti, din găleţi de unde ieşea un miros pe măsură.

Katey încerca să comande un ziar american pentru Jeff, iar Tom scria comanda nu prea încrezător în reuşita sa.

- Nu ştiu, draga mea, nu ştiu, dar voi încerca. Vrei

"Chicago Tribune" şi "New York Times"?

- Dacă este posibil.

Pe măsură ce treceau zilele, Katey se întreba din ce în ce mai des dacă Jeff avea să suporte atmosfera din Kingswater. Când îi propusese să vină să-i cunoască părinţii, se gândise că-l va primi în casa lor din Campden Hill. Pentru prima dată se simţea inferioară lui din punct de vedere material. Doar când rostea cuvintele "Chicago" şi "New York", Kingswater parcă se micşora brusc, căpătând dimensiunile modeste ale unui sat pescăresc cu sistem limitat de canalizare şi miros puternic de momeală.

- Vino cu mine! spuse Hannah.

Din ziua aceea, până la venirea lui Jeff, îşi făcură un obicei din a bea cafeaua împreună în fiecare dimineaţă, după care se plimbau cu copiii sau mergeau la cumpărături.

Intr-o zi, se aşezară pe pietriş, în bătaia soarelui, în timp ce Simon şi Peter se certau pe plajă. De obicei, în astfel de situaţii, Hannah privea detaşată, neintervenind decât când pericolul era cu adevărat real, împărţind câteva palme.

- Trebuie, se scuza ea. Si în această privinţă am renunţat la teoria iniţială. Când mă gândesc... atât că nici nu mă mai gândesc... Trebuie să fie foarte plictisitor pentru Jim când vine în concediu. Imi voi petrece toată viaţa rămânând gravidă după plecarea lui.

- Bine, dar voi nu...?

- Cum să nu, dar... după o despărţire de şase luni... Nu trebuia să mă mărit cu un marinar. M-a avertizat mama... De fapt, m-a avertizat în multe privinţe şi iată, abia după ce a murit am început să iau în seamă tot ce-mi spunea.

- Când a murit?

- La puţin timp după ce m-am căsătorit; a avut cancer. Era pe patul de moarte când a organizat toată nunta, dar noi n-am ştiut nimic. Nu mă mai lăsa să vorbesc despre ea! In orice caz, a fost o mamă bună, dar mi-am dat seama abia prea târziu. Acum, îmi lipseşte îngrozitor.

Katey se gândi dacă şi ea ar putea spune acelaşi lucru despre mama ei. Se gândea cu groază că ar putea muri. Se temuse că tatăl ei va muri, dar Flora îi alungase această temere cu cuvinte liniştitoare. Era pentru prima dată când se gândea la ce-ar fi însemnat viaţa ei fără părinţi. Prin căsătoria cu Jeff, desigur, va exista o despărţire de ei, dar numai temporar. Undeva, ei trebuie să existe, să respire, să iubească, să o facă să se simtă minunată - doar prin simplu fapt că ei o consideră astfel. Si Jeff o considera minunată, dar era cu totul altceva. Işi dădea seama că, pentru Jeff, ea însemna doar un trup încântător şi lucru acesta, de asemenea, îi dădea încredere. Nu era singurul bărbat care-i dădea acest sentiment ciudat de putere, siguranţa că poate conduce. Incă din adolescenţă ştiuse că, spre deosebire de alte fete, ea putea alege. Il alesese pe Jeff şi, categoric, nu putea să se fi înşelat.

Katey putea discuta despre o mulţime de lucruri cu

Hannah, exprimându-şi gândurile mult mai liber decât o făcea cu mama ei sau cu fetele de aceeaşi vârstă cu ea. Oricât de mult îşi dorea sprijinul şi înţelegerea părinţilor, exista totuşi o oarecare distanţare; în ochii lor, rămăsese o fetiţă de treisprezece ani, deşteaptă şi frumoasă. Lui Hannah îi împărtăşise prima dată temerile în legătură cu tatăl ei, cu Jeff, cu viitorul ei. Mersese chiar atât de departe încât să recunoască faptul că uneori putea să se înşele. Iar Hannah încuviinţa din cap şi înţelegea chiar înainte de a-i spune, căci îi plăcea să vorbească, dar ştia să şi asculte.

Katey nu-l întâlnea niciodată pe Rick acolo, dar informaţiile despre el se adunau, puţin câte puţin, ca într-un mozaic. Se părea că era îndrăgostit de o fată numită Jean.

- Nu ştiu exact ce s-a întâmplat, pentru că, deşi el nu vrea să spună, s-a întâmplat totuşi ceva. Ah, îmi vine s-o omor.

- O cunoşti?

- Da, şi nu-mi place; e asistentă medicală şi o persoană foarte potrivită. Acum e în America, în San Francisco şi am impresia că vrea să vină şi el acolo.

- Si el nu vrea?

- Mai bine întreabă-l tu, discută cu el. Sunteţi amândoi cam în aceeaşi situaţie.

- Oare?!

- Vreau să spun, orientaţi spre America.

- Vorbeşti de parcă ar fi o localitate de dimensiunea

acesteia.

- E vorba doar de un număr mai mare de oameni. Când vine Jeff al tău?

- In curând, dar nu ştiu exact când.

Ii dădu seama că, în ceea ce-l privea pe Jeff, nu se putea spune nimic cu certitudine. Circula cu avionul aşa cum ceilalţi oameni merg cu autobuzul.

- Sper să fie vreme frumoasă

- Si eu.

Un nor negru, uriaş, întuneca albastrul cerului. Deja începuse ploaia când Katey alergă spre casă. "Trebuie să se menţină vremea frumoasă", se gândea ea cu disperare. Ah, Doamne, fă să fie vreme frumoasă, sau măcar să nu plouă", continuă ea să se roage în timp ce-şi ştergea părul ud de ploaie şi privea cum curtea se transforma într-o baltă.

De Paşte, câţiva vilegiaturişti se-ntorseseră şi, deşi pentru scurt timp, era suficient ca să scoată localitatea din amorţeala iernii. De la vopsitul bărcilor la spălatul rufelor, totul părea să fie făcut cu o frenezie neobişnuită. Chiar şi Flora era contaminată de acel entuziasm general şi, deşi Katey insistă ca Jeff să stea la noul hotel construit pentru clubul de golf, chiar la intrarea în localitate, ea tot începu o curăţenie generală.

- Trebuie să aibă o cameră de baie, spunea Katey.

- Hotelul despre care vorbeşti nu are baie la fiecare cameră, remarcă Tod.

Flora parcă-l şi vedea pe acest oaspete atât de exigent ieşind, ca o stea de cinema, dintr-o cadă plină cu lapte de măgăriţă. Ah, ba nu, parcă pentru Cleopatra era valabilă scena aceasta...

- Nu mai faceţi atâta caz! spunea Katey, deşi ea se agita şi, în special, când constată că hotelul era rezervat în întregine pentru un eveniment sportiv. Atunci nu avem încotro - va trebui să-l primim aici. Si atât m-am lăudat cu casa noastră din Campden Hill... Ce păcat că a trebuit închiriată!.

- Intr-adevăr, mare păcat.

Atât îndrăzni să spună Flora, de teamă ca vocea să nu-i trădeze spaima.

- Ascunzi ceva.

- Nu, de ce-aş face-o? încercă să pară mirată, însoţindu-şi cuvintele de un râs care, oricât se străduia suna forţat.

- Jură.

Simţea ochii verzi ai lui Katey sfredelindu-i gândurile, dându-i la iveală toate secretele. "Trebuie să împart povara aceasta cu cineva", se gândea ea. Doar simplul fapt că ascundea ceva o sleia de puteri.

- Jur, spuse ea încet, auzind paşii lui Tod.

Oare avea să i se ierte această minciună în ziua Judecăţii de Apoi? Pentru Tod, ca şi pentru Katey, ar fi făcut orice - sperjur, să moară de foame, să se priveze de absolut totul - dar, când era vorba de amândoi deodată,

atunci simţea o sfâşiere cumplită.

Cel puţin pentru Katey nu va mai trebui să-şi facă griji în curând; măcar ea avea să fie în siguranţă.

- Ce-ai făcut cu ziarul meu? tună Tod. Tot ce pun puţin deoparte dispare.

- Nu-l mai lăsa pe tata să ţipe aşa la tine, spuse intrigată Katey. Incetează, tată. Si acum, desigur, vei spune "Nu admit să mi se vorbească astfel!".

- Da, da, poţi să consemnezi că am spus că nu admit să mi se vorbească astfel, zise Tod râzând şi trăgând-o uşor de păr când trecu pe lângă el.

- In regulă, nici noi. Si nici pe Jeff nu-l voi lăsa să-mi vorbească astfel.

- Vei învăţa, îi răspunse el, privind-o amuzat pe Flora.

Cât despre aceasta, se tot gândea cum avea acel necunoscut care în curând urma să devină membru al familiei, să se poarte şi să se descurce cu Katey.

Abia mai târziu prinse Flora suficient curaj pentru a insista să capete de la Katey mai multe detalii în legătură cu nunta.

- Jeff spune că va fi chiar a doua zi după ce trec cele şase luni; nici măcar nu-i pasă unde va fi.

- Dar ţie?

- Nu mai are importanţă, principalul este că ne căsătorim. Dar e mai uşor în State.

In timp ce vorbea, Katey ştergea o farfurie, dar cu

mişcări atât de lente, încât Flora trebui să-şi înăbuşe nerăbdarea. De fapt, ajutorul lui Katey la bucătărie era mai mult un pretext de a fi împreună şi de a discuta cu ea, căci în mod obişnuit vorbea, se uita pe fereastră, analiza lista de cumpărături şi, între timp, poate mai ştergea o farfurie sau punea o cană la loc în dulap.

- Căsătoria nu e ceva simplu, o avertiză Flora.

- Ah, mamă!

Asta însemna că discuţia pe acea temă era încheiată din moment ce ştia cu siguranţă că are dreptate, dincolo de orice îndoială.

- Sara vrea o pensie alimentară enormă, continuă ea, schimbând puţin subiectul.

- Bine că Jeff e bogat.

- Dacă nu era, nici suma pentru pensie n-ar fi fost atât de mare. Dar asta nu e tot: individa e o ticăloasă.

- Cam urât te exprimi!

- Si caracterul ei e urât! E căsătorită cu el abia de un an şi acum vrea atâţia bani - dezgustător. Nu are copii şi nu are nevoie de...

- Poate că are nevoie de Jeff...

- Il tot sună din New York - îl urmăreşte pas cu pas.

- Te deranjează?

- La început, nu; mi se părea chiar amuzant.

- Amuzant!

- Da, ea nu ştia despre mine şi, câteodată, era într-adevăr amuzant ascultându-l pe Jeff cum inventează tot

felul de scuze.

- E oribil ce spui!

-Acum, nu mai e deloc amuzant. Cred că sunt... geloasă; nu tot timpul, dar uneori, da. In general sunt tolerantă, dar am şi momente în care o urăsc. Imi vine s-o omor.

- Dar pe prima soţie? Cum o cheamă?

- Lois.

- Si pe ea ai vrea s-o omori? Sper că nu vrei să le lichidezi pe amândouă.

Cuvintele Florei încercau să înveselească atmosfera, dar Katey nu schiţă nici un zâmbet. Rămase pe un taburet, cu mâinile încleştate în jurul genunchilor şi capul aplecat, astfel încât părul îi ascundea expresia feţei. Işi amintea momentul în care Jeff îi spusese că se căsătorise cu Lois când încă era în colegiu, iar ea preda la facultate.

"E mult mai mare decât mine", explicase el şi cu aceste cuvinte o exclusese din viaţa lui.

- Ea s-a recăsătorit? întrebase Katey.

- Nu, biata Lois. Trăieşte în lumea ei şi nici măcar la cosmetică nu mai merge.

- De ce ai divorţat de ea?

- Katey, iubito, de ce pui întrebări prosteşti?!

- Din cauza Sarei.

-Presupun că da. Eram mult prea tânăr când m-am căsătorit cu Lois - toată lumea spunea asta, chiar şi Lois.

- Dar te-ai căsătorit totuşi cu ea... şi apoi cu Sara.

- Sara a fost marea mea greşeală - de la bun început. Să nu mai discutăm despre ea.

Când făceau dragoste, toate întrebările lui Katey primeau răspuns. Era doar pentru ea, tot aşa cum şi ea era doar pentru el. Trecutul nu mai însemna decât experienţa pe care orice bărbat ar fi avut-o. De fapt, era aşa cum spusese tatăl ei: el s-a şi căsătorit cu femeile iubite pe parcursul vieţii, ceea ce-l făcea să-i fie şi mai drag. Ce putea fi mai atrăgător decât acel amestec de vulnerabilitate şi experienţă? Acum, nu mai era nevoie.

- Lois este o poveste veche, continuă Katey şi, în plus, era - adică este - mai în vârstă decât Jeff. El era încă la Harvard.

- Cât mai în vârstă?

- Nu ştiu - nu-mi pasă deloc de ea.

- Este mama copiilor lui.

- Si eu voi fi mama copiilor lui.

- Da, desigur.

Copila al cărei drum în viaţă ea şi Tod se străduiseră atât de mult să-l netezească, era sigură că poate să rezolve totul.

- N-ar trebui să fiu geloasă pe Sara, pentru că Jeff o urăşte pur şi simplu. Recunosc că a fost îngrozitoare. Nici nu-ţi vine să crezi ce scandaluri aveau: după două două sau trei pahare băute, începea să lovească în mobilă şi o dată a luat chiar o supradoză de somnifere, ca să facă o scenă. A avut nişte momente îngrozitoare cu Sara, asta e cert. Tocmai de aceea iubeşte pe cineva ca mine.

- Poate că nu spargi mobila, dar ai şi tu un

temperament vulcanic - sau, cel puţin, aveai.

- Doar când am un motiv bine întemeiat.

- Poate şi ea avea.

- Mamă, nu-i mai găsi scuze. Este o persoană îngrozitoare alături de care viaţa trebuie să fie un coşmar. In definitiv, de partea cui eşti?

- Cred că sunt de partea lui Jeff, spuse Flora, ea însăşi surprinsă de propriile ei cuvinte. In altă ordine de idei, dacă mergi la Hannah, treci te rog să iei şi medicamentele tatălui tău. Cabinetul medical este clădirea aceea din spatele poştei. Pe terasă, vei găsi o cutiuţă cu numele lui pe ea, dar dacă nu, întreabă farmacistul.

Flora nu putea rezista să vadă pe cineva plecând fără să-l roage să ducă sau să aducă diverse lucruri de care avea nevoie; era un fel de economie de timp pe care o făcea inconştient, fără să-şi dea seama că ar putea deranja, până când figura lui Katey nu-i arăta în mod clar acest lucru.

Pe partea opusă a şoselei, Rick Rutland îşi oprise maşina ponosită la garajul lui Temple şi făcea plinul. Era o rablă roşie, inconfundabilă, tot aşa cum Katey, îmbrăcată cu pantaloni şi pulovăr roşii era inconfundabilă.

- Te asortezi cu maşina mea, numai că tu eşti tânără şi frumoasă, pe când ea e veche şi într-un hal fără de hal. Merg spre Point. Vrei să te las undeva în drumul meu?

- Nu, mulţumesc. Merg să iau medicamentele pentru tata.

- Atunci, urcă.

Katey ezită, dar când el deschise portiera urcă imediat.

- Spune-mi ce e cu tata; mama e atât de misterioasă... Despre ce e vorba?

- Stii că nu trebuie să-mi pui astfel de întrebări.

- Nu are nimic grav, nu-i aşa?

Faţa lui Rick rămase ca o mască.

- Da! Linişteşte-te. Ai grijă de el.

- Voi fi la distanţă de sute şi sute de kilometri de el.

- E adevărat.

Rick porni maşina, iar Katey privi încrezătoare înainte. Era pregătită să se despartă de părinţi pentru a începe o altă viaţă, într-o altă ţară, având însă siguranţa că ei sunt acolo. Posibilitatea ca o forţă independentă de voinţa ei să-i ia din oaza de linişte în care îi plăcea să-i ştie, o îngrozea. Când îşi întoarse faţa spre Rick, avea o expresie vulnerabilă, necunoscută până atunci.

- Trebuie să merg la bătrânul Halsey, schimbă el subiectul discuţiei. Pun pariu că unchiul meu merge la el o dată pe lună doar pentru cidrul grozav pe care acesta îl face. Prea mare lucru nu mai e de făcut decât să-l pregătesc sufleteşte pentru clipa în care va fi dus la azilul de bătrâni şi să-i aduc parafină de câte ori trec pe la el. In cazul în care uit, fiica lui, de vreo şaizeci de ani, aleargă s-o aducă şi tot în fugă vine şi ea. Parcă oamenii n-ar mai şti să meargă în ritm normal. Cel puţin americanii, nu mai merg deloc pe jos.

- Ce ştii despre americani?

- Nimic, dar uneori parcă mi se pare că e mare păcat că acel Cristofor Columb a pornit în călătoria prin care a descoperit-o.

- De ce urăşti America, din moment ce nu ştii nimic despre
ea?

- Nu cred că aş fi fericit acolo. Dar tu?

- Sigur că voi fi fericită.

Soseaua şerpuia printre stâncile negre de la Lion Point, desprinse în urma unei furtuni îngrozitoare în anul 1870 şi care lăsaseră în urmă ruinele unei case rămasă pe jumătate căzută.

- Trebuie să fii foarte atentă când conduci pe aici, fiindcă în permanenţă cad stânci. Intotdeauna cei ce vin să-şi petreacă vacanţa aici o păţesc - nu vor să asculte sfaturile şi să fie prudenţi.

- Tu ai asculta?

- Nu. Dar tu?

- Depinde. Ascult de sfaturile unora.

- Dar apoi iei hotărârea pe care o vrei?

- Intotdeauna.

- Si o menţii?

Katey încuviinţă din cap.

- Cum reuşeşti?

- Ştiu că am dreptate. Râse când spuse acestea şi, deşi cuvintele ei păreau agresive, prin atitudinea ei arăta

înţelegere şi disponibilitate. Tu nu eşti sigur că ai dreptate?

- Nu... adică, ba da... Ascultă...

Abia pe drumul de întoarcere începu să-i povestească.

- Eram patru la spitalul Sf. Botolph, buni prieteni.

- Băieţi şi fete?

- Cum altfel? Perechi. Una dintre fete, Lorna, era studentă; cealaltă era a mea - asistentă medicală... o roşcată.

- A ta? Sună cam posesiv.

- Eram făcuţi unul pentru celălalt - am fost convins de aceasta încă de la început. M-am îndrăgostit de ea din clipa în care a venit acolo. Asta se-ntâmpla acum trei ani. Era deja al doilea an al meu acolo. Toţi bărbaţii erau îndrăgostiţi de ea... şi ea m-a ales pe mine.

- Si apoi?

- Trei ani înseamnă mult timp. Vara trecută, ne-am luat toţi examenele de calificare. Am crezut că ne vom căsători. N-am vrut s-o facem înainte. Am avut exemplul celorlalţi doi - s-au căsătorit şi a urmat o viaţă infernală: nu erau niciodată în acelaşi timp acasă, nu aveau bani, apoi a venit şi un copil pe care nu şi-l doreau... Am jurat să nu repetăm experienţa lor.

- Cum o cheamă pe fată?

Rick părea incapabil să-i rostească numele, deşi portretul ei se contura mai clar.

- Eram fericiţi... Eu, cel puţin, n-am fost niciodată atât de fericit.

Sigur, mai fusesem îndrăgostit, dar acele iubiri se stingeau întotdeauna repede. Ori, acum era cu totul altceva. Nu puteam concepe că se va termina.

- Ce s-a întâmplat?

- Blestemata asta de ţară a ta.

- A mea?!

- Va fi a ta. I s-a oferit un post nemaipomenit la San Francisco şi a plecat, fiind sigură că voi veni şi eu. Exista un post la Clinica Benbow, în cercetare, şi aş fi putut să-l obţin.

- Eşti chiar atât de bun?

- Nu, dar am obţinut medalia de aur şi am lucrat la Hudson.

Spuse aceasta fără modestie, dar şi fără mândrie - ca pe un
simplu fapt.

- De ce nu te-ai dus?

- N-am vrut.

- Bine, dar de ce?

- Vreau să fiu medic generalist aici, în Anglia. Am o veche tradiţie în familie în acest sens. Cred că primii mei strămoşi au fost spiţeri. Mă rog... Asta doresc, dar ea n-a înţeles.

- Nu ştia?

- Ba da, cum să nu, a ştiut de la bun început, dar a crezut că mă poate convinge. Ne-am contrazis şi n-am mai putut face dragoste... A spus că nu am ambiţie. Nu e

adevărat, doar că ambiţia mea diferă de a ei. Până atunci nu-mi dădusem seama de acest lucru, dar aşa e.

- Ai încercat s-o convingi să rămână?

- Nu - n-avea nici un rost - am văzut asta imediat. Salariul pe care urma să-l primească era de zece ori mai mare decât cel pe care l-ar fi primit aici.

- Si tu ai fi câştigat tot de zece ori mai mult decât aici.

- Exact asta spunea şi ea, aşa că nu mai începe şi tu. Am auzit toate argumentele - încă îmi mai răsună în urechi. De fapt, şi scrisorile de la ea sunt pline tot cu astfel de argumente.

- Iţi menţii hotărârea?

- Pentru moment da, dar, într-un fel, s-a decis pentru mine: unchiul meu a vrut să plece în Noua Zeelandă, în vizită la fiica lui, iar eu îl înlocuiesc. Au trecut deja trei luni.

- Intrevezi vreo soluţie?

- Parţial. Postul nu mai e liber.

- Vor apărea altele.

- Da, probabil.

- Si atunci?

- Poate că nici ea nu mai e liberă. Stii... este tipul de fată pe care toţi bărbaţii o plac.

- Te-ngrijorează?

- Tu ce crezi?

- Nu o poţi convinge să se întoarcă?

- Incerc. Scriu kilometri de scrisori - rup pagini întregi şi le rescriu. Imi petrec ore în şir nefăcând nimic altceva

decât formulându-le.

Doar când lucrez nu mă gândesc la ea.

- De aceea lucrezi atât de mult? Mama spune că munceşti cât pentru doi.

- Ei, aşa s-a întâmplat... Celălalt medic, cel cu care lucrez în parteneriat, nu e foarte tânăr, aşa că preiau eu cazurile dificile, dar nu mă deranjează deloc... timpul trece mai uşor şi îmi place ceea ce fac, aşa că nu consider a fi un efort, ci mai degrabă satisfacerea unei dorinţe...

Aşa spune Jean.

Menţiona pentru prima dată numele fetei.

- Spune, continuă el, că sunt atât de încăpăţânat în această privinţă, încâtt devin egoist - nu mă interesează decât propria mea plăcere şi mulţumire.

- Poate are dreptate.

- Posibil, dar e munca mea, viaţa mea.

Rick îşi încleştă degetele lungi, ca şi cum s-ar fi pregătit să lupte, apoi le desfăcu, lăsând mâna să-i cadă inertă pe volan, ca şi cum ar fi renunţat brusc la orice luptă şi oftă adânc.

- Dacă rămâi în Anglia, se va întoarce?

- Nu ştiu; pur şi simplu nu ştiu. Suntem amândoi într-un impas teribil. Pare ridicol, dar cât am fost împreună - toţi acei trei ani - am petrecut fiecare clipă liberă împreună şi pentru fiecare dintre noi celălalt însemna perfecţiunea. Ei... mai observam şi mici imperfecţiuni..., adăugă el, încercând să râdă.

- De exemplu, când a lăsat să picure apă peste tine în cadă din lenjeria agăţată la uscat...

- Cam aşa ceva. Sau când... Ah, Katey... O doresc atât de mult... Nu pot să cred...

Katey puse mâna peste mâna lui într-un gest de extremă compasiune, ca şi când Rick ar fi fost un frate ce-şi plângea soţia moartă. Apoi şi-o retrase repede, parcă dându-şi seama că, fie şi aşa nevinovat cum era, gestul i-ar fi displăcut lui Jeff.

- Vezi tu, aproape că lucrul cel mai greu este să admitem că amândoi avem defecte esenţiale.

- Cum ar fi?

- De exemplu... nu vreau să cedez.

- Si ce dacă?

- Dar nici ea. Si-atunci, cum să putem convieţui?

- Mulţi oameni reuşesc.

- Tu vei reuşi?

- Nu ştiu.

- In anumite privinţe, tu şi cu mine avem aceleaşi probleme.

Deodată, Katey se gândi la cele două femei necunoscute, soţiile lui Jeff, amândouă capabile s-o facă să trăiască momente de groază.

- Nu, problemele mele sunt de altă natură.

- Inseamnă, totuşi, că recunoşti că ai şi tu probleme. Spunând acestea, colţul buzelor lui se ridicară într-un zâmbet amuzat: simţul umorului câteodată nu-l părăsea nici în acele momente de cumplită tristeţe.

- La început nu am avut, vorbi Katey încet. Dar, presupun că aşa este întotdeauna - niciodată problemele nu apar de la început.

- Dar acum?

- Pot fi rezolvate.

Ştia însă foarte bine că puteau fi, cel mult, ignorate.

- Când vine Jeff?

- In câteva zile. Il iau de la aeroport; am închiriat o maşină. Trebuie să faci cunoştinţă cu el. Am s-o sun pe Hannah.

- Te rog, spuse Rick, deschizându-i portiera să coboare.

Capitolul 4

- Intârzie, spuse Tod uitându-se la ceas.

Acum, că avea timp la dispoziţie, era mai mult decât punctual, ajungând să fie gata pregătit chiar cu o jumătate de oră înainte de cea fixată.

- Poate ceasul e puţin înainte, îl linişti Flora, aranjând şi rearanjând cutele draperiilor şi florile, până când, în sfârşit, îl auzi anunţând:

- Au sosit.

Pentru întâlnirea cu viitorul ginere, Flora îşi cumpărase o rochie.

Deşi nu şi-ar fi închipuit niciodată că localitatea Calland ar putea avea un magazin care să-i satisfacă gusturile, constată acum că şi pretenţiile ei erau mai modeste. Se privi în oglindă: îşi păstrase silueta, numai faţa îi era îmbătrânită, deşi încă zâmbea cu uşurinţă - mai mult din obişnuinţă decât din plăcere.

- Parcă-i la fel cu vechea mea rochie, remarcase Katey şi Flora, deşi conştientă de justeţea criticii, nu putu nici măcar să se amuze de ea însăşi.

Când Katey era acasă, nu mai avea încredere în sine şi, brusc, toate imperfecţiunile se accentuau, fie că era vorba de aspectul casei, de hainele lui Tod, care începeau să i se pară demodate, sau de propria ei persoană. Poate că dacă Jeff n-ar fost american, toate acele mici defecte nici n-ar fi căpătat acele proprorţii nejustificate.

Merse să-i întâmpine. Impresia generală era de bărbat cu înfăţişare plăcută: ochi albaştri care se îngustau când zâmbea şi aproape că dispăreau când râdea, ceea ce se întâmpla des, pentru că Jeff râdea cu uşurinţă. Remarcase, oarecum, intonaţia ciudată a vocii sale care, de altfel, suna franc.

- Ii povestisem atât de mult lui Jeff despre casa noastră din Campden Hill, se plânse Katey.

- De obicei, stau la hotel Savoy, spuse Jeff. E aproape de sediul nostru.

- Mare păcat că nu poţi sta în casa noastră din Londra. Ti-ar fi plăcut chiar mai mult decât hotelul în care te-ai obişnuit atât de mult încât îl consideri propriul cămin.

- Nicăieri nu mi-ar fi plăcut mai mult decât aici, răspunse Jeff, arătându-se entuziasmat chiar înainte de a-şi vedea camera şi punând câte un braţ în jurul umerilor Florei şi ai lui Katey, cu un gest de afecţiune expansivă.

Ciudat, dar Flora nu simţi nici un fel de căldură în îmbrăţişarea lui din care parcă ar fi vrut să scape.

Pentru Katey, acea simplă atingere făcea şi mai imperios necesar contactul fizic cu el. De aici şi sentimentul de frustrare când îmbrăţişarea încetă, tot atât de uşor cum începuse, o frustrare care venea din faptul că ea era cea care de obicei hotăra astfel de momente.

Cât despre Tod, îşi dădea seama că aproape îl ura pe acel bărbat pe care tocmai îl întreba cum îi place să i se pregătească puiul. Işi dădea seama şi de ce; îi era ruşine, dar asta era - era gelos pe virilitatea lui, pe înfăţişarea, pe banii lui şi, poate cel mai mult, pe faptul că se căsătorea cu Katey. Atât de neraţională era comportarea lui, încât Flora făcea eforturi disperate să deturneze unele din observaţiile lui acide, îndreptându-le spre acea ţară pe care, de altfel, nu o văzuse niciodată. Dar Jeff nu era omul care să se simtă jignit din atât. Dădea impresia că-i place absolut tot şi iubeşte pe toată lumea, mai ales pe Katey.

- Este perfectă, îi spuse el lui Tod în timp ce-şi beau cafeaua. Pur şi simplu perfectă.

- Katey are defectele ei, admise Tod, deşi în sinea lui îi dădea deplină dreptate.

Avu însă grijă să le transforme, extrem de mândru, în virtuţi: astfel, încăpăţânarea ei deveni tărie de caracter, iar nesupunerea era manifestarea pesonalităţii.

- Si Jeff este perfect, spuse Katey.

Speriată de toată această discuţie despre perfecţiune, Flora ar fi vrut să spună că aşa ceva nu există; dar se abţinu, mulţumindu-se să înfingă acul cu putere în broderia

la care lucra.

- Ştiam că are să-ţi placă, spuse Katey, îmbrăţişând-o pe Flora, într-un moment când se aflau amândouă în bucătărie după ce strânseseră masa.

Da, era adevărat: îi plăcea de viitorul ei ginere aşa cum îţi place de cineva pe care-l cunoşti la o petrecere - un bărbat galant, urmărit însă de ghinionul de a se implica în relaţii sentimentale nepotrivite.

Nu, de data asta nu putea fi aşa, din moment ce o alesese pe Katey.

Il privea cum stătea pe canapea alături de Katey, cu braţul petrecut în jurul umerilor ei şi mângâindu-i gâtul cu degetele: era un gest lipsit de orice inhibiţie, cu un fel de senzualitate inocentă - şi totuşi, era un gest automat.

Rezemată uşor de umărul lui, Katey abia aştepta ca părinţii ei să se retragă, pentru a-şi potoli acea dorinţă nebună, care o obseda şi speria în acelaşi timp, care pusese stăpânire pe ea de când îl cunoscuse pe Jeff.

In dormitorul de sus, Flora stătea trează, întinsă în pat. Se trezi şi Tod şi începură să-şi vorbească şoptit în întuneric, ca şi cum ar fi ascultat liniştea. De-o parte şi de cealaltă a ferestrelor deschise, draperiile atârnau nemişcate, delimitând un petic negru de noapte.

Nu se auzea decât obişnuita bătaie a valurilor în dig.

- Nu m-ar deranja dacă n-ar fi vorba despre fiica mea, spuse Tod. Vreau să fie fericită.

- Si eu. Acum înţeleg de ce-l iubeşte.

Se obişnuise atât de mult să-l liniştească pe Tod, încât ajunsese să-şi ascundă chiar propriile ei temeri de sine însăşi.

- Probabil este cu adevărat fericită.

- Mă-ntreb...

La parter, se auzi deschizându-se o uşă, apoi aprinzându-se o lumină.

- Sst! şopti Katey urcând scările pe vârfuri.

Se auziră râsete înfundate, apa curgând la baie... Casa era atât de mică, încât se auzea cum Jeff se spăla pe dinţi.

- Mă-ntreb dacă-i aşa..., repetă Tod.

- Cel puţin să fim mulţumiţi că e tipul de bărbat care se-nsoară imediat.

Dacă fata din camera învecinată n-ar fi fost Katey, cu siguranţă Tod s-ar fi amuzat; aşa, însă, stătea rigid, dezgustat de inevitabilul situaţiei.

- Să-nchid fereastra, spuse Flora. Ceaţa de afară nu-ţi face bine.

Atâtea lucruri nu-i făceau bine lui Tod: ceaţa, îngrijorarea
pentru Katey, faptul că era două noaptea şi nu dormea.

Pe fereastră nu se vedea decât licărul unei lumini în port. Flora se simţi prinsă ca într-o capcană în spaima ei. Dar când se aşeză din nou în pat, găsi ca o alinare trupul cald al lui Tod şi adormi imediat în îmbrăţişarea lui - o îmbrăţişare care, deşi nu mai era pasională, rămăsese parcă la fel de plină de iubire.

***

- Trebuie să faci cunoştinţă cu Hannah.

- Si cine este această Hannah.

- O prietenă.

Katey ştia bine că este aşa. Il auzise pe Jeff numind prieteni nişte simple cunoştinţe de o zi sau două şi era înconjurat de o mulţime dintre aceştia. Pe mulţi îi cunoscuse şi ea, tocmai de aceea îşi dădea seama că nu era vorba de prietenie adevărată.

- O să-ţi placă de ea - de ei, de fapt. Are doi băieţi; soţul ei lucrează în marină. Familia lor venea întotdeauna aici în vacanţă. Unchiul ei este medicul tatălui meu şi momentan îl înlocuieşte fratele ei.

Vorbise destul de vag, pentru că, simţea oarecum că ei doi - Rick şi Jeff - nu se vor plăcea.

- Duc copiii în vizită la bunici, spuse Hannah, dar veniţi mâine. E sâmbătă şi Rick nu are consultaţii la cabinet, ci doar ore de vizită.

Când Katey sosi împreună cu Jeff, abia mai recunoscu şi gazda şi decorul: îmbrăcată cu pantaloni negri şi cămaşă portocalie, Hannah pregătea şi servea băuturile în timp ce întreţinea o conversaţie spirituală, iar încăperea era într-o ordine desăvârşită, cu toate jucăriile, altădată împrăştiate peste tot, dispărute ca prin minune. Ei bine, n-avea să dureze mult,

dar măcar arătase că este posibil şi aşa. In curând apăru Simon, urmat de Peter, amândoi în pijama, parcă ar fi mizat pe efectul înduioşător al apariţiei lor. Se făcură prezentările şi li se oferiră arahide. Imediat, Simon începu să caute o jucărie sub canapea, iar Peter, pe jumătate adormit, să golească un bol cu cartofi prăjiţi, până când Hannah, care era în mijlocul unei conversaţii cu Jeff în legătură cu oraşul lui natal şi modul în care se cunoscuse cu Katey, nu-i pierduse nici o clipă din ochi, dădu semnalul cu o voce clară, fără să fie însă răstită:

- Afară imediat!

Băieţii protestară slab, dar plecară, recunoscându-se învinşi.

- Of, niciodată nu sunt sigură că-mi reuşeşte, spuse Hannah oftând uşurată, părând deodată mai mică şi lipsită de apărare.

- Si eu am doi fii, spuse Jeff, aşa că te înţeleg perfect. Numai că ai mei nu sunt aşa de disciplinaţi.

- Disciplinaţi?! Să-ţi spună Katey! Adevăraţi diavoli împieliţaţi!

- E valabil şi pentru ai mei!

Si începură o discuţie referitoare la creşterea copiilor şi la diferenţele dintre practica americană şi cea britanică în acest sens, în timp ce Katey se juca, uşor nervoasă, cu paharul. Jeff găsea normal ca orice prietenă de-a ei să ştie despre căsătoriile lui anterioare şi vorbea cât se poate de firesc despre "prima mea soţie" şi despre "a doua soţie".

Deodată, Katey îşi dădu seama că nu-i convine postura de "cea de-a treia", fără însă să poată spune ce-i declanşase acea aversiune tocmai atunci.

- Mă gândesc să-i aduc aici în vacanţă, spuse Jeff.

E un loc minunat şi ştiu sigur că le va plăcea. Sigur, sunt mai mari decât ai tăi, dar am putea merge cu toţii la pescuit.

- Marea este uneori foarte agitată şi trebuie să fie cu ei cineva care să cunoască locurile stâncoase, spuse Katey, fără a fi intenţionat să-i tempereze entuziasmul sau să-i strice plăcerea, ci pur şi simplu să-l prevină.

De fapt, îşi dădea seama, fără a şti exact de ce, că nu dorea prezenţa fiilor lui Jeff în Kingswater. Jeff tocmai se întorsese spre ea să-i răspundă, dar venirea lui Rick îl opri.

Hannah făcu prezentările, iar Rick turnă din nou în pahare. Prezenţa lui părea să umple încăperea, deşi rămase tăcut, aşezat pe canapea astfel încât altcineva să nu mai încapă lângă el.

Din când în când o privea pe Katey ca şi când americanismele lui Jeff ar fi avut un înţeles aparte pentru ei.

Intre cei doi bărbaţi se simţea deja o uşoară adversitate, cel puţin Katey, cu o sensibilitate exacerbată, o percepea clar. Ciudat, urma să se mărite cu Jeff şi totuşi se simţea izolată de el printr-o lipsă de înţelegere. Cât fusese în Statele Unite, doar pentru simplu fapt că era englezoaică - o raritate acolo - fusese sigură pe ea însăşi.

In plus, Jeff era o persoană foarte cunoscută şi importantă acolo. Aici, îi era teamă pentru el să nu facă vreun pas greşit.

La un moment dat, în timp ce discuta cu Hannah despre deschiderea unui nou bar la marginea localităţii, îşi dădu seama că în conversaţia dintre Jeff şi Rick având ca subiect iniţial munca acestuia din urmă, se ridicase tonul.

- Cândva, cochetam şi eu cu ideea de a merge în State, începuse Rick în maniera lui repezită de a vorbi.

- Da? răspunse Jeff lent. Sunt mai multe şanse la noi.

- Mai mulţi bani.

- Da, asta spun şi eu. Nu există un sistem naţional pentru sănătate, aşa că...

- De asta, în mare parte, nici n-am mai plecat.

Jeff nu părea să-şi dea seama că i se critica ţara şi îşi exprima gândurile încet, mobilitatea gurii sale pe chipul imobil dându-i acea expresie de siguranţă şi senzualitate care-o fermecase pe Katey... care o făcea şi acum, doar privindu-l, să-şi dorească să rămână singură cu el, să se topească de plăcere în braţele lui. Pe măsură ce ieşea din visare, îşi dădea seama că se întâmplă ceva: Rick se ridicase, ca pentru a-l domina mai bine pe Jeff.

Hannah îşi duse degetul la buze, ca pentru a-i face semn fratelui ei să tacă, dar nu mai era cale de oprire: cuvintele acestuia se revărsau într-un şuvoi rapid, uniform.

La început, Jeff nu dădea semne c-ar fi înţeles că este atacat.

- Bun! spuse el, bând tacticos din ceai. Se pare că sistemul vostru naşional de sănătate nu mai face faţă. Un prieten de-al meu...

- Este cel mai bun sistem din lume, izbucni Rick, alb la faţă de furie, cu pometii pătaţi de două pete roşii. Nu aveţi nici pe departe aşa ceva! Nimic care să se compare cu acesta!

- Cred că avem cei mai buni doctori din lume, susţinu Jeff.

"Ah, Dumnezeule, fă-l să tacă!", se rugă Katey, inspirând
adânc. "Opreşte-l, Doamne!".

- Pe naiba, cei mai buni doctori! La noi în ţară sunt cei mai buni! Intotdeauna a fost aşa. Incomparabili cu oricare alţii!

- Pur şi simplu nu este aşa, îl întrerupse Jeff, fără a ridica tonul.

- Dumnezeule! strigă Rick, exasperat, cu privirea aţintită în tavan.

- Serviţi-vă cu nuci! interveni Hannah, dându-le aproape cu forţa farfurioarele în mână şi dezamorsând astfel starea de tensiune.

De unde devenise explozivă, conversaţia continuă pe teme absolut banale.

Katey oftă uşurată de a fi fost scutită de cine ştie ce deznodământ al scenei.

- Jeff, e timpul să mergem acasă, spuse ea după mult

timp şi nimeni nu încercă să-i mai reţină.

- Ce naiba te-a apucat? întrebă Hannah, când rămaseră singuri. Stii bine că susţine lucruri pe care şi tu le spui, doar te-am auzit de multe ori. In plus, e musafir şi vine şi dintr-o ţară străină. Ce-a fost cu tine?

- Nu ştiu, dar dacă nu era Katey, îl loveam.

- Am văzut. Mi-a fost teamă că, în orice moment, vă veţi înfinge unul în gâtul celuilalt. A fost total necivilizat din partea ta, ca să nu mai vorbesc, imprudent: te-ar fi făcut praf! Nu ştii nimic despre lupte, pe când el - da, pun pariu.

- Probabil că şi-a luat diploma în arta boxului.

Spunând acestea, Rick lovi şi el perna de pe canapea.

- Si, în definitiv, ceea ce spunea el...

- Ştiu; ceea ce spunea era adevărat, dar nu suport s-o spună un afurisit de american la mine în ţară şi la mine în casă.

- Nu e casa noastră; nici a ta, nici a mea.

Deodată, îi reveni cu putere în minte gândul că ea şi Jim nu aveau o casă a lor.

Până şi cadourile de nuntă erau împachetate în lăzi şi depozitate în podul casei părinţilor lui Jim. Câteodată, când Jim venea în concediu, discutau despre cum să încerce să cumpere o casă, dar niciodată nu erau bani suficienţi, nu se putea pune nimic deoparte, oricât se străduia ea.

Uneori, dacă se-ntâmpla să existe mici economii, pleca la Jim, în cine ştie ce colţ de lume îndepărtat, unde petrecea câteva săptămâni fericite, în timp ce părinţii lui

aveau grijă de copii.

"N-ar fi trebuit să mă mărit cu un ofiţer de marină", se gândea ea uneori, dar ştia bine că nu s-ar fi putut altfel. Îl iubea pe Jim cu o pasiune care devenea din ce în ce mai mare în răstimpul dintre două veniri ale acestuia; iar în lungile zile de aşteptare... un dor sfâşietor.

- Mi-a plăcut de el, spuse ea.

- De cine?

- De Jeff, de cine altcineva?

Rick privea lung pe fereastră: Atlanticul cenuşiu... nimic în cale... poate doar o bucată din Irlanda... şi-apoi un alt continent... o altă lume...

- Da, individul e-n regulă... Imi pare rău pentru ceartă. Poate că n-ar fi trebuit să...

- Sigur că n-ar fi trebuit - era oaspetele tău.

- Nu al meu - nu era deloc oaspetele meu. Nu ştiam că are copii. Tu ştiai?

- Da.

- De ce nu mi-ai spus?

- De ce să-ţi fi spus? Ce importanţă are?

- Presupun că nici o importanţă. Am impresia, însă, că pentru Katey, are.

Hannah ridică de pe jos o jucărie pe care călcase cineva, pesemne Jeff. Curăţând mucurile de la ţigările Chesterfield fumate de acesta, avea impresia ciudată că încă mai simţea prezenţa lui acolo - o prezenţă extrem de puternică.

- Mai am o vizită de făcut.

- Vezi bine că Jeff avea dreptate.

- Dumnezeule, ce pisăloagă eşti! Nu ştiu cum te suportă Jim. Trebuie să plec imediat dacă vreau să nu i se întâmple nimic doamnei Taplow. Da, e adevărat, avea dreptate... într-un fel... dar se şi înşela.

Crezi c-ar trebui să-mi cer scuze.

- Nu. Probabil că nici n-a observat. Nu mi-a lăsat impresia că ar fi un animal prea sensibil.

"Animal!", se gândi ea.

"Asta suntem - şi el, şi eu". Işi încleştă dinţii gândindu-se, ruşinată şi împotriva voinţei ei, cum ar fi să facă dragoste cu un astfel de animal.

- Stii, iubito, spuse Jeff în drum spre casă, prietenul acesta al tău, Rick, face o mare greşeală rămânând în acest cătun.

- Dar nu intenţionează să rămână. Stă până la sfârşitul sezonului când se întoarce unchiul său. Cu ocazia asta, are timp să se hotărască.

- Ar trebui să ia o hotărâre mai rapidă, dacă are puţină minte. Si soluţia nu e decât una singură. Nu poate da greş în State, dacă este chiar atât de bun.

- Sunt sigură că e bun, îi luă Katey apărarea, convinsă că avea dreptate. Odată, cu ani în urmă, îl văzuse asistându-l pe unchiul lui când îi cusese ei rana de deasupra ochiului. Poate să nu fie persoana potrivită pentru locul acela, asta este posibil...

- Si-acum, iubito...

Jeff deschisese uşa şi, imediat cum intrară o luă în braţe şi o sărută, plin de dorinţă. Era dorinţa care ardea în amândoi, iar la Katey se transforma în ceva ce-i întuneca pur şi simplu, gândirea, făcând importantă clipa respectivă.

- Nu v-am aşteptat la cină, spuse Flora scoţând o caserolă din cuptor, pentru că tatăl tău trebuia să mănânce la oră fixă.

Acum, Tod devenise centrul atenţiei, aşa cum Katey fusese cândva. Schimbarea se făcuse treptat, imperceptibil, şi erau momente în care Katey, în loc să se simtă liberă, nu avea decât senzaţia unei pierderi.

Nemulţumită, fără a putea spune precis cauza, Katey izbucni, necontrolată, agăţându-se de orice pretext, fără nici o legătură cu momentul prezent, parcă special pentru a crea discuţii şi animozităţi.

- Jeff şi Rick s-au certat îngrozitor pe tema sistemului naţional de sănătate publică.

- Ei, iubito, spuse Jeff cu obişnuita lui lentoare, nu poţi spune că...

Ba da, Katey putea; nici ea nu ştia de unde-i veneau toate acele cuvinte dure, pline de furie.

- Katey, ai grijă cum vorbeşti! o admonestă Flora.

Si, ca şi când ar fi avut din nou şapte ani, Katey izbucni în lacrimi şi ieşi furioasă din cameră.

O urmă imediat Flora care, fără să ştie motivul supărării, nu avea decât un singur gând: Tod nu trebuia să fie afectat de scena care se petrecea.

- Ce s-a întâmplat? întrebă acesta, apărând din salon, cu ziarul în mână.

- Nimic, dragul meu, nimic, îl linişti Flora, forţându-se să râdă.

In definitiv, avea dreptate: nu se întâmplase nimic.

Inchise uşa şi auzi paşii repezi şi uşori ai lui Katey pe scări, urmaţi de ai lui Jeff.

- Ce fac? întrebă Tod, privind spre tavan.

- Tu ce crezi? spuse Flora, încercând să zâmbească.

- Sunt cam bătrân ca să fiu de acord cu aşa ceva.

- Cu cearta sau cu împăcarea?

Se auziră voci, apoi din nou linişte.

- Nici măcar n-au mâncat, comentă tot Flora.

Eşti ridicolă, draga mea. Of, Doamne, Flora, situaţia e amuzantă. Hai să râdem, mai bine.

- Stiu, ştiu, dar... când e vorba de propria fiică, parcă nu-ţi mai vine să râzi. Abia aştept să se mărite.

- De ce? Nu-ţi place individul?

- Ba da; şi ţie.

- Da? Oare? Si totuşi vrei să se mărite cu el.

- Stiu că e o prostie, dar e mai sigur.

Atât putu să explice Flora, după care se-ntoarse în bucătărie să pună din nou în cuptor cina păstrată pentru ei. Casa era atât de mică, încât cu greu puteai ascunde ceva: furie, dragoste..., iar acum, îngrijorarea ei pentru Katey. Auzi voci, linişte, apoi din nou voci, râsete şi, în cele din urmă, vocea lui Katey.

- Mamă, ce-i cu mâncarea noastră? Murim de foame şi eu şi Jeff.

După care, coborî scările într-o secundă şi intră în fugă în
bucătărie, îmbrăţişând-o în trecere pe Flora. Tod ridică privirea de deasupra ziarului pe care-l citea, apoi se uită în

gol. Voia s-o ştie pe Katey fericită şi totuşi, acum când aceasta părea să fie, nu era decât pe jumătate satisfăcut - exista o nelinişte, justificată, chiar dacă pornea din gelozie.

Capitolul 5

Jeff condidera Kingswater un loc absolut perfect, cu tot ceea ce oferea acesta: ruinele catedralei, locurile stâncoase, birourile Consilului.

- 1850! De neînchipuit! exclamă el citind inscripţia de pe plăcuţa care delimita Casa Pescăruşilor de proprietatea Marelui Joe... Peste o sută de ani!

Nimeni nu îndrăzni să-i spună că în casa lui Joe nu exista baie, ci o clădire micuţă la marginea grădinii care explica, probabil, sănătatea trandafirului plin de viaţă şi de culoare în spatele căruia se ascundea.

Jeff avea un stil de a face complimente pe care, la început, Flora îl considera foarte agreabil. Abia mai târziu îşi dădu seama că erau repetate atât de des, încât nu puteau fi sincere. Ii lăuda felul de a pregăti mâncarea, nu se arăta niciodată nemulţumit, făcea ochii lui Katey să strălucească de fericire şi totuşi, dincolo de firea lui deschisă şi de încrederea pe care o inspira, Flora

simţea o anumită rezervă pe care încerca s-o mascheze într-o enfuziune de prietenie, aşa cum nu prea îi stătea în fire. Si când casa răsuna de râsetele lui Katey şi ale lui Jeff, Flora nu era niciodată sigură dacă al lui era de fericire sau batjocoritor. Nu era mai înalt decât Tod sau Rick - pentru că numai Joe îi depăşea pe toţi - dar avea ceva ce-l făcea să pară de proporţii exagerate. Imbrăcămintea lui sport nu avea nimic din stilul lejer şi degajat al unei astfel de îmbrăcăminţi; bagajele cu care venise erau - după cum se vedea bine - purtate prin toată lumea, fără a lăsa însă impresia de uzate; mapa sa, deşi nu era nouă, era din piele de crocodil cu închizători din aur; se părea că nimeni nu-i lustruieşte pantofii, dar aceştia erau întotdeauna impecabili. Doar în sandalele cumpărate de-acolo, din Kingswater, picioarele lui arătau ca oricare altele, ceea ce-l mai umaniza întrucâtva. Si cu toate acestea, Flora avea impresia că trebuia protejat. Dar de cine? Doar nu de propria ei fiică! In nici un caz. Poate că Jeff avea nevoie să fie protejat de el însuşi.

Era suficient să spună Katey că şi-ar dori ceva, ca el să-i ofere imediat, fie care era vorba de o îngheţată, ori de pulovărul din magazinul nou deschis. Cadourile pe care i le făcea lui Katey nu însemnau nimic pentru el, pulovărul era lucrat manual, italienesc şi revoltător de scump, după cum susţinea ea.

La început, Flora şi Tod fuseseră mulţumiţi că fiica lor nu va duce lipsă de minic. Acum însă, când Katey intră

îmbrăcată cu pulovărul cel nou, Florei i se făcu teamă că fiica ei va fi întotdeauna imposibil de mulţumit. Katey se privi în oglindă cu o expresie greu de definit, apoi îşi scoase pulovărul şi-l aruncă pe pat.

- E prea gros.

- Katey! Nu trebuie să...

- Jeff nu trebuia să facă asta. Nici măcar nu mi l-am dorit; am spus doar că-mi place.

- Katey, ar trebui să fii recunoscătoare.

- De ce? Nu vreau lucruri. Vreau...

Luă pulovărul cu grijă şi-l examină îndelung, parcă ar fi numărat ochiurile împletiturii, fără să-şi termine de rostit propoziţia. Apoi îl îmbrăcă din nou.

- Mă tem să mai spun că-mi doresc ceva, pentru că... îmi cumpără imediat.

- Este foarte generos.

- Stiu, răspunse Katey, plimbând inimioara pe lănţişorul ei.

- Nu vine bine la acest pulovăr, spuse Flora doar ca să mai schimbe starea de spirit.

Katey îl strecură sub pulovăr, astfel încât să simtă pe piele muchiile rubinelor. Era o bijuterie frumoasă şi scumpă, dar chiar dacă ar fi fost un gablonz, tot ar fi fost pentru ea obiectul cel mai de preţ, căci era primul dar pe care Jeff i-l făcuse, după o cantitate enormă de bomboane şi flori.

- Sper că i-ai mulţumit.

- Intotdeauna îi mulţumesc.

Katey coborî încet la parter, unde o aştepta Jeff.

- Mulţumesc pentru pulovăr, şopti ea, cu braţele în jurul gâtului lui.

- Pentru nimic, iubito.

Katey ştia că era adevărat: nu însemna nimic pentru el, tot aşa cum nici pentru ea nu însemna nimic.

Vremea se menţinu atât de frumoasă, încât Jeff mai rămase o săptămână, până când toţi cei veniţi să-şi petreacă Paştele acolo începură să plece.

- Stii, mai târziu, poate îmi aduc băieţii aici... pentru vreo câteva săptămâni, spuse el, tărăgănând, ca şi când ar fi făcut planul pe măsură ce vorbea şi fuma. Desigur, nu la voi acasă... nici n-aş îndrăzni.

- Oricum, nu este suficient loc, dacă sunt şi eu aici, veni imediat răspunsul lui Katey, care încă nu se-mpăcase cu ideea venirii fiilor lui Jeff în Kingswater.

- De obicei merg în tabără vara, când sunt în State. Oare există şi aici ceva similar?

- Nu.

- Păcat. Uneori, ei mai vin în Anglia. Au verişori englezi, undeva în Norfolk, King's Lynn parcă se numeşte. Când mama lor - se opri şi continuă abia după o pauză - când vine în Anglia, stau toţi la aceşti veri. Am să-i întreb unde locuiesc. Nu poate fi departe de aici.

- Norfolk e departe, spuse Tod, pentru care orice

călătorie mai lungă de o sută cincizeci de mile însemna o adevărată aventură.

- Nicăieri pe această insulă nu poate exista un punct prea departe de altul.

Jeff avea un stil de a minimaliza tot ce era englezesc, efectul fiind când de miniaturizare, când de desconsiderare.

- Băieţii ar putea sta la cineva de aici, spuse Flora, sau după plecarea lui Katey, atunci vom avea amândouă camerele libere...

Katey nu lua parte la discuţie, dar Flora ştia că e împotriva acelei idei după cum îşi mişca părul şi-şi lăsă în jos buza superioară. Apoi, pe jumătate întoarsă cu spatele către toţi, privind pe deasupra zidului la cerul de-un albastru palid tulburat de bătăile din aripi ale pescăruşilor, Katey rosti încet, ca şi cum lua hotărârea pe măsură ce vorbea:

- Părinţii mei nu le-ar putea face faţă, iar eu nu voi fi aici.

- Bine, iubito, dar credeam...

- Când pleacă Jeff..., începu ea întorcându-se din nou spre
ei.

- Iubito, nu te poţi întoarce cu mine, ştii asta. Doar ne gândisem să stai aici la părinţi următoarele luni. Când se termină divorţul şi ne căsătorim...

Pentru prima dată, Jeff părea nesigur pe el.

- Femeile! spuse Tod, cuprins brusc de un val de compasiune pentru acesta.

- Nu-ţi face griji, nu intenţionez să colind Statele pe urmele tale aşteptând să-mi arunci un os. Ceea ce vreau să spun, este că nu rămân aici, în Kingswater.

- In afara sezonului, Kingswater e mohorât şi plictisitor. Nu ne aşteptăm să rămână aici în continuare, nu-i aşa, Tod? încercă Flora să atenueze agresivitatea cuvintelor lui Katey.

- Sigur că nu, răspunse acesta, apoi intră în casă, pretextând că trebuie să scrie nişte scrisori.

Disensiunile şi certurile cât de mici îi făceau inima să-nceapă să bată nebuneşte şi, atât de mult se insistase să fie precaut, încât devenise un fel de reflex automat să se retragă în astfel de situaţii. Când ieşi puţin mai târziu, curtea era goală şi Flora spăla vasele la bucătărie.

- Unde sunt?

- Cred că la Hannah.

- Doresc... Doresc atât de mult...

- Stiu, spuse Flora. Si eu doresc la fel de mult.

Deşi se înţelegeau atât de bine încât doreau acelaşi lucru pentru Katey, părea ceva de neatins, căci nici unul dintre ei nu putea formula prin cuvinte - şi, poate nici nu ştiau bine ce era.

Flora se înşela - Katey şi Jeff nu erau la Hannah, ci mergeau cu toată viteza de care era în stare maşina închiriată, fără ţintă, până se opriră la periferia localităţii, la o trecere de nivel.

- Iubito, trebuie să înţelegi situaţia... trebuie să faci cunoştinţă cu băieţii mei. Credeam că vrei. Ai spus...

Jeff era uluit de Katey, tot aşa cum Katey era uluită de ea însăşi.

- Sigur că vreau să-i cunosc.

Numai că nu era de acord ca ei să vină în Kingswater. Puteau să se-ntâlnească foarte bine la Londra.

- Le-ar plăcea enorm aici.

Katey privea bariera şi maşinile oprite de cealaltă parte a acesteia ca dintr-o cuşcă; fără să-şi mute privirea, puse

mâna pe mâna lui, iar el i-o strânse cu putere.

- Numai că...

- Spune, iubito, ce anume?

Vocea lui era blândă şi totuşi Katey nu-i putu răspunde. Nu putea explica această reticenţă bruscă de a face cunoştinţă cu fiii lui pe terenul ei. Până atunci îi considerase ceva exotic şi îndepărtat, ceva fără implicaţii majore în acea aventură care însemna dragostea şi relaţia ei cu Jeff. Acum, însă, în Anglia, şi mai ales în Kingswater, căpătau un contur real, o consistenţă: deveniseră o complicaţie cu care trebuia să se confrunte şi căreia trebuia să-i găsească o soluţie.

Bariera se ridică şi o porniră spre Calland, orăşelul învecinat. In ciuda modernizărilor suferite, acesta îşi mai păstra ceva din vechiul farmec, spre deliciul lui Jeff. Intrară într-o berărie şi-şi continuară discuţia.

- Pe coastă sunt o mulţime de locuri la fel de bune ca acesta, poate chiar mai bune.

Jeff nu a crezut-o, sau poate nu voia să renunţe la hotărârea lui. Katey nu intenţionase să provoace o ceartă - niciodată nu voia - şi totuşi se certau.

- Nu sunt geloasă, spuse ea.

- Aşa susţineţi toate.

- Vrei să spui toate soţiile tale.

Nici ea nu ştia de ce spusese asta.

- Nu, răspunse el calm, mângâindu-o pe obraz şi înfuriind-o cu calmul său, m-am refetit la femei, în general;

se pare că nu puteţi fi obiective în această privinţă. Gândeşte-te că ar fi vorba despre altcineva - nu eu, un bărbat cu doi copii: indiferent cine este mama lor, sunt copiii mei, trebuie să-i văd.

- N-am negat niciodată... niciodată...

Cuvintele se revărsau într-un şuvoi rapid fără a le putea reţine, până când Jeff îşi dădu seama că trebuie scoasă din local înainte de a izbucni în plâns.

- Ah, Jeff, gemu ea cu capul la pieptul lui. Ce s-a întâmplat? De ce eşti supărat?

- Iubito, eu, supărat?

După care puse repede capăt oricărei discuţii cu săruturile lui pasionale. Pierdută într-un abis de dorinţă incontrolabilă, Katey făcea tot posibilul să se convingă că-l iubea pe Jeff pentru felul lui de a vorbi, pentru ceea ce spunea, pentru cum o flata; de fapt, era o irezistibilă atracţie fizică. Se urcară imediat în maşină pentru a putea ajunge cât mai repede într-un loc liniştit şi întunecat unde să nu mai existe decât dorinţa lor împlinită.

Flora era în pat, dar nu dormea, aşteptând venirea lor. Simţi o uşurare când auzi cheia în broască, dar trecu mult timp până să adoarmă.

***

- Pot sta la mine, spuse Hannah. Este loc suficient.

- Bine, dar cum naiba ai să te descurci? întrebă Katey.

- Presupun că mă vei ajuta şi tu puţin.

- Sigur că da, dar... patru?

- Doi sau patru sau şase sau opt... trebuie să te

obişnuieşti cu ideea. Eu oricum voi sfârşi prin a avea o droaie de copii.

- Nu fi atât de pesimistă.

- Nu sunt pesimistă, ci realistă, şi chiar îmi va plăcea.

- Ah, Hannah, eşti irecuperabilă.

- Aşa-mi spune şi Rick. Ba mai mult - că sunt o ruşine pentru Centrul său de planificare familială. Vorbind serios acum, spune-i lui Jeff că-şi poate aduce copiii la mine - nu-mi e deloc greu.

- Nu ştiu ce să zic, ezită Katey. Asta ar fi ca o împlinire a rugăciunilor mele; mama e de părere să-i ia la Casa Pescăruşilor, Jeff vrea să-i duc la Golf Hotel, ceea ce-ar deranja-o pe mama.

Nu mai spusese că Jeff mai propusese ceva: Lois să stea cu ei la Calland.

- Era doar o sugestie, iubito. Nu e nevoie să te vezi cu ea, dar vine des în Anglia şi Calland este destul de departe.

”E prea aproape”, se gândi Katey cu groază.

Mergea rarori la Calland, dar şi aşa era posibil s-o întâlnească pe Lois, ceea ce nu şi-ar fi dorit sub nici o formă.

- Pot sta aici, insistă Hannah, conducând-o pe Katey până la poartă, tocmai când Rick sosise şi-şi parca maşina.

- Cine să stea aici? întrebă el.

- Fiii lui Jeff - viitori fii adoptivi ai lui Katey.

- Nu mi se cere şi mie părerea?

- Nu, tu eşti chiriaşul. Unchiul mi-a lăsat mie casa în

lipsa lui, iar tu stai la mine.

- Să vină... Câţi copii are?

- Doi, răspunse Katey încet. Ti-am mai spus: doi băieţi, dar...

- Asta ar ajuta-o mult pe Katey, interveni Hannah.

- Bine...

In ciuda lipsei lui de entuziasm, Katey răsuflă uşurată. Când se întoarse de la partida de golf, Jeff primi invitaţia cu mare recunoştinţă.

- Minunat! Am s-o sun pe Hannah în fiecare zi, să mă asigur că ticăloşii mei n-au ucis-o.

- Nu e necesar, ţin eu situaţia sub control, spuse Katey.

- Nu, iubito. Vreau să ţii la ei fără să fie o povară pentru tine. Aşa e cel mai bine. Ai să vezi că sunt nişte copii grozavi.

Va încerca să se apropie de ei şi să ţină la ei - Katey îşi promise aceasta, nu însă şi lui Jeff. Si-ar fi dorit ca aceşti copii să nu fi existat.

Spre surprinderea ei, Flora constată că, după plecarea lui Katey şi a viitorului ei soţ, casa nu era deloc goală, ci liniştită.

- Ce bine că putem fi măcar puţin singuri, spuse Tod, care arăta atât de obosit, încât se lăsase convins să rămână toată ziua în pat.

- Se va întoarce nu peste mult timp, îi răspunse Flora, bucuroasă şi tristă în acelaşi timp.

Katey îl condusese pe Jeff la aeroportul Heathrow şi

urma să se-ntoarcă după o săptămână. Hotărâseră, împreună cu Jeff, să stea la Hester Crawley, prietena cu care împărţise cândva apartamentul din Londra şi să-şi petreacă timpul făcând cumpărături şi vizite prietenelor ei. Nu existase decât o mică discuţie în privinţa rochiei de mireasă.

- Alege-ţi absolut tot ce-ţi doreşti, spusese Jeff.

Flora trăi un moment de panică urmărindu-l pe Tod cum, crispându-se puţin, merse să verifice carnetul de cecuri.

- Jeff poate face ce-i place după ce vei fi soţia lui; deocamdată eşti fiica mea, eu plătesc rochia.

- Bine, tată, îţi trimit ţie nota de plată, dar nu fi îngrijorat: nici n-ai idee cât de cumpătată am devenit. Sincer, nu-mi doresc mare lucru.

De când se-ntorsese acasă, Katey îşi dădea seama că averea lui Jeff putea fi o barieră între acesta şi tatăl ei. Acum, realiză pentru prima dată că putea fi o barieră chiar şi faţă de ea însăşi. La început, se simţise ca un copil lăsat liber să alerge într-un magazin cu jucării. Apoi, din ce în ce mai temătoare, observase cum acea situaţie materială de excepţie îi dădea o putere de care era perfect conştientă: era ca o sabie pe care o scotea din teacă atunci când era nevoie.

Katey se-ntoarse după zece zile, cu o figură deopotrivă jenată şi entuziasmată.

- Veniţi să vedeţi! Unde e tata?

- Doarme.

- Nu, nu dorm. Al cui e monstrul acela?

Tod arătă cu un deget acuzator spre o maşină de un albastru deschis; erau exact marca şi modelul pe care şi le dorise adesea, fără însă a visa - nici chiar în cea mai prosperă perioadă a vieţii sale - că şi-ar putea-o permite vreodată.

- Nu-i aşa că e superbă?

- A cui este? repetă Tod, deşi ştia răspunsul înainte de-a o auzi pe Katey spunându-i "A mea”.

- Vrei să spui că Jeff... ţi-a oferit-o?

- E cadou de nuntă.

- Dar încă n-a fost nici o nuntă.

- Va fi în curând. Să-i spunem, cadou premergător nunţii.

Nu-l numi "cadou de împăcare", căci nu-şi mai amintea motivele certei. Ceea ce nu uitase era faptul că acceptase prezenţa copiilor lui Jeff în Kingswater.

Monstrul albastru era mita.

Hannah a fost singura persoană care, la vederea maşinii, a făcut un comentariu potrivit.

- Eşti o norocoasă!

Katey venise cu ea special să i-o arate lui Hannah şi o parcase în dreptul casei vecine, unde găsise loc mai mult. Nu după mult timp, apăru şi Rick la volanul maşinii sale.

- Sunt doar în trecere, dar voiam doar să ştiu cui îi aparţine acest obiect. Doar nu-i al tău? întrebă el, privind

spre Katey.

Aceasta încuviinţă din cap.

Apoi, Rick examină minunăţiile oferite de noua ei jucărie: tapiţerie, furnituri...

- Nu are şi bar?! întrebă el ironic, terminând de examinat şi deschizând portiera propriei maşini pentru a pleca. Categoric, însă, trebuie s-o spăl pe-a mea.

Rămasă singură lângă acea valoroasă posesiune a sa, Katey se simţu, pentru prima oară, vulnerabilă.

- Va fi greu pe şoselele de aici! mai avertiză el, după care plecă.

într-adevăr: era prea lungă pentru a încăpea în garaj, prea mare pentru a o parca în faţa casei părinţilor, prea ostentativă pentru a fi lăsată pe chei, prea valoroasă pentru a fi lăsată ca orice maşină obişnuită.

în cele din urmă, se transformase cu adevărat într-un monstru.

Capitolul 6

- Unde este? întrebă Tod.

- Katey? Nu ştiu; a spus că pleacă şi nu ştie dacă se întoarce la prânz.

Katey citea prognoza meteo pe care un amator entuziast o afişa zilnic în faţa poştei. Aşa cum prevăzuse ea, de la plecarea lui Jeff, presiunea scăzuse şi atmosfera era încărcată de umezeală.

- Ce faci? se auzi vocea lui Rick imediat după zgomotul frânelor.

- Merg vizavi să beau o cafea.

- E-nchis lunea.

- Ah, ce loc jalnic!

- Si totuşi, toată lumea vine aici: eu, Hannah, părinţii tăi...

- Eu nu rămân.

- Drum bun! n-avem nevoie de trădători.

- Nici tu nu vei rămâne.

- Urcă şi să ne plimbăm puţin pe coastă, spuse el cu chipul brusc adumbrit de tristeţe.

- Dacă vrei...

- Nu vreau în mod special. Sigur, nu e neapărat să vii dacă nu-ţi face plăcere, dar priveliştea e deosebită înainte de ploaie.

Katey zâmbi şi se aşeză lângă el. Rick o privi cu atenţie din cap până-n picioare înainte de a porni maşina, dar privirea lui avea ceva impersonal, sau poate o uşoară tentă

dezaprobatoare cu care Katey nu era obişnuită. Dimpotrivă, fără să facă nici cel mai mic efort, ea era întotdeauna centrul atenţiei şi oriunde şi oricum apărea, capetele se întorceau după ea.

Degeaba îşi spunea că se află acolo doar din plictiseală, pentru că ea nu se plictisea niciodată; tocmai acel interes pentru tot ce-o înconjura era secretul vitalităţii şi farmecului ei.

- Când te măriţi cu individul acela?

- La sfârşitul verii. Până atunci trebuie să se rezolve totul.

- Credeam că în America azi divorţezi, mâine te căsătoreşti cu altcineva.

- în Massachusetts trebuie să treacă şase luni înainte de a te putea căsători.

- Cu ocazia asta, te poţi răzgândi.

- Eu nu mă voi răzgândi. Nu ştii nimic despre America, nu-i aşa?

- Presupun că nici tu.

- Cel puţin, eu ştiu mai mult decât tine. în plus, tu nici nu vrei să ştii!

- Nu prea - nici despre căsătorie, nici despre divorţ.

- E îngrozitor de acaparatoare.

- Cine?

- Sara, cea de-a doua soţie a lui Jeff. Au fost discuţii în legătură cu pensia alimentară.

- Sună încântător. Sper să mai lase ceva şi pentru tine.

- Chiar trebuie să fii atât de îngrozitor?

- Nu fac nici un efort.

Katey simţi că, fără voia ei, crease o oarecare ostilitate, drept pentru care deveni nesigură pe sine, aşa cum rareori i se întâmpla.

- Lipsesc cam un sfert de oră, spuse Rick, oprind maşina în dreptul postului Pazei de Coastă. Priveliştea e minunată de pe stânci, mai ţii minte? Plimbă-te puţin şi te iau când termin.

Fără să mai aştepte un răspuns, îşi luă trusa de pe bancheta din spate; Katey coborî şi ea şi porni pe poteca pe care se ajungea până la mare. De când era mică, tatăl ei adusese acolo. Era un loc secret, pentru cei puternici. Anul acesta, era clar că tatăl ei nu va putea veni cu ea până aici, iar anul viitor... cine ştie unde va fi ea însăşi? Privi dincolo de insula St. Gabriel, acolo unde marea era şi mai întunecată. De fapt, sub cerul acela plumburiu, totul era întunecat şi rău prevestitor.

- Fii atentă! strigă Rick venind repede spre ea. Poteca asta coboară abrupt. Ar fi trebuit să te previn.

Erau aşezaţi câţiva stâlpi tocmai pentru a împiedica maşinile să se apropie prea mult de stânci.

- Eşti prea aproape de margine, spuse el, trăgând-o înapoi şi arătând spre un indicator pe care era scris "Pericol".

Nu dai niciodată atenţie avertismentelor?

Katey nu-i răspunse. Viaţa începuse să fie plină de

avertismente - indicii discrete cum că s-ar putea înşela: ceea ce nu luase niciodată până atunci în calcul.

- Nu, cred că nu le dau atenţie. Dar tu?

- Eu sunt cel ce avertizează.

- Nu te mai obosi, pentru că şi-aşa nu ascult. îmi plăcea atât de mult să vin aici..., spuse ea apoi cu un uşor tremur. De ce nu putem rămâne copii?

- Eu te prefer aşa cum eşti acum, nu copil.

- îmi amintesc că, atunci când eram mică, tata îmi spunea poveşti îngrozitoare despre cei care, izolaţi de flux, îşi petreceau noaptea pe stânca Abbot. Ştii... era un bătrân care cerşea pe chei. Povestea că se urcase pe stânci când era mic şi, căzând de-acolo, devenise infirm. Ti-l mai aminteşti? Ce s-a întâmplat cu el?

- Este într-un sanatoriu în Calland. Unchiul meu s-a opus şi a fost un scandal cu ziariştii de la "Daily Sun". Au venit şi de la televiziune... au spus că e scandalos că trebuie să cerşească. în sfârşit, unchiul meu nu a ieşit deloc bine din povestea asta.

- De ce?

- Spunea că Luke...

- Da, aşa e, îmi amintesc - Luke îl chema.

Silueta aceea deformată din scaunul cu rotile îi apăru clar în memorie, ca făcând parte din copilăria ei. Rick vorbea mai repede şi mai energic decât Jeff şi totuşi adesea era mai puţin dogmatic decât acesta. Putea să-şi schimbe punctul de vedere, pe când ideile lui Jeff erau de

cele mai multe ori tot atât de rigide ca şi ale ei. Cu Jeff, ştiai la ce să te aştepţi. întrebarea se punea dacă erai dispus sau nu.

- Katey, nu mă asculţi.

îşi continuau drumul cu maşina de-a lungul coastei stâncoase - hotărâseră să mai meargă puţin înainte de-a se întoarce.

- Mă gândeam..., spuse Katey.

- Ei, asta e cu totul altceva.

- Ce spunea unchiul tău?

- Tocmai ţi-am povestit, dar nu m-ai ascultat. Teoria lui este oamenii ca Luke trebuie să rămână în mijlocul comunităţii, nu să fie închişi în aziluri. Era de părere că Luke trebuia să locuiască mai departe în sat şi să fie îngrijit de noi toţi.

- Chiar şi aşa, cerşind.

- Da, în felul acesta, nimeni nu uita să dea ceva. Si apoi, Luke era atât de bucuros pentru cei câţiva bănuţi pe care-i primea! De fapt, ceea ce voia să spună unchiul meu era că Luke făcea parte dintr-o realitate cu care trebuie să ne confruntăm

- Tu înfrunţi realitatea?

- Nu; şi nici unchiul meu. Anul viitor se va lucra în echipă

- cu un grafic bine stabilit, dar şi cu weekenduri în care nu se lucrează şi cu zile libere. Cred că unchiul meu a venit să lucreze aici doar pentru că îi place să iasă în larg cu barca

lui şi să pescuiască şi pentru că, în extrasezon rămânând doar localnicii, are, teoretic, mai mult timp liber. Si am impresia că speră ca eu să-i urmez într-o bună zi.

Dar, începând de anul viitor, va trebui să lucreze în echipă cu medicii din Calland.

- Nu pari entuziasmat.

- Poate că sunt cam retrograd. Am impresia că se pierde ceva. M-a impresionat când am auzit întâmplător discuţia dintre două femei - spuneau că dacă unchiul meu nu poate să te vindece, atunci nimeni altcineva nu poate. Face parte din misiunea noastră - să dai oamenilor speranţă şi încredere.

- Şi tu, ce vei face?

- Nu ştiu. Am promis că rămân până se întoarce el, dar văd că deocamdată nu are nici cea mai mică intenţie s-o facă. A fost atât de bun cu noi - cu Hannah şi cu mine - după moartea părinţilor noştri, încât conştiinţa nu mă lasă să procedez altfel. Şi, cu cât stau mai mult, cu atât mai puţin îmi doresc să plec. Desigur, faptul că e şi Hannah aici schimbă puţin lucrurile; altminteri, poate că...

- Spune...

- Ei, poate că aş fi plecat în America şi l-aş fi convins să găsească un alt înlocuitor.

- Te poţi duce după ce se întoarce unchiul tău.

- Mă-ndoiesc. Nu cred că aş putea lucra pentru cine ştie cine ce fundaţie de cercetare sau pentru un onorariu uriaş primit înainte chiar de a face ceva. Jean spune că sunt un leneş.

- Nu e adevărat. Hannah spune că munceşti mai mult decât este nevoie.

- Aşa ceva nu este posibil în cazul unui doctor. în orice caz, îmi place ceea ce fac.

- Poţi fi medic oriunde.

- Da, dar dacă m-ar iubi cu adevărat, s-ar întoarce.

- Şi dac-ai iubi-o, ai pleca în State.

- Oare?!

- Categoric.

- Atunci, s-ar putea să fim cu toţii acolo.

- San Francisco e mai departe de New York decât e New York-ul de Marea Britanie, râse Katey.

- Aşa este, dar nu ştie niciodată. Poate ne-am întâlni... Nu ne-ar mai fi atâ de dor de casă.

- Eu n-aş pleca dacă aş bănui că mi-ar fi dor de casă.

- Mă dispreţuiesc doar pentru simplul fapt că mă gândesc să plec.

- De ce?

- Pentru că nu sunt sigur dacă aş face-o pentru Jean sau pentru banii aceia murdari. Uită-te la tine!

- La mine?!

- Da, te măriţi cu magnatul ăsta al tău şi...

- Bine, dar banii lui nu au nici o legătură!

- Nici o legătură?! Presupun că glumeşti.

- Mă insulţi. îţi spun că banii lui nu au nici o importanţă. L-aş iubi şi dacă ar fi măturător.

- Te cred.

- Fiecare cuvânt pe care-l rostesc e adevărat.

- Fii atentă! Crezând cu tărie în fiecare cuvânt rostit, îţi

închipui că nu poţi fi înţeleasă greşit, dar te-nşeli. Uite, şi eu credeam că Jean m-a înţeles foarte bine. Ştia, adică ştie ce simt... sau ce simţeam... da, ce simt. Uneori mă-ntreb ce simt... Si totuşi, crede că poate schimba totul.

- Fluturându-ţi dolari pe sub nas?

- Exact.

- Banii nu înseamnă nimic pentru tine?

- Nu. Mă interesează doar Jean.

- Suntem amândoi la fel. Nu ne interesează decât omul respectiv.

- I-am scris lui Jean şi i-am dat ultimatum: o lună ca să se întoarcă.

- Sunteţi doi proşti încăpăţânaţi.

- Din păcate, trebuie să recunosc că ai dreptate. Să spunem , mai degrabă, că ştiu ce vreau. Tu nu?

- Ba da... întotdeauna. Sau aproape întotdeauna.

- Când vine Jeff?

- Prin iunie, când băieţii vor fi deja aici.

- Si în septembrie vă căsătoriţi?

- Da.

- Apoi pleci?

- Da.

- Sper să vă fie bine, spuse el, după care deschise portiera aşteptând-o să coboare şi plecă mai departe.

Ploua în ziua dinaintea sosirii fiilor lui Jeff. Acesta urma să-i urce în avion la Aeroportul Kennedy, iar ea avea să-i aştepte la Heathrow, în noua ei maşină. Jeff promisese să

vină şi el după o săptămână.

- S-ar putea să fie chiar zece zile, adăugase el. Trebuie să mă opresc mai întâi la Bruxelles.

Vocea lui din New York se auzea atât de clar, încât Katey simţea nevoia să-l atingă, imposibilitatea satisfacerii acestei nevoi transformându-se într-o durere chinuitoare.

- Să nu conduci prea repede! o avertizase Flora.

Pentru Flora, viaţa devenise un şir lung de avertismente: Tod, să nu ridici! Katey, ai grijă ca tatăl tău să-şi ia medicamentele! Tod, te rog să nu te grăbeşti! Tod, dragule, să nu...! Tod, să nu...! Tod, să nu mori! Acesta din urmă nu-l rostea decât în gând, în lungile ore de nesomn din timpul nopţilor când îi asculta respiraţia. Cu toate acestea, Tod se simţea şi chiar arăta mai bine ca niciodată.

Pentru a avea o ocupaţie, se hotărî să-şi sorteze colecţia de timbre - rămăşiţele hobbyului unchiului său. Ori, în acea zi ploioasă, când casa părea goală fără Katey, era momentul potrivit pentru aşa ceva. Deşi bucuroasă să-l vadă liniştit şi preocupat, Flora avu totuşi o strângere de inimă: aşa cum îl vedea, cu penseta în mână, aplecat deasupra timbrelor, îi apăru deodată mai îmbătrânit chiar şi decât după atacul de inimă.

- Va trebui să caut la bibliotecă o carte despre timbre sau să comand cataloage, spuse el.

"Asta e o idee pentru a rezolva cadourile de ziua lui şi de Crăciun", se gândi Flora şi imediat spectrul unei noi spaime îi întunecă privirea: oare, de-acum, toată inteligenţa lui, toată sclipirea acelei minţi se va consuma în acest paşnic sortat de timbre?

Nu-i mai putea descifra expresia chipului. Ea, care-i citea gândurile altădată, nu mai putea să decofidice acum lungile lui răstimpuri de tăcere.

- Bine că mai e puţin şi se-ntoarce Katey! încercă ea să caute un punct de sprijin, deşi era conştientă că, după căsătorie, vizitele fiicei ei se vor rări considerabil.

- Nu-i deloc adevărat! susţinea Katey. Jeff vine deseori în Anglia, şi-apoi pot să telefonez oricând; nu va fi diferit de cum era înainte, ba chiar mai simplu, pentru că...

Se opri, cu repulsie, să continue "Pentru că Jeff îşi permite".

- Si când tata se va restabili complet şi-şi va relua lucrul, veţi putea veni şi voi.

Flora se stăpâni să spună: "S-ar putea să nu-şi mai reia lucrul", pentru că nici ea nu voia să creadă că aşa ceva ar fi posibil. Era foarte frecventă restabilirea după accidente coronariene, cu atât mai mult la om cu talentul, inteligenţa şi calificarea lui.

Căutând instinctiv suportul sigur al rutinei pentru a scăpa de tortura gândurilor, Flora deschise sertarul biroului pentru a scoate o hârtie şi a face o listă. în ultima vreme îşi petrecea jumătate din timp făcând liste şi apoi căutându-

le. Scoase, fără să vrea, o tăietură mai veche dintr-o revistă - o poezie care-i plăcuse mult. începu s-o citească, aşa chinuit, până să-şi găsească ochelarii, cu voce tare.

- A venit ziarul? o întrerupse Tod în plin zbor şi visare.

Existau zone în care Tod nu pătrundea, tot aşa cum şi ea
rămăsese, toată viaţa, la graniţa domeniului mecanicii auto, spre exemplu. Dar, aşa cum în ultima vreme ea reuşise să pătrundă misterele schimbării unei roţi, sperase că şi Tod ar putea încerca să pătrundă misterul poeziei. începu din nou să citească dar, în momentul în care Tod se întoarse la paginile financiare din jurnal, tăcu şi împături la loc hârtia. Fereastra udă de ploaie făcea neclară imaginea mării.

- Katey va călători greu, spuse ea, ca şi când ploaia cădea numai asupra fiicei lor.

Pentru Katey fusese amuzant să locuiască în acelaşi apartament cu Hester, deşi parcă le despărţea ceva transparent, dar indestructibil.

Când îşi scoase cheia din geantă şi o agăţă într-un cui în bucătărie, era ca şi cum gestul ar fi căpătat pentru ea o semnificaţie simbolică - era cheia spre trecut. Ploaia încetase şi mai avea o oră la dispoziţie înainte de a trebui să plece spre aeroport.

După ce-şi parcă maşina în Piaţa Montpelier, Katey zăbovi în faţa vitrinei unui magazin cu antichităţi. Nu există aproape deloc după ce văzu serviciul de ceai de porţelan

de Worcester: i-l va dărui lui Jeff, pentru noua lor casă din acea ţară îndepărtată. Câteodată, când era singură, casa lor, plămădită deocandată din visuri, i se părea nespus de aproape; acum, însă, şi acolo unde se afla, în inima Londrei, i se păru la o distanţă ca de la Pământ la Lună. Oricum, fără să stea pe gânduri, comandă expedierea coletului cu porţelanul fin la New York, semnând un cec cu o nesăbuinţă pe care se obişnuise în ultima vreme s-o savureze. Cu siguranţă, mama ei ar fi şoptit, îngrozită, ceva în legătură cu oamenii care mor de foame.

Era o glumă de familie rămasă de la bunicul ei, cu scopul de a tempera extravaganţele în privinţa cheltuielilor. între timp, oamenii prosperaseră şi ar fi fost probabil nevoie de o adaptare a vorbelor bunicului, dar Katey se consolă repede cu gândul că, oricum, milioanele de înfometaţi - de orice naţie ar fi fost ei - n-ar fi putut fi hrăniţi cu preţul, chiar exorbitant, al unui serviciu de ceai.

Băieţii lui Jeff erau singurii copii din avion, aşa că nu puteau fi confundaţi. Katey îi privi cu atenţie, de la distanţă, pe aceşti doi necunoscuţi care aveau să-i fie fii vitregi. Cel mare, Jayjay, era o frumoasă copie a tatălui său, dar Lonnie, cel mic, avea o faţă ca de maimuţă urâtă, dar pe care simţeai c-o îndrăgeşti imediat, deşi expresia ei era de nepătruns. Mergeau de-o parte şi de cealaltă a unei femei înalte, care purta ochelari şi care mergea atât de repede, încât abia puteau ţine pasul cu ea. Jeff îi spusese că vor fi în grija unei stewardese, dar aceasta poate că era

o guvernantă sau o prietenă. Când terminară formalităţile, cei trei începură să caute din priviri persoana care trebuia să răspundă descrierii lui Jeff. Cum Katey nu avea nici un detaliu asupra identităţii lor, merse încet spre ei, cu mâinile întinse spre băieţi, ignorând-o fără voie pe femeia ce-i însoţea. Abia treptat, pe măsură ce se făceau prezentările, îşi dădu seama că aceasta era mama băieţilor.

Jeff nu vorbise decât foarte puţin şi vag despre prima lui soţie, numind-o "bătrâna Lois", iar Katey, neluând în seamă nota de afecţiune şi concentrându-şi atenţia doar asupra cuvântului în înţelesul său obişnuit, şi-o închipuia pe Lois ca fiind o femeie din generaţia Florei. Acum însă, dând mâna cu ea, vedea că Lois, fiind lipsită de ceea ce se considera în mod convenţional frumuseţe, părea fără vârstă. Putea foarte bine să fie o şcolăriţă la vârsta ingrată, stângace şi dezordonată, cu nasturii de la haină închişi greşit. Era inexplicabil ce-l atrăsese pe Jeff la ea.

- Te deranjează dacă mergem să bem o cafea şi să ne aranjăm puţin? îţi oferă tot timpul ceva de mâncare în timpul călătoriei, dar băieţii nu se ating de nimic cât sunt în avion. Cu ocazia asta, îmi umplu şi eu timpul până la ora la care am tren

- stau la nişte prieteni în King's Lynn.

- Sigur.

Băieţii o luară deja înainte spre restaurant.

- Mi-a spus că eşti frumoasă, continuă Lois, vocea ei uşor răguşită învăluind tot ce vorbea într-un aer de

confidenţialitate. De data aceasta a spus adevărul. Probabil că te întrebi de ce s-a oprit tocmai la mine, o urâţică, nu-i aşa?

Calmul acestei femei avea farmecul său şi, deşi expresia feţei era greu de citit, privirea ei dovedea că avea un simţ al umorului foarte dezvoltat: chiar şi această întâlnire întâmplătoare era pentru ea mai degrabă un motiv de amuzament decât de a se simţi stingherită.

-Veneam oricum în Anglia, aşa că m-am gândit să-i aduc eu. N-ai ştiut? Nu ţi-a spus?

Vorbea despre Jeff fără să-i rostească numele.

- Se pare că eşti persoana potrivită, continuă Lois; nu o şcolăriţă, ca Sara, nici o cotoroanţă ca mine. Si, pe deasupra, eşti şi frumoasă. Cu tine, va fi bine. De fapt, el nu e deloc un om complicat, vei vedea. Eu am locuit în Anglia cu mult timp în urmă şi îmi place foarte mult aici. Nu mă înţelege greşit... Drumurile noastre sunt paralele; nu ne vom intersecta. Sper să fii fericită. Sunt sigură că vei fi. Katey îşi dădu seama că băieţii o priveau cu ochi goi, ca şi când ar mai fi auzit toate acestea şi erau deja plictisiţi.

La restaurant, Lois îşi scoase ochelarii în spatele cărora ascundea singura ei trăsătură frumoasă: ochii blânzi, căprui, încadraţi, din păcate, de o faţă al cărei contur părea, deşi nu era deloc, pătrat. Era înaltă şi slabă, cu mâini şi picioare lungi.

Chiar fără să se mai privească în oglindă, Katey ştia că este frumoasă. Toată lumea îi spunea asta, aşa că se

obişnuise să considere acest har ca un drept cuvenit. Nu se bucura în mod conştient, iar acum, privind-o pe Lois, începuse să se simtă nesigură, întrebându-se dacă frumuseţea poate fi suficientă.

- Sara trebuie să fi fost îngrozitoare, spuse ea în timp ce aşteptau amândouă ca băieţii să iasă de la toaletă.

- Si eu am crezut aşa la un moment dat, răspunse Lois zâmbind, dar acum... cred că, oarecum, compătimesc puţin pe oricine...

- Continuă. Vroiai să spui "pe oricine se mărită cu Jeff", nu-i aşa?

- Nu, sigur că nu. Vroiam să spun "pe oricine se căsătoreşte".

Apoi râse jenată, ca orice persoană onestă prinsă cu minciuna.

- îl mai iubeşti încă?

- Dragoste?! E cam exagerat...

Nu-i răspunse lui Katey şi nici Katey nu mai repetă întrebarea, dându-şi seama că, de fapt, nici nu voia să ştie.

- Nu trebuie să fii geloasă... nu, nu acesta e cuvântul potrivit. Nici n-ai putea fi geloasă pe mine. Dar nu trebuie să-ţi faci griji din cauza mea.

- Nu-mi fac, răspunse Katey, fără însă a fi prea sigură dacă e sinceră sau nu.

Conversaţia le adusese în puctul în care nu le mai rămânea altceva de făcut decât să-şi ia rămas-bun una de la cealaltă, cu multe amabilităţi. Până atunci, Katey fusese

sigură că, orice aversiune ar fi simţit faţă de prima soţie a lui Jeff, nu era geloasă pe ea.

Acum, nu mai era sigură. Zâmbi forţat, dar în ochii ei mari, verzi, frumoşi, adumbriţi de gene atât de lungi încât nu mai era necesar rimelul, se înceţoşaseră de acea îndoială.

- Dacă este vreo problemă, sunt în King's Lynn, spuse Lois în timp ce se îndrepta spre parcare. Copiii au adresa şi numărul meu de telefon. Să fiţi cuminţi!

Copiii se grăbiră să-şi ia rămas-bun fără nici un fel de emoţie, preocupaţi doar să ocupe locul din faţă în maşină, lângă Katey.

- E loc pentru amândoi, spuse aceasta, aşezându-şi braţul în jurul umerilor celui mai mic - băieţelul cu trăsături neregulate, ca de maimuţă, urât şi totuşi atrăgător, tot aşa cum şi mama lui era atrăgătoare.

- Să nu cumva să laşi să te supere ceva! mai strigă Lois, fluturându-şi mâna, iar Katey porni maşina, încă gândindu-se ce anume însemnau acele cuvinte.

Se opriră de şase ori pe drum: să mănânce, să cumpere îngheţată, pentru alte nevoi... Deşi obosiţi, băieţii fuseseră într-o continuă agitaţie, până când, într-un târziu, adormiră.

Katey intenţionase să-i ducă mai întâi acasă la ea, dar, fără să-şi dea seama, merse direct la Hannah.

Peter şi Simon priveau de după balustradă, iar Rick apăru ca din senin să-i ajute pe băieţii lui Jeff, încă

adormiţi, să coboare din maşină.

- Du-te acasă, îi spuse el lui Katey. Mama ta e îngrijorată.

- Da, a durat mai mult decât credeam.

- Acelea sunt bagajele băieţilor? Si tu eşti moartă de oboseală.

Era adevărat; brusc se simţi epuizată!

- Doar să-i culc.

- Nu-ţi face griji.

- Sunt ca nişte bagaje, transportaţi dintr-un loc în altul, îi spuse ea lui Hannah, privind spre lumina de la camera care li se pregătise la etaj. Sper...

- Hannah se va ocupa de ei. Acum, mergi acasă, spuse Rick, întorcând-o uşor cu faţa spre uşă şi conducând-o afară.

Katey ascultă, bucuroasă, în subconştient, că deciziile nu-i mai aparţineau.

între timp, băieţii se treziseră complet şi părea că le dispăruse orice urmă de oboseală. Deja se simţeau ca acasă, după cum cereau Coca-Cola.

- Nu avem, spuse Hannah.

- Atunci trebuie să cumpărăm, decise Jayjay.

- E bine şi mâine, se arătă Lonnie mai rezonabil.

- Aceasta e baia noastră, nu-i aşa? întrebă Jayjay. A voastră unde e?

- Aceasta e a noastră, spuse Peter.

Era o baie mare, transformată dintr-un dormitor, cu o

singură toaletă de tip vechi, cu rezervor cu lanţ.

Fascinat, Lonnie se agăţă de acesta, pentru a se balansa şi rămase foarte surprins, fără însă să i se pară necesar să-şi ceară scuze, când se rupse.

- Nu mai aveţi şi alte băi? se interesă el.

Peter şi Simon îşi priviră oaspeţii la început miraţi, apoi cu admiraţie. Hannah, însă, se arătă mai puţin încântată.

- La culcare! ordonă ea şi, spre marea ei surprindere, toţi copiii ascultară.

- Repet că a fost o prostie din partea ta să te oferi, spuse Rick, turnându-şi un whisky. Nu înţeleg de ce...

- Nici eu, spuse Hannah.

Află imediat când sună telefonul şi auzi vocea senzuală a lui Jeff, care-i tulbura simţurile în mod scandalos.

- Da, Jeff, sunt bine, nu-ţi face griji, răspunse ea cu o voce devenită în mod inconştient mai blândă, mai caldă. Nu, Katey tocmai a plecat acasă.

Da, îi spun. Da... bine...

Era imposibil să descrie efectul pe care acest bărbat îl avea asupra ei, chiar şi de la distanţă.

Deşi încerca să se lase de fumat, acceptă recunoscătoare ţigara pe care i-o dădu Rick.

- Nu-mi place acest individ, spuse el încet.

- Nici mie. Mă sperie. Ba nu, nu e adevărat; sunt speriată de mine însămi. Tu n-ai înţelege... Deşi eşti medic n-ai nici cea mai vagă idee despre ceea ce se petrece în mintea unei femei.

- E suficient de inofensiv - e departe, spuse el bând după ce privi îndelung pe fereastră cum amurgul se transformă în noapte neagră.

- La fel şi Jim.

- La fel şi Jean.

- Biata de tine!

- Nu-ţi face griji pentru mine.

- Nu-mi fac. îl ai pe Jim, chiar dacă nu este aici. De ce să-mi fac griji pentru tine? Katey ar trebui...

Nu-şi termină fraza; ştia că va fi cuprinsă de o mare nefericire, tot aşa cum ştia că acelaşi lucru i se va întâmpla şi lui.

- Trebuie să scriu nişte scrisori, spuse el şi merse la biroul unchiului său.

Nu răspunsese la ultima scrisoare de la Jean. Scria mereu acelaşi lucru - că o iubea - şi, pe măsură ce aşternea cuvintele pe hârtie, se-ntreba dacă era sau nu adevărat.

"Dacă mă iubeşti", îi scrisese Jean, "vino aici". Rspunsul lui suna cam la fel: "Dacă ml iubeşti, întoarce-te". Părea totul atât de inutil, încât aproape că spera să fie chemat la o vizită la domiciliu. Avea o profesie extrem de grea şi solicitantă, dar îi plăcea într-un mod pe care nu-l putea explica şi, chiar dacă ar fi putut, ceva îi spunea că Jean n-ar înţelege. Lăsă scrisoarea neterminată şi se instală la televizor. Apelul unei mame îngrijorate pentru copilul ei îl făcu să iasă din toropeala care-l cuprinsese. Se urcă la

volanul maşinii, nemaigândindu-se decât la momentul prezent.

Când se întoarse după o oră, reciti scrisoarea începută, căscă plictisit, apoi o rupse.

Capitolul 1

Katey petrecea aproape toată ziua cu fiii lui Jeff. Nu-l vedea decât foarte puţin pe Rick - câteodată îi făcea semn cu mâna din maşină când trecea pe lângă ea, câteodată oprea s-o salute şi să schimbe două cuvinte, dar niciodată mai mult. Katey ştia că nu fusese de acord cu hotărârea surorii lui şi simţea că nu-l place pe Jeff.

Acesta telefona în fiecare zi şi la aceeaşi oră, astfel încât Katey să ştie exact şi să-i aştepte telefonul.

"Te iubesc, iubito", spunea el, folosind aceste cuvinte şi ca formulă de salut şi ca rămas-bun. "Si eu, dragul meu", îi răspundea şi ea în acelaşi stil, oarecum iritată de această repetiţie ce tindea să devină monotonă. îi părea rău că nu se-ntorsese cu el la New York, căci simpla lui prezenţă ar fi făcut-o să-şi recapete siguranţa. Jeff îi telefona în fiecare zi lui Hannah. Dura până când aceasta îl chema pe Lonnie, apoi pe Jayjay. Când apăru şi Katey, îi făcu semn să vină să vorbească şi ea cu el. Rick, care tocmai intrase, se duse la fereastră de unde privea marea. în timp ce şoptea în receptor "Si eu te iubesc, dragul meu", Katey îi privea umerii largi, spatele uşor adus în faţă, mâinile vârâte adânc în buzunare şi, după încordarea muşchilor gâtului, era aproape sigură de zâbetul ironic pe care avea să-l vadă pe chipul lui imediat ce se va întoarce spre ea.

Totuşi, după ce închise telefonul, nu era nici un zâmbet pe buzele lui când rosti:

- Sunt oameni care ar putea trăi suficient de bine cu

sumele pe care individul acesta le iroseşte pe telefon. După care plecă, lăsând-o în mijlocul unor explicaţii jenate şi confuze, cum că nu costa atât de mult...

- Nu-l lua în seamă, spuse Hannah. întotdeauna a fost sensibil la nefericirea şi la suferinţa altora.

- Si-atunci, de ce nu ia în seamă şi suferinţa mea?

- Bine, dar tu nu eşti nefericită!

- Ba da, de multe ori sunt. Faptul că Jeff este bogat nu mă împiedică să fiu nefericită. De fapt...

Era pe punctul de a spune "chiar dacă mă face nefericită", dar se abţinu, ştiind că nu era adevărat. Stia, de asemenea, că nu era nici mai mult nici mai puţin decât o complicaţie pe care o resimţea doar acolo, în Kingswater, unde, de altfel, devenise nesigură de absolut orice - tocmai ea, care fusese întotdeauna convinsă că are dreptate.

- îl vor obosi, spuse Flora privindu-l pe Tod mergând spre port cu Lonnie şi Jayjay. Ieri când s-a întors acasă era epuizat dar, pe de altă parte, îi face mare plăcere să se ocupe de ei şi... de fapt... sunt nepoţii noştri.

- Nu au nici o legătură cu tine şi cu tata, iar cu mine... doar întâmplător, spuse Katey, plecând de la fereastră pentru ca mama ei să nu-i citească pe chip confuzia şi tulburarea care o stăpâneau.

- Fugi după ei!

Katey o ascultă, urmându-i însă cu paşi înceţi, ajungându-i din urmă abia la capătul digului, unde

pescuiau. Tatăl ei, privind spre mare şi ţinând braţele în jurul umerilor băieţilor, le explica sau le povestea ceva, aşa cum Katey nu şi-l amintea să fi făcut în copilăria ei.

Pe atunci, era mereu ocupat şi înconjurat de un maldăr de hârtii, iar puţinul timp liber pe care-l avea îl petrecea la pescuit şi la vânătoare. Katey îşi punea întrebarea dacă tatăl ei şi-ar fi dorit un fiu şi, stând acolo, neobservată în spatele lor, se simţi ziolată de ei - o străină.

- Bună, dragă, spuse Tod întorcându-se şi văzând-o. Ce este? Doreşti ceva?

- Nu, nimic.

Nu era adevărat: voia totul - pe Jeff, pe tatăl ei, Anglia, America; voia să nu-i stea nici un obstacol în cale. îi vedea acum pe Lonnie şi pe Jayjay ca pe nişte obstacole, iar drumul ei nu mai ducea clar nicăieri.

***

Erau două plaje de-o parte şi de cealaltă a digului, aşa că te puteai adăposti de vânt. în fiecare după-amiază când era vreme frumoasă, beau ceaiul pe una din plaje, de unde ajungeau imediat în grădina casei lui Hannah. Si Jayjay şi Lonnie înotau ca nişte foci şi, dând emoţii celor de pe mal, se avântau în larg.

- Nu se mai poate aşa, hotărî Hannah. Trebuie să stabilim reguli, iar băieţii să facă întocmai ce li se spune.

- Niciodată nu fac nici măcar ce li se spune, iar tu ai pretenţia să facă "întocmai".

- Vor face dacă le spun eu.

Si, spre surprinderea tutror, aşa se şi întâmplă.

Câteodată, când nu erau prea departe, venea şi Rick pe plajă lângă ei; bea un ceai şi apoi pleca repede.

- Ai răbdare cu el, spuse Hannah când Katey se plânse că Rick nu mai discută cu ea. Este aşa din cauza acelei îngrozitoare Jean. Aşteaptă o scrisoare de la ea.

- E într-adevăr îngrozitoare?

- Nu, e foarte drăguţă - exact persoana potrivită pentru el. Aşa credeam până acum, dar se pare că nu mă prea pricep. Spuneam că nu mă voi căsători înainte de douăzeci şi cinci de ani şi în nici un caz cu un bărbat care să lucreze în armată sau în marină. Si... uită-te la mine! încă n-am împlinit douăzeci şi

patru de ani... Aşa că, nu mai ştiu ce să spun despre persoana potrivită. Cum e mama băieţilor?

- Mai în vârstă decât Jeff. S-a căsătorit cu ea cât era încă în facultate. Nu e deloc frumoasă - ca Lonnie.

- Hmmm... E un puşti mult mai atrăgător decât Jayjay.

- Aşa mi se pare şi mie.

- Tu nu trebuie să ai preferinţe - sunt amândoi ai tăi.

- Sunt ai ei, nu ai mei - ai lui Lois.

- Si ai lui Jeff. Trebuie să-i accepţi, dacă vrei să fii fericită.

- Sigur că-i accept, dar voi avea propriii mei copii.

Era atât de sigură, de parcă urma să-i comande dintr-un catalog.

- Si cealaltă? Sara?

- Sara?! Presupun că, deşi drăguţă, nu are pic de minte şi este de o lăcomie feroce.

Si, pe măsură ce o cataloga astfel, se-ntreba cum de putuse fi geloasă pe o astfel de persoană.

Tocmai le arăta băieţilor unde ar putea găsi creveţi printre stânci, când Katey îl auzi pe Jayjay spunând:

- Sara are un acvariu mare în apartamentul ei.

- O cunoşti?

- Da. E foarte drăguţă.

Când am fost la New York cu tata, am stat la ea.

- Când aţi văzu-o ultima oară?

- Nu ştiu... nu mai ţin minte. Dar e grozav de amuzantă, nu-i aşa, Lonnie?

- Daa! Tata spune că a plecat, acum.

- Si n-o s-o mai vedem?

- Cred că nu.

- De ce?

- Tata n-o mai place.

- Mie tot îmi place ea. Ţie nu, Lonnie?

- Da, îmi place mult - e tare drăguţă. Katey, oare de ce nu-i mai place tatei?

- Hai să ne-ntoarcem, se face frig, spuse Katey cu un uşor tremur, aproape pierzându-şi ea însăşi echilibrul când îl prinse de braţ pe Jayjay, care era să cadă într-un bazin.

- Nuu! protestară în cor băieţii, trăgând-o după ei.

Katey cedă; de altfel, nu se putea impune deloc în faţa lor şi ei profitau, făcând tot ce pofteau.

- Mergem acasă! strigă Hannah din spatele castelului de nisip pe care-l construise pentru Peter şi Simon.

Băieţii lui Jeff nici măcar nu-ntoarseră capul.

- Imediat! adăugă ea pe un ton de comandă.

Jayjay, primul care recunoscu înfrângerea lor, se-ntoarse şi, cu o încetineală înnebunitoare, o porni înapoi.

- Aş vrea să-i trimit creveţii Sarei, spuse Lonnie. Odată, când stăteam la ea, s-a stins lumina şi peştii au murit - absolut toţi.

- Si dimineaţă toţi pluteau deasupra apei, completă Jayjay.

- Sara a plâns.

- Si tu ai plâns.

- Tata s-a dus imediat şi i-a cumpărat alţii.

- Dar n-a mai fost la fel ca primii... Cei noi n-au mai fost la fel, pur şi simplu.

- Niciodată nu sunt la fel, spuse Katey, conştientă că era o remarcă doar pentru că simţea nevoia să spună ceva cu voce tare, oricum nu pe înţelesul copiilor. Ea însăşi era... un înlocuitor. Râse, apoi tremură, străbătută de-un fior.

- Grăbiţi-vă! strigă Hannah. Se apropie fluxul.

Privind valurile învolburându-se, Katey luă băieţii de mână şi porni repede înapoi.

"Lonnie şi Jayjay sunt ai mei", îşi repetă ea în gând, deşi ştia că nu vor fi niciodată. Cel mult, putea să-i împartă cu Jeff, dar nu şi cu Lois.

Se-ntreba dacă Jeff n-avea s-o mai vadă pe Sara, aşa cum continua să se-ntâlnească şi cu Lois... Numai că era altceva în cazul lui Lois - era mama copiilor lui.

Katey se bucura că şederea acestora se apropia de sfârşit. Desigur, aveau să mai fie şi alte vizite, iar ea trebuia să se obişnuiască.

"Dacă Jeff ar fi aici, totul ar fi mai uşor", se gândi ea.

- Ce-ar fi să ne urcăm toţi în barca lui Joe cel tânăr şi să mergem la insula St. Gabriel, propuse Rick pentru weekend. Vii şi tu? se adresă el către Katey.

- Neapărat, dacă nu vrem să ajungem la destinaţie cu câţiva copii lipsă, interveni Hannah.

- Dacă i-am arunca de la bun început peste bord, am avea o călătorie plăcută şi am putea admira în linişte peisajul.

- în cazul acesta, Katey ar trebui să-i dea câteva explicaţii lui Jeff, iar eu n-aş mai putea zâmbi niciodată.

- Am să-ţi reamintesc ce-ai spus acum cu prima ocazie când te vei plânge de fiii tăi.

- Poate veni şi tata? întrebă Katey. Chiar zilele trecute spunea c-ar vrea să mai vadă colonia de rândunici de mare.

în fiecare an, Tod vâslea până la insula St. Gabriel; acum, însă, n-ar mai fi putut face acel efort.

- Sigur, e loc destul în barcă. Joe înghesuie întotdeauna o mulţime de vilegiaturişti - nu-nţeleg cum de nu se scufundă.

Acum, când şi familia lui şi a lui Tod deveniseră familii de localnici, Rick vorbea şi el, ca şi ceilalţi din Kingswater, cu un uşor dispreţ faţă de cei ce reveneau acolo doar în vacanţă.

- Vino şi tu cu noi! o rugase Tod pe Flora, ca şi cum i-ar fi fost greu să se despartă de ea chiar şi pentru acele

câteva ore cât avea să dureze călătoria.

Si, deşi crezuse că îi va prinde bine o după-amiază singură, liniştită, Flora regretă că-l refuzase, imediat cum se-ntoarse în casa devenită pustie.

***

Joe manevra cu atenţie barca printre stâncile ascunse. Le dăduse copiilor undiţe şi, cum fiecare dintre cei patru adulţi luase în grijă câte un băiat, călătoria se desfăşura în linişte.

Când se apropiară de ţărm, Tod privi păsările prin binoclu, numind cu precizie fiecare specie.

- Pentru mine, toţi sunt pescăruşi, spuse Hannah.

- îmi amintesc de filmul "Păsările", remarcă Rick.

- Si când mă gândesc că-mi plăcea atât de mult să vin aici, se plânse Katey. De ce totul se schimbă când devenim adulţi?!

- Noi suntem cei care ne schimbăm, o corectă Rick, privind-o cu atenţie, de parcă ar fi vrut să-i stabilească diagnosticul. Eşti sigură că vrei să te măriţi cu individul acela?

- Da; şi nu-i mai spune aşa. Sunt tot atât de sigură cum eşti şi tu în privinţa lui Jean. Mai ai vreo veste?

- Uneori cred că nu mai există răspuns. Am scris amândoi tot felul de lucruri - probe împotriva amândurora.

Era prea rece pentru a face baie, dar cum copiii insistaseră atât de mult, Rick şi Katey se oferiră, fără nici un chef, să intre în apă cu ei. Exista un singur loc care prezenta siguranţă: un fel de bazin înconjurat de stânci, cu apă extrem de limpede, astfel încât se vedea nisipul de la fund.

- Pot să fac scufundări, anunţă Jayjay.
- Stim toţi că poţi, dar nu depăşi zona aceasta, îl preveni Rick.

Cu trupul acoperit de un bronz auriu, frumos ca un zeu în
miniatură, copilul rămase câteva secunde cu mâinile riricate deasupra capului, pe o strâncă, apoi despică apa ca vârful unei suliţe, cu o mişcare rapidă şi elegantă. Lonnie îl urmă, executând o scufundare la fel de corectă, dar el trecu neobservat.

Simon şi Peter nu ştiau să înoate. Rick îl susţinu câtva timp pe Peter al suprafaţa apei, dar cum îi dădu drumul, micuţul o porni vertiginos spre fund, aşa că trebui să-l pescuiască imediat, ridicându-l cu o mână sigură.

- Fii liniştit, stigă Hannah. N-ai păţit nimic. Uită-te la Lonnie!

Lonnie dispărea sub apă, apoi se ridica iar deasupra, acolo unde nici nu te aşteptai, împroşcând o mulţime de stropi, în ovaţiile tuturor.

- Ei, Peter abia are patru ani! îl scuză Hannah.
- Eu înot de când aveam doi ani şi jumătate, strigă Lonnie, iar Jayjay...

Katey nu mai auzi, pentru că în clipa aceea îşi dădu seama că nu-l văzuse pe Jayjay de când intrase sub apă. începu să-l

strige, fiind convinsă că, din teribilism, copilul îşi prelungise peste măsură aventura subacvatică. Nu-i răspundea decât ecoul dintr-o grotă săpată în stâncă.

- Rick! Rick! Unde e Jayjay?

îl strigară toţi, iar Rick se scufundă pentru a-l căuta.

- Nu e, spuse el ieşind la suprafaţă şi căţărându-se pe o stâncă dincolo de care marea aştepta, ameninţătoare, fluxul. Totuşi, nu se poate să se fi avântat în larg.

- Cred că se ascunde, totuşi, spuse Hannah.

Strigară din nou toţi, până când Katey observă că, în mijlocul acelei tensiuni generale, Lonnie râdea.

- Spune-mi imediat ce ştii.

- S-a scufundat în dreptul acelei stânci.

- Care stâncă? Si-ncotro a luat-o?

- Pe-acolo. Spunea că se-ntoarce înot la Kingswater. Asta se-ntâmpla cu mult timp în urmă, cât aţi discutat voi.

- Cum cu mult timp în urmă?! Nu sunt nici douăzeci de minute de când am intrat toţi în apă.

Era adevărat, însă, că erau de-ajuns şi douăzeci de secunde pentru a-l pierde în marea nesfârşită.

- Pe-aici a luat-o, arătă Lonnie.

Se vede de-aici.

- Kingswater e departe, spuse Rick, parcă preluând comanda, ceea ce o făcu pe Katey să se mai liniştească puţin. Cheamă-l pe Joe şi pe tatăl tău. Urmăriţi toţi cu atenţie. Eu merg după el.

înainte să poată cineva comenta, Rick dispăru în mare.

Din barcă, unde se strânseseră toţi, Tod scruta marea cu binoclul - din când în când apărea capul lui Rick, dar nici urmă de băiat.

Abia atunci îşi dădu seama Katey că starea ceea de nelinişte îi putea face rău tatălui ei.

- Nu-ţi face griji, încercă ea să-l liniştească, deşi vocea îi trăda panica.

Fără să fi avut timp să se îmbrace, vânătă de frig şi tremurând, Katey îl strângea pe Lonnie atât de tare la piept, încât acesta începu să se zbată să iasă din strânsoare. Călătoria începuse atât de bine şi acum... Cum să-i spună lui Jeff că Jayjay...?! Nu, nici nu trebuia să se gândească la aşa ceva. Uneori, doar simplul fapt de a te gândi la o nenorocire o putea provoca. Mai bine se ruga...

între timp, se apropiaseră de mal - din ce în ce mai îngroziţi, însă, căci era evident că nici Rick, nici Jayjay nu-i aşteptau acolo.

- Acum lipsesc amândoi, spuse Joe. Va trebui să dăm un semnal de alarmă.

Katey deja îl inclusese şi pe Rick în rugăciunile sale, aşa incoerente cum erau din cauza disperării.

- A fost un gest de mare curaj din partea lui Rick, spuse ea lui Hannah, care abia dacă rostise vreun cuvânt tot drumul de întoarcere.

- Este un bun înotător, dar îi lipseşte antrenamentul. A fost o prostie din partea lui.

- Da... curajul poate fi o prostie.

Când coborâră pe dig, Lonnie începu să se zbată atât de tare în mâna lui Katey, încât aceasta abia îl mai putea ţine.

- Uite! Uite! Dă-mi drumul! E tata! Acolo!

Uluită, Katey îi dădu drumul şi-l privi cum sare dincolo de dig şi aleargă spre Jeff.

Capitolul 8

Nu era timp ca vestea să-i fie dată cu menajamente şi, chiar dac-ar fi fost, Lonnie începuse deja să povestească, incoerenţa lui făcând ca situaţia să pară şi mai disperată.

- Joe a dat alarma, spuse Tod, venind împreună cu Katey imediat în urma copilului.

- Când ai venit? De când ai venit aici? De ce nu m-ai anunţat? întrebă Katey, fără a primi însă un răspuns.

Pentru Jeff, nu mai era femeia cu care urma să se căsătorească atât de curând, ci o străină care pusese în pericol viaţa copilului său.

- Trebuie să mai existe o soluţie, spuse el. De ce se mişcă atât de încet?

Joe îşi agită braţele şi alţi membri ai echipei de salvare veneau în fugă. Parcă la comandă, mulţimea se întoarse spre cealaltă latură a golfului. Katey se gândi din nou la tatăl ei, dar nici de această dată nu era timp decât să conştientizeze - atât, fără să poată lua vreo măsură - că toată acea agitaţie i-ar putea dăuna.

- Jeff! spuse ea, încet.

Deşi acesta se întoarse spre ea cu zâmbetul care o subjugase din clipa când îl cunoscuse, acum Katey îl percepu pentru prima dată ca pe un gest reflex din partea lui, lipsit de orice seminificaţie - un zâmbet la comandă, prin care îţi expui dantura perfectă, când ştii că eşti fotografiat. Stătea însă lângă el, atingându-i uşor braţul cu mâna, urmărind ca într-un vis urât, împreună cu toată

mulţimea de pe plajă, lansarea unei bărci de salvare ce părea că se leagănă destul de nesigură pe valurile agitate de vânt. Deodată, la capătul plajei, apăru un punct roşu. Katey nu putu să scoată nici un cuvânt - îl strânse pe Jeff de braţ şi arătă cu degetul în direcţia aceea.

Jayjay venea triumfător spre ei.

Clănţănind din dinţi de frig, simţindu-şi mâinile inerte şi picioarele grele, incapabile de a o mai susţine, Katey se aşeză pe o stâncă şi-i aşteptă acolo.

- Am reuşit! spuse Jayjay. Credeaţi că nu voi fi în stare, dar am reuşit - şi încă uşor!

Frumos ca un zeu, Jayjay dădea impresia că era prea perfect pentru a fi adevărat. Privindu-l şi pe Jeff - cu mersul lui sigur, pantalonii bej imaculaţi, cămaşa scumpă şi impecabilă şi lănţişorul de aur de la portchei sclipind discret când ieşea puţin din buzunar - Katey avu exact aceeaşi impresie: o imagine prea perfectă pentrua fi adevărată.

- Nu-i rău deloc pentru vârsta lui, nu-i aşa? spuse Jeff, ciufulind părul fiului său.

- Jeff, de unde ai apărut? Credeam că eşti la Paris.

- Eram, dar... se făcuse foarte cald, era sâmbătă şi m-am simţit atât de singur, încât m-am urcat în avion şi am venit. Aici am închiriat o maşină. Nu e departe - în orice caz, mai aproape decât de la Los Angeles la New York.

Cuvintele lui făceau parcă bătrânul continent să se chircească, umil, pierzându-şi orice însemnătate - el şi

locuitorii săi, inclusiv Katey.

- Am luat o cameră la hotelul Golf, gândindu-mă că mama ta..., continuă el.

Deşi recunoscătoare pentru intenţia lui, Katey nu putu să nu se gândească la posibilitatea ca Jeff să nu fi fost pe deplin mulţumit de confortul din casa lor. Deşi ea, personal, nu considera niciodată Casa Pescăruşilor ca fiind căminul lor, se simţea jignită de orice critică adusă acesteia. Si totuşi, din motive pe care nu era dispusă să le analizeze, era bucuroasă că hotărâse să nu locuiască la ei.

- Când ai venit? întrebă Katey, dar Jeff nu o auzi. Nici ea nu mai întrebă. Nu mai simţea decât frigul îngrozitor care o cuprinsese.

- Dacă Jayjay este deja aici, nu înţeleg ce s-a întâmplat cu Rick, spuse Hannah care tocmai îi ajunsese din urmă.

Mersese mai încet, de mână cu fiii ei. Speriaţi probabil, copiii nu protestară şi nu se mai dezlipiră de lângă ea, iar ea mersese tot timpul cu ei de mână, deşi nici ea nu ştia dacă să fie sau nu stânjenită de obedienţa lor, acum când nesăbuinţa şi neastâmpărarea lui Jayjay îl trasformaseră în erou.

- îl va recupera o barcă de salvare, o linişti Joe cel mare care sosise între timp. Echipa de salvare îl va repera cu siguranţă. Dacă nu va mai putea înota din cauza oboselii, se va lăsa să plutească - în nici un caz nu-şi va pierde capul şi nu va intra în panică; va aştepta calm, fără îndoială, doctorul va şti cum să procedeze.

Joe cel tânăr, el însuşi membru al echipei de salvare, se îmbarcase deja şi începuse căutarea.

- Dacă un copil a reuşit să se descurce, de ce toată această agitaţie? întrebă Jeff.

Se auzi un murmur de protest şi de indignare din partea mulţimii, ca o reacţie colectivă împotriva acelui străin. Pentru prima dată, Katey simţi nevoia să-l apere - deşi abia mai putea merge, se duse până la el, iar el îi cuprinse umerii cu braţul şi rămaseră acolo amândoi, cu spatele la mare, ca un grup statuar.

- Priviţi! Se-ntorc! striga Tod din capul scărilor unde se aşezase.

întoarseră toţi capul spre barca de salvare care ar fi trebuit să-l aducă pe Rick. Ce ironie! El, adult, trebuia salvat de o echipă întreagă şi căutat cu elicopterul, pe când Jayjay se comporta de parcă ar fi traversat înot Canalul Mânecii.

- Katey, draga mea, ţi-e frig! Eşti îngrozitor de rece şi tremuri.

Jeff o strânse în braţe, iar ea îl sărută nebuneşte, fără să mai ţină cont că era atât de multă lume în jurul lor.

- Tine-mă-n braţe, iubitule, încălzeşte-mă!

Dar, deşi simţea căldura trupului, ştia că nimic nu-i va putea topi gheaţa din inimă.

Undeva, în adâncul conştiinţei, o voce îi repeta încontinuu: "Nu e în barcă. Au cerut un elicopter de la Postul Aerian”. Ca la o comandă, grupul de oameni adunaţi

pe plajă îşi îndreptă privirea spre cer, acolo unde elicopterul de la Postul Aerian Grover survola coasta.

- Nu a păţit nimic din moment ce Jayjay e bine, repeta Jeff, ţinând-o în continuare strâns pe Katey.

- Trebuie să-l caute pe Rick acum, spuse Hannah, văzându-i, tulburată de un vârtej de sentimente nebănuite.

- Nu se poate ca Rick să fi păţit ceva.

- Până acum n-a mai parcurs distanţa asta înot.

- Doar nu crezi că i s-ar fi putut întâmpla ceva... spuse Katey, desprinzându-se de lângă Jeff, îngrozită de acest gând.

- Dacă nu mai poate să înoate, va pluti, spuse cineva din grupul de oameni.

Morţii plutesc.... se gândi Katey, amintindu-şi de peştii Sarei.

Frigul dinăuntrul ei era chinuitor şi din nou se simţi detaşată de realitate ca şi cum în faţa ochilor ei se derula un film. Poate că, dacă închidea ochii, dispărea toată imaginea de coşmar.

- De ce stai cu costumul ăsta de baie ud pe tine? îl auzi pe Jeff întrebând-o, de parcă atunci ar fi văzut-o cu adevărat. Unde-ţi sunt hainele? Du-te repede acasă.

Hainele ei rămăseseră în barca lui Joe, iar pentru a le lua, trebuia să traverseze portul - departe, mult prea departe. Si, deşi din locul în care stătea putea vedea coşurile casei lor, Katey se simţea incapabilă să urce strada abruptă până acolo.

- Vino cu mine! îl rugă ea.

- Tati, vrem să mai rămânem! protestă Jayjay.

Jumătate întors spre Jayjay, dar cu mâna încă pe braţul lui Katey, Jeff nu ştia ce să facă.

- Rămâi cu el, spuse Katey, a făcut destul rău până acum.

Nu era sigură dacă o auzise sau nu, căci deja el îl urma în
fugă pe Jayjay. Ciudat: nu-l mai văzuse alergând până atunci şi observă pentru prima dată că, în ciuda umerilor săi superbi, era parcă puţin cam gras.

Elicopterul continua să survoleze coasta, golful... "Doamne, fă ca Rick să nu se fi...". Nici măcar în acea rugăciune pe care o repeta cu disperare, Katey nu putea rosti cuvântul "înecat", nici măcar în faţa acelui Dumnezeu

nou descoperit de ea, care trebuia să asculte, de undeva, orânduind viaţa şi moartea.

- Kate!

Era Tod, pentru că numai el o striga aşa

- Du-te imediat să te îmbraci!

- Mergi acasă la mine, e mai aproape, o invită Hannah. Fă o baie fierbinte, ia halatul meu gros, înfăşoară-te în plapumă... orice doreşti. Aş veni şi eu, numai că...

- Hannah, doar nu-ţi închipui că i s-a întâmplat ceva.

- Trebuie să cred că totul e bine. Uite cheia. Eu aştept aici, în caz că...

- Vin şi eu cu tine, spuse Lonnie, luând-o de mână. Neobservat, copilul venise şi rămăsese lângă ea, gest ce-i aduse lui Katey o neaşteptată alinare.

în dreptul zidului ce despărţea Casa cu Scoici de plajă, Katey se mai opri o dată să-l întrebe pe vânzătorul de îngheţată dacă are vreo veste despre soarta doctorului.

- Nu, domnişoară, dar îl vor găsi. E un bun înotător. Poate s-a oprit să se odihnească pe o stâncă şi a rămas izolat din cauza fluxului, dar nu a păţit nimic.

Erau toţi atât de siguri... Ea ştia, însă, că nu mai are antrenament; doar chiar în ziua aceea îi spusese că nu mai avusese de mult răgazul de a înota... Se amuzaseră împreună. îi părea o veşnicie de când viaţa era sigură şi lipsită de griji.

Când deschise uşa şi auzi vocea lui Rick vorbind la telefon, Katey simţi o uşurare atât de mare, încât, pentru o

clipă, mintea şi sufletul i se goliră de orice altceva pentru a primi din plin această bucurie.

- Eşti viu şi nevătămat! strigă ea dar, în amalgamul de emoţii şi tensiunea care o stăpâneau, cuvintele ei sunaseră a reproş ca pentru toată acea risipă de teamă ce-o epuizase. Trebuie să-i anunţi! E o agitaţie nemaipomenită afară.

- Am văzut barca de salvare întorcându-se şi un elicopter care încă supraveghează zona, dar am crezut că sunt pentru Jayjay.

- Trebuie neapărat să le spui. încă te caută. Mă duc...

- Merg eu, spuse Lonnie.

- Du-te repede şi spune-le că totul e în regulă.

Ştia însă că nu era şi nici nu avea să mai fie vreodată în regulă.

- Ar fi trebuit să ne anunţi.

- Dar asta am şi făcut. Calmează-te. Primul lucru a fost să telefonez Pazei de Coastă, aşa că se cunoaşte situaţia.

Privind pe fereastră la scena care se desfăşura în depărtare, Katey primi confirmarea: elicopterul nu mai era decât un punct pe cer, bărcile de salvare dispăruseră, iar mulţimea de pe plajă se retrăgea.

- Bine, dar ce s-a întâmplat? Cum de eşti aici?

- Nu pari deloc încântată!

Katey avea faţa atât de îngheţată, încât nici nu putea zâmbi. Si, în timp ce Rick o privea cu atenţie pe deasupra cănii cu ceai fierbinte pe care tocmai şi-l făcuse,

convingerea ei cu privire la comportamentul lui eroic pălea din ce în ce în ce mai mult.

- Când am ajuns la stânca lui Abbot, continuă el, mi-am dat seama că se vedea foarte bine pe o rază mare de jur-împrejur; în plus, eram epuizat - e îngrozitor să-ţi pierzi antrenamentul.

Turnă ceai într-o a doua cană, pe care i-o întinse ei. Katey începu să bea, cu dinţii care-i clănţăneau în continuare lovindu-se de marginea cănii. Şi-ar fi dorit să fie mândră de Rick, să-i laude curajul în faţa lui Jeff, dar aşa cum povestea el, laconic, cu fraze scurte, în timp ce-şi sorbea ceaiul, Katey îşi dădea seama că acţionase tot timpul calm, cu sânge-rece, cu capul pe umeri.

- Am stat acolo şi am privit cu atenţie. Nu m-aţi văzut din barcă?

- Nu... Ne uitam după Jayjay.

- Şi eu. Apoi mi-am amintit că purta slip roşu şi am văzut o pată roşie pe o limbă de nisip la capătul plajei. Nu puteam fi sigur, aşa că am trecut canalul înot. Să ştii că zona e aproape scufundată şi a fost o acţiune periculoasă. Nu eşti impresionată?

- Dacă Jayjay a putut s-o facă..., se auzi ea repetând raţionamentul lui Jeff.

- Aşa este, dar trebuie să admitem că puşlamaua asta mică înoată nemaipomenit, cu o forţă şi o vigoare de două ori mai mare decât mine. îmbătrânesc, râse el şi mă simt vlăguit doar dacă manevrez stetoscopul...

Nu eram sigur că pot urca pe stânci şi, când am ajuns pe Little Lion...

- Adică pe cea de la deschiderea canalului?

- Da. Când m-am urcat pe stâncă şi l-am văzut clar mergând pe plajă aclamat de localnicii aflaţi întâmplător acolo, mi-a venit să-l omor. Aş fi făcut-o cu siguranţă, dar eram cam departe şi am simţit că nu mai fac faţă să străbat porţiunea aceea de mare care mă mai despărţea de el. Inutilitatea acelui efort m-a terminat.

- Si cum ai ajuns aici?

- Cu maşina.

- Nu fi ridicol, spuse ea, izbucnind în râs.

- îţi repet: cu maşina. De pe marginea acelei viroage de unde se aruncă sinucigaşii, am făcut autostopul.

- Poate să fi fost chiar mai periculos decât să înoţi de la stânca pe care te urcaseşi până la plajă.

- Să ştii că ai dreptate, dar a solicitat alte grupe de muşchi. Oricum, am scăpat doar cu câteva zgârieturi.

- De ce n-ai anunţat?

- Ti-am spus că primul lucru pe care l-am făcut, chiar înainte de a pune apa la fiert pentru ceai, a fost să-i telefonez paznicului de coastă. Ei, chiar dacă nu m-am dovedit a fi la standardele olimpice, sunt teafăr şi la fel şi Jayjay. Acum, pune jos cana, zise el, prinzând-o de mână. Vreau să-ţi vorbesc.

- Nu, nu acum.

Ştia că vrea să-i spună c-o iubeşte, aşa cum, după cum

se temea, şi ea îl iubea şi-şi simţi trupul invadat de căldură. Dar, avea mai întâi de pus la punct câteva lucruri şi de descurcat încurcăturile. îl privea ca şi cum îl vedea pentru prima dată când îl auzi spunând:

- Se-ntoarce Jean. A trimis o telegramă. Tocmai am primit-o când ai venit.

- Aha... spuse ea, şi dinţii începură din nou să-i clănţăne.

- Ce-nseamnă sunetul ăsta, mai exact?

- Doar ce s-a auzit.

încercă să zâmbească, dar buzele parcă refuzau.

- Ce-ar fi trebuit să spun?

- Ai putea să mă feliciţi pentru că am reuşit să-mi impun punctul de vedere.

- Nu întotdeauna asta e soluţia.

- Pentru cine?

- Nu ştiu; poate că n-am ştiut niciodată.

Rick se duse să umple din nou ceainicul şi, când se întoarse, Katey plecase deja. O strigă, dar nu o urmă: o privi doar cum, alergând disperată, cu părul fluturând, ajunsese la fâşia de plajă unde se întâlni cu grupul format din Jeff, Lonnie, Hannah şi copiii ei şi Tod.

- Te-ai mai încălzit, iubito? spuse Jeff, cuprinzând-o cu braţul.

Katey îi simţi prin cămaşă căldura trupului, deopotrivă de
ademenitor şi înspăimântător şi totuşi, în adâncul inimii,

bulgărele de gheaţă nu se topea.

Ascultând uluită întreaga poveste, Flora nu avu decât un singur gând:

- Unde este? întrebă ea imediat, iar Katey ştiu că era vorba despre tatăl ei.

- Vine acum, o linişti Katey şi într-adevăr acesta apăru, fără măcar să aibă o respiraţie mai grea. Abia atunci îşi recăpătă şi

Flora liniştea şi putu să se concentreze asupra povestirii în care eroul avea două feţe: curajosul care reuşise o performanţă ieşită din comun şi inconştientul care-şi pusese în pericol propria viaţă şi nu numai... Momentan, însuşi eroul, agăţat de gard, îi povestea lui Joe cel Mare, faptele sale de vitejie.

- Spune-i să tacă! zise Hannah, adresându-se lui Jeff.

Era exact ceea ce gândea şi Katey, numai că Hannah era capabilă să-i vorbească într-un mod care pe ea o uluia întotdeauna.

Cu capul dat uşor pe spate, cu ochii negri strălucitori, cu mâinile adânc vârâte în buzunare, Hannah îl privea pe Jeff ca şi cum ar fi fost gata să-l sfâşie, iar acesta, cu un cap mai înalt, o privea încurcat şi nesigur. Din nou, Katey observă cât de uşor îşi pierdea Jeff siguranţa de sine când era înfruntat. Ciudat era că se simţea acum şi ea de partea celor care atacau. încercând să nu mai caute explicaţii, se duse în bucătărie să pună apă la fiert pentru ceai. Lonnie veni imediat după ea şi începu să mănânce biscuiţi fără să

fie invitat, să deschidă capace, să cotrobăie, iar ea îl îmbrăţişa, îi explica, râdea împreună cu el. Paradoxal, tocmai lipsa lui de farmec îl făcea fermecător. Privind în living prin fereastra mică de deasupra chiuvetei, Katey îl privi pe Jayjay şi recunoscu, jenată, că îi displăcea profund. Cum era posibil să-ţi displacă un copil care era copia fidelă a tatălui său când acesta din urmă era iubitul tău?! Sau, poate, tocmai acela era motivul...

O lăsă pe mama ei să facă în continuare ceaiul şi se aşeză, tremurând, pe scaunul metalic din grădină. Nu făcuse baie fierbinte, nu-şi schimbase hainele - nu făcuse nimic din ceea ce fusese sfătuită, spre binele ei. Asta, pentru că ştia întotdeauna cel mai bine ce trebuia să facă.

- Jean se întoarce, îi dădu ea vestea lui Hannah.

- Adevărat? Când?

- N-am întrebat.

- Nu m-am aşteptat la aşa ceva. Tu?

- Eu?! Nu ştiu aproape nimic despre fratele tău, aşa că nu ştiu ce să zic.

- Da, dar discutaţi.

- Cine e Jean? întrebă Jeff tocmai venind.

- Fata... începu Katey, fără însă a fi capabilă să rostească mai mult.

- Fata de care Rick este îndrăgostit la nebunie de câţiva ani şi care plecase în America - termină Hannah fraza începută de Katey.

- Trebuie să ne-ntâlnim să ne cunoaştem, se

entuziasm' Jeff, curprinzând-o în braţe pe Katey. Iubito, tot tremuri. Nici măcar nu ţi-ai schimbat hainele. N-ai făcut baie?

- Nu ai găsit ce-ţi trebuia acasă la mine? întrebă Hannah.

Ce-i trebuia? îl găsise pe Rick.

Capitolul 9

- Priviţi! E băieţelul care a înotat de la insula St. Gabriel!

în postura sa de erou, Jayjay se întocea şi zâmbea, arătându-şi dinţii regulaţi, perfecţi, în stilul lui Jeff.

Asemănarea dintre tată şi fiu era izbitoare când mergeau alături pe stradă. Lonnie întotdeauna o ţinea strâns de mână pe Katey, ca şi cum ar fi fost timorat de prezenţa atât de copleşitoare a fratelui şi-a tatălui.

- Nu-l mai cocoloşi atât, iubito, o dojenea Jeff, şi Lonnie se agăţa şi mai strâns de mâna ei, înduioşând-o.

- Dragul meu, faci prea mare caz pe seama lui Jayjay, îi spunea Katey când erau singuri, fără copii.

- De ce nu? Merită: a fost un efort extraordinar. Toată lumea din hotel vorbeşte despre asta. Un individ a spus chiar că ar fi trebuiit chemată televiziunea.

- Ştiu că a fost ceva deosebit, dar trebuie să i se repete întruna?

- De ce nu? De ce trebuie minimalizat totul?

- Cred că n-ai vrea să devină un încrezut.

- Oare?! Aş vrea să-şi cunoască forţa.

Katey se abţinu să spună "Aşa, ca tine...", pentru că în ochii lui apăruse acea expersie de dorinţă pe care o cunoştea atât de bine. Nici ea nu ştia cum îl fermecase. "Eşti atât de tipic englezoaică, iubito", îi spunea el mereu, iar ea luase aceasta drept un compliment, deşi nu ştia exact ceea ce voia el să spună. Până acum, îşi spusese ei

însăşi şi tuturor celorlalţi că s-ar căsători cu el chiar dac-ar fi şofer de camion. Simţea că, în afară de ea, nimeni nu era prea convins; acum, trebuia să se convingă şi pe ea.

Jeff urma să plece luni dimineaţă. "Cineva trebuie să muncească", spunea el râzând şi Katey ştia că, în ciuda aparentei sale libertăţi de a face ce dorea, muncea mult, lucru pe care-l respecta enorm.

Duminica-seara, Jeff îi invitase pe Hannah şi pe Rick să ia cina la restaurantul hotelului împreună cu el şi Katey. Deşi la început Rick se eschivase şi era destul de complicat pentru Hannah să găsească pe cineva cu care să lase copiii, în cele din urmă, parcă prin forţa voinţei lui Jeff, lucrurile se aranjaseră şi cei patru luau cina împreună în noul Bar al Marinarului.

- A fost un gest generos din partea ta, Rick, spuse Jeff întinzându-i mâna.

- S-a dovedit a fi fost un efort zadarnic.

Rick ignoră mâna întinsă, iar Jeff rămase ca un jucător pe teren care ratase să prindă mingea.

înainte de cină, se aşezară pe scaunele înalte de la bar, unde au comandat ceva de băut: Hannah, Jeff, Katey şi Rick. Jeff le îmbrăţişă pe amândouă, iar Rick, cu scaunul puţin întors, era pe jumătate cu faţa spre ei.

- în cinstea tatălui eroului! toastă el, ridicându-şi paharul.

Katey nu-şi dădu seama dacă tonul lui era amuzat sau ironic.

- A fost un efort teribil, răspunse Jeff.

Desigur, exersează în fiecare zi, aşa că e normal... Apropo, cine a plătit elicopterul?

- Noi, englezii - întotdeauna buni platnici ai impozitelor de orice fel.

- Sigur, trebuie plătite impozitele.

- I-am telefonat comandantului postului să-i mulţumesc şi să-mi cer scuze.

- De ce să-i ceri scuze?

- Pentru tot acel efort inutil.

- Sunt gata să plătesc.

- Nu, nu e nevoie, spuse Hannah repede.

- Nu?! Zâmbetul şi Jeff păli şi, pentru o clipă, păru nesigur; apoi, treptat îşi reveni. Simt că trebuie să recompensez cumva acel efort.

- Mulţumeşte-le, sugeră Rick.

- Poţi cumpăra de la mine o mie de steguleţe de Ziua Salvamarilor, spuse Hannah. Numai că, atunci noi nu vom mai fi aici.

- Aşa este, încuviinţă Rick. Doar localnicii vor mai rămâne după închiderea sezonului. Unde veţi locui după căsătorie?

- Ah, nu vă invidiez deloc, spuse Hannah. Katey, este ca şi cum te-ai căsători cu un marinar. Uită-te la mine!

Katey ştia că nu există nici un fel de asemănare. Hannah nu avea o casă a ei, pe când ea avea trei: un apartament în New York, o casă în noua Anglie, o căsuţă

de vacanţă. Vizitase deja două dintre ele, dar în cea de-a treia Lois petrecea o lună de vacanţă împreună cu copiii, aşa că se exclusese la momentul acela posibilitatea unei întâlniri.

- Tu unde vei locui? îl întrebă ea pe Rick, aşa, într-o doară, pentru că nu trebuia s-o mai intereseze nimic în legătură cu el.

- Va trebui s-o întreb pe Jean.

- Parcă-ţi plăcea să faci numai cum vrei tu... Nu te-ai dus în America, atunci când te-a rugat.

- Aşa este...

- O spui de parcă ai regreta.

- Regret multe lucruri... de exemplu, timpul pierdut. Cariera mea a rămas în aer anul acesta. E cazul să iau anumite hotărâri.

- Vrei să spui... nu numai hotărâri de om încăpăţânat...

- S-ar putea.

- Dacă m-ar întreba cineva ce-mi doresc, spuse Hannah, dar, desigur, nu mă-ntreabă nimeni, singurul lucru pe care mi-l doresc cu adevărat este să am un loc al meu, indiferent unde, în care să-mi pot despacheta şi aranja toate obiectele primite ca daruri de nuntă, chiar şi vaza aceea îngrozitoare de la familia Newton, şi să rămână acolo cât trăiesc.

- Şi dacă acel loc se-ntâmplă să fie în spatele uzinei de gaze? o întrebă fratele ei.

- Dacă Jim ar fi lângă mine, nici n-aş observa existenţa

uzinei de gaze.

Katey îşi dădea seama că Hannah i se adresa, de fapt, numai lui Jeff, după cât de scânteietori şi pătimaşi îi erau ochii.

- Mai daţi-mi ceva de băut, vă rog, mai spuse ea, iar Jeff continuă s-o privească lung, fără să facă nici o mişcare.

- Când vine Jean? întrebă Katey.

- Nu ştiu exact. în telegramă scria "Vin cât pot de repede”.

- Asta înseamnă că poate apărea oricând.

Rick încuviinţă din cap.

- Ciudat, nu-i aşa? Anul trecut părea să fi fost undeva în cosmos şi acum... poate să apară în orice moment.

- Vine când noi plecăm.

- Se strânge astfel legătura şi mai mult. Dacă mai sunteţi aici, trebuie să faceţi cunoştinţă cu ea.

Lumea părea plină de femei cu care Katey nu voia să se-ntâlnească: Lois, Sara, acum Jean. Simţi o durere pe care nu îndrăznea s-o recunoască nici faţă de ea însăşi.

Rick plăti băuturile. Era genul de om care plătea întodeauna băutura, chiar dacă era în compania unui milionar. Jeff era de o sută de ori mai bogat decât el, dar lui pur şi simplu, nu-i păsa.

Cu excepţia câtorva vilegiaturişti care-şi începuseră devreme vacanţa, restaurantul Hotelului Golf era gol, iar cei câţiva jucători de golf care-şi discutau măiestria cu care executau loviturile şi cuplul tăcut care ocupa o masă nu

ajutau cu nimic

la dispersarea acelei atmosfere sumbre. Era o seară rece şi, pentru că se luase prea târziu hotărârea de a se deschide încălzirea, în sală nu era frig, dar nici cald.

- Păcat că n-aţi venit cu toţii la mine, la Paris - era mai bine decât să fi venit eu aici, spuse Jeff, consultând meniul. Este acolo un restaurant mic pe strada Pepiniere unde...

- Nu ne mai chinui, spuse Hannah. Pot spune pe dinafară acest meniu, îl pot pune chiar pe muzică, dacă vrei. Este acelaşi dintotdeauna, de când ştiu acest restaurant.

- Asta spuneţi voi, britanicii, despre orice.

O rostise ca să-i tachineze, dar tonul era prietenos. Si totuşi, Rick se încruntă.

- Friptura este întotdeauna foarte bună aici.

- Eu voi comanda ceva ce nu mănânc niciodată acasă şi nici în altă parte, începu Hannah.

- începând cu icre negre, presupun, o necăji Rick.

- Sigur! Icre negre, dacă asta-ţi doreşti.

Spunând aceasta, Jeff începu să consulte din nou meniul, dar Katey i-l luă cu blândeţe din mână.

- Nu există icre negre pe listă, dragul meu.

- Ce păcat! spuse Hannah, punând mâna pe braţul lui. Vorbim prostii.

- Atunci, să încetăm! Pentru mine, friptură, te rog, comandă Rick şi împături meniul, dându-i-l apoi lui Jeff.

- Bietul Jeff! spuse Hannah.

Jeff comandă vinul. Nu era obişnuit să fie compătimit.

- Biata Katey! spuse Rick în şoaptă, privind-o.

Existau nenumărate subiecte despre care să discute în contradictoriu cu Rick - de la războiul din Vietnam, la necesitatea de a folosi furculiţa pentru a mânca şi, pentru că Rick era lângă ea, Katey avea impresia că trebuie să şi le aleagă şi să le abordeze cu grija cu care ar fi păşit pe un câmp minat. Dintre toţi, era evident că numai Hannah se simţea bine.

- Când scap de copii, atunci nu mai am limite - mă dezlănţui, spuse ea, privindu-l pe Jeff de parcă ar fi fost gata să lupte, să facă dragoste, să urască... Pentru ea, nu era decât un bărbat şi, fiindcă Jim nu era lângă ea, mai mult decât doar un bărbat. Nici măcar nu încerca să înţeleagă această contradicţie.

Directorul veni la masa lor şi şopti ceva la urechea lui Rick, după care acesta, dând la o parte şervetul, dispăru, scuzându-se.

- La naiba! spuse Hannah.

- Credeam că e ziua lui liberă.

- Nu, dacă sunt urgenţe, e chemat. Munceşte ca un prost, mult mai mult decât medicul din Calland. Câteodată am impresia că-i place - parc-ar fi masochist. Şi când te gândeşti că oamenii sunt atât de nerecunoscători...

Rick se-ntoarse odată cu chelnerul care aducea felul al doilea.

- îmi pare rău, dar trebuie să plec.

- Mai rămâi câteva minute şi termină de mâncat.

- Nu, trebuie să plec. Si... cred că ar fi bine s-o iau şi Katey. E vorba despre tatăl ei...

- Ce s-a întâmplat? întrebă Katey, ridicându-se imediat.

încet, se ridică şi jeff.

- Se pare că... Ei, nu pot să mă pronunţ până nu-l consult, dar ar fi bine să vii şi tu, Katey.

Fără să răspundă, îşi luă geanta, gata de plecare. Jeff făcu o mişcare nesigură, ca pentru a o uma.

- Nu, rămâi, spuse Rick. Terminaţi de mâncat, apoi condu-o pe Hannah acasă. Oricum, cineva trebuie să achite nota de plată. îţi mulţumesc foarte mult. Repet, n-are rost să mergem toţi - trebuie să ne păstrăm calmul. Dar, Katey...

Deşi nu era obişnuit să i se spună ce să facă, Jeff se aşeză din nou la masă, fără a mai comenta, într-atât de autoritar era tonul lui Rick.

Katey ieşise deja din restaurant şi urcase în maşina cea veche a doctoruului, fără să se mai gândească la Jeff. Deşi era într-un moment greu, el n-o putea ajuta şi nici ea n-avea nevoie de el. Nu avea nevoie decât de Rick.

- Despre ce crezi că e vorba?

- Se pare că e un alt atac coronarian.

- Un altul?!

îi spuseseră că tatăl ei exagerase cu munca şi trebuia să facă o pauză, să se odihnească, dar nu...

- Am crezut că era doar foarte obosit şi trebuia să se refacă.

- Nu voia să ştii, şi poate nici nu e vorba de un nou atac.

- Nu mi-am închipuit că poate fi vorba de aşa ceva.

- Nu prea ai spirit de observaţie. Să vedem, poate că totul e bine. Nu trebuie să trăieşti într-o continuă stare de teamă, ca mama ta!

- Ca mama?

- N-ai observat?

- Nu, nu mi-am dat seama.

Niciodată nu se gândise că şi părinţii ei aveau sentimente, doar ea era cea cu sentimente şi probleme.

- Vrei să spui că... s-ar putea să... moară?

Cuvântul pe care abia putuse să-l rostească veni cu un val de lacrimi din adâncul minţii şi al inimii. Chiar dacă pleca în cine ştie ce colţ de lume, se aştepta ca tătăl ei să rămână într-un punct fix, accesibil, trebuia să fie acolo, s-o aştepte când ea dorea să vină. Acum, era ameninţată de o realitate pe care n-o putea controla.

- Tuturor ni se poate întâmpla să murim chiar mâine - mie, ţie. Nu moartea e întotdeauna cel mai rău lucru.

Odată ajunşi în faţa casei, Rick părea să fi uitat de ea. îşi luă trusa, coborî din maşină şi începu să păşească repede şi totuşi fără grabă. Fără să vrea, Katey se gândi că, deşi Jeff era întotdeauna grăbit, era fundamental un om leneş.

Tatăl ei stătea întins pe canapea, cu cravata desfăcută, ochii închişi şi faţa de culoare cenuşiu-vineţie. Apoi, ca şi

cum s-ar fi trezit din somn, îşi deschise ochii şi-i închise din nou încet, dar Katey, care-l privea, observă pe chipul lui o mare uşurare.

- Tocmai urca scările să-şi ia cartea, începu Flora să-i explice lui Rick, în timp ce acesta număra pulsul lui Tod. O uitase lângă pat. Sigur că i-aş fi adus-o eu, dar nu mă lasă niciodată. Eu eram în bucătărie, pregăteam masa. Nici nu bănuiam... şi când am intrat aici... se aşezase pe trepte. Nu a spus nimic, dar arăta foarte rău. Până i-am găsit medicamentele... în sfârşit, i-am dat o pastilă şi imediat s-a simţit mult mai bine, dar te-am sunat. A trebuit să te sun, deşi nu m-a lăsat... spunea să nu vă deranjeze, pentru că vă distraţi.

"Nu ne distram deloc", vru Katey să spună.

Tod deschise ochii şi-i privi lung. Nu ajungea la ochelari; brusc, totul devenise prea departe. Chiar şi capătul celălalt al camerei părea să fie într-o altă lume.

"Se agită toţi prea mult", ar fi vrut să spună, dar efortul era prea mare. îi auzea vorbind despre el, dar neputând nici confirma, nici nega, închise ochii din nou.

Când sosi ambulanţa, se simţi ridicat şi transportat, simţi mâna Florei în mâna lui, era conştient de faţa albă de spaimă a lui Katey, de starea de bine când ajunse în pat, apoi când a fost conectat la aparate şi, în cele din urmă, de o linişte copleşitoare.

Jeff şi Hannah ajunseră la Casa Pescăruşilor chiar când Katey se urca în maşina lui Rick pentru a urmări

ambulanţa.

- Ar fi mai bine să-l laşi pe el să te ducă, spuse Rick, fără a-i spune lui Jeff pe nume.

Nu se debarasase de ea ca de un surplus de bagaje, cu toate acestea, aşa simţea Katey când coborî din maşina lui Rick şi se pregătea să urce în a ei - cea dăruită de Jeff.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Jeff.

- îmi pare foarte rău, şopti Hannah, scoţând capul pe fereastră. Nu vă faceţi griji în privinţa mea. Merg pe jos acasă

- e foarte aproape.

Era conştientă că acel "îmi pare foarte rău", însemna regretul ei nu pentru boala lui Tod, ci pentru faptul că, în drum spre casă, Jeff ar fi făcut dragoste cu ea, din simplul motiv că băuse aproape o sticlă cu vin şi se întâmpla ca ea să fie lângă el şi, tot din cauză că băuse prea mult, era dispusă să cedeze.

Când plecă de la spital, Flora trecuse pentru a doua oară prin aceeaşi situaţie: asigurări pe care le credea doar pe jumătate, cuvintele "terapie intensivă" pe buzele tuturor, iar Tod... conectat la nişte aparate sofisticate, de parcă s-ar fi pregătit pentru o călătorie pe Lună. Da, mai trăise o dată aceleaşi scene, numai că atunci fusese singură. Acum, stătea în maşină pe bancheta din spate; Katey conducea, iar Jeff, lângă ea, îşi oferea ajutorul. Flora înţelese că şi acum tot singură era.

Jeff nu fusese deloc impresionat de spitalul enorm din

Calland.

- A fost construit pentru armata americană în timpul războiului, explică Flora.

- Atât de demult? Nu există unul mai nou?

- Sunt planuri...

- Se pare că este foarte bun, interveni Katey. Rick a spus că secţia de terapie intensivă este cea mai bună din regiune.

Jeff tuşi uşor. învăţase că era mai înţelept să se abţină de a mai spune ceva când viitoarea lui soţie îşi ridica semeţ capul, lăsând să se vadă linia superbă a gâtului şi a maxilarului. în acele momente, avea eleganţa şi delicateţea unei păsări. Katey rămase tăcută; şi ea învăţase că, peste prăpăstiile de neînţelegere dintre ei doi, nu se putea trece decât prin contact fizic ori, în clipa aceea, doar simplul gând la aşa ceva îi repugna.

- Va trebui să mai rămân puţin, şopti ea.

- Sigur, sigur. înţeleg.

Jeff nu înţelegea, iae ea rămase cu ochii larg deschişi, recunoscându-şi lipsa de sinceritate.

Capitolul 10

-Jeff va lua copiii cu el la New York, spuse Katey. îi voi duce eu joi la Londra, unde mă voi întâlni cu el.

- Ce anume? întrebă Flora.

Trebuia să i se spună totul de două ori. Auzea ca prin vis planurile lui Katey. Important pentru ea era că mergea în fiecare zi la spital, stătea puţin cu Tod, apoi se-ntorcea acasă. Cum îşi umplea timpul între aceste momente-cheie, nu se putea spune - totul era un amalgam lipsit de importanţă, punctat din când înând de diverse informaţii, de exemplu, plecarea lui Jeff la Paris, sau poate la Bruxelles, amânarea nunţii lui Katey, deşi nimeni nu luase explicit această măsură.

Si, la un moment dat, Rick îi spuse să nu-şi mai facă griji, pentru că Tod era deocamdată restabilit.

- într-o săptămână, îl vei avea din nou acasă. Dar se poate repeta oricând şi, deşi acum se simte bine, nu va mai putea lucra niciodată.

- După ce Katey va pleca...

- Nu plec prea curând. Mai rămân, spuse Katey.

Deşi surprinsă şi recunoscătoare, Flora era totuşi conştientă că prezenţa lui Katey acolo nu însemna totuşi că nu era în continuare singură.

- Vom rămâne mai departe aici.

Avusese tot felul de temeri - de la dezamăgiri până la tema de moarte - dar nu-şi închipuise niciodată că-şi va petrece tot restul vieţii la Kingswater. înainte de a se gândi

la demersurile necesare pentru renunţarea definitiv la casa din Londra, simţi o ciudată mulţumire. Viaţa se simplificase dintr-o dată: totul se reducea la a fi împreună cu Tod în Casa Pescăruşilor atâta timp cât...

- Vrei să spui că rămâneţi aici pentru totdeauna? întrebă Katey.

- Da, răspunse Flora, gândindu-se că acel "totdeauna" putea însemna doar mâine.

Jeff apela întotdeauna la aceeaşi agenţie de turism, de pe strada Albermarle. O numea "agenţia lui" şi exista "funcţionarul lui" care se ocupa să-i asigure deplasarea oriunde dorea şi la ora la care voia, iar lui Jeff i se părea normal să fie aşa, pe când zâmbea cu acelaşi surâs fermecător tuturor celor din biroul respectiv.

- Ce drăguţ e! îl lăudau toţi cei de-acolo.

Şi, într-adevăr, aşa era, aşa că, de fapt, Katey se gândea că nu avusese nici un motiv să simtă o strângere de inimă auzindu-i. Privea circulaţia infernală din Piaţa Picadilly, în punctul în care se spunea că, dacă stai mai mult, te-ntâlneşti cu toţi cunoscuţii. Ea nu voia să-l întâlnească decât pe Rick Rutland. îl ţinea strâns pe Lonnie de mână, tot atât de strâns cum o ţinea şi el, simţind-o nefericită.

Avionul cu care urma să plece Jeff avea o întârziere din cauza unei greve sau a ceţii... Katey nu ştia motivul. Stia doar că n-avea nevoie de acel bonus de timp pentru a-şi lua rămas-bun; simţea nevoia să fugă de acolo şi să nu se

mai întoarcă niciodată.

- Păcat că nu vii cu mine, iubito. Nu trebuie să-ţi faci griji prea mari pentru tatăl tău. Si, aşa cum şi-a trăit viaţa... Sunt sigur că nici el n-ar vrea să...

O dureau ochii din cauza lacrimilor pe care încerca să nu le lase să se reverse. Nu avea legătură cu tatăl ei şi recunoştea acest lucru cu conştiinţa încărcată - nu numai pentru că era aşa, ci şi pentru faptul că-l lăsa pe Jeff să creadă un neadevăr. Dar, văzându-i zâmbetul pălind, amână momentul adevărului, atât pentru el, cât şi pentru ea însăşi.

- Vino oricând vrei. Nu-mi place să te văd aşa. Ai să vezi, totul va fi bine. îl vom aduce în State, unde sunt cei mai buni chirurgi...

Jeff simplifica totul, scoţând un cec, fără să bănuiască vârtejul de gânduri ce-i răscoleau mintea, aşa cum nici ea însăşi nu le bănuise existenţa. Pentru că Lonnie era între ei şi Jayjay trăgea de haina tatălui lor, Katey nu-i putu spune că nu mai vine în America, că nu-l mai iubeşte. Dar, chiar dac-ar fi fost singuri, tot n-ar fi avut curajul s-o facă. Ar întreba-o dacă există altcineva, iar ea ar trebui să spună "nu". Ar fi fost prea complicat să explice, mai ales că era prea mândră pentru a recunoaşte că iubea un bărbat pentru care nu însemna nimic.

Când veni momentul despărţirii, încercă să reînvie ceva din vechea pasiune lipindu-se strâns de el, ea însăşi revoltată de nesinceritatea gestului.

Rămase pe loc, paralizată, privindu-l. Când Jeff se-ntoarse şi-i zâmbi, dincolo de geamul despărţitor, până când găsi în ea puterea de a-i face un semn cu mâna, îşi dădu seama că dispăruse, împreună cu fiii săi, în grupul de pasageri îndrumaţi spre avion de o stewardesă.

Temându-se că Jeff îi va telefona imediat cum soseşte la New York, Katey nu se întoarse imediat la Kingswater, pentru a evita o convorbire cu el.

- Mai am... câte ceva de făcut, îi spuse ea Florei.

- Unde eşti? Eşti încă la Savoy?

- Da, dar voi merge la Hester. Mă-ntorc acasă imediat ce voi putea.

- Când?

- într-o zi sau două... Dacă telefonează Jeff, spune-i...

- Ce să-i spun?

- Spune-i că... mă-ntorc repede.

Flora puse receptorul în furcă, gândindu-se că "nici măcar n-a întrebat cum se simte tatăl ei". De fapt, nici ea n-o întrebase pe fiica ei cum se simte. Fiecare avea propriile sale griji - indiferentă la foamete, sărăcie sau războaiele din cine ştie ce colţ al lumii.

Flora se gândea să rezolve diferite treburi casnice până la venirea lui Tod, iar Katey se gândea să găsească un loc liniştit de unde să se arunce în Tamisa..

Flora se gândea că, până la urmă, era foarte bine că nunta lui Katey avea să fie liniştită, fără fast, iar Katey se gândea că poate era mai simplu să aleagă un alt mod de a se sinucide. Somnifere, sau să se arunce în faţa unui autobuz. Trebuia doar să aibă curajul s-o facă. Tot aşa cum trebuia să aibă curajul de a-i scrie lui Jeff.

Ruperea logodnei se transformase într-o uriaşă povară, dar primul pas era esenţial: scrierea acelei scrisori.

După ce scrise adresa pe plic, se duse la poştă să trimită scrisoarea, având impresia că dacă ar fi lăsat-o în cutia poştală a hotelului ar fi fost ca şi cum ar fi păstrat-o încă la ea. Or, aşa ştia că scrisoarea plecase în mod irevocabil. Se-ntoarse la hotel, copleşită brusc de o cumplită oboseală. în loc să-şi ia bagajul şi să plece la Hester, aşa cum intenţionase, se aşează pe marginea patului, privind cerul. Apoi închise ochii să nu mai vadă acea imagine a unei lumi pustii.

Cu un efort enorm, luă un taxi până la Hyde Park Corner, unde-şi lăsase maşina, într-un garaj subteran. Acum, că nu-l mai iubea pe Jeff, ar fi trebuit să-i înapoieze monstrul. Numai că, dacă era sinceră cu ea însăşi, trebuia să recunoască faptul că n-avea nici cea mai mică intenţie de a face aşa ceva, pentru că ţinea foarte mult la monstrul ei.

Katey intenţiona să-i dea vestea mamei ei cu menajamente, drept pentru care repetase tot drumul până în Kingswater ceea ce urma să spună. Cu toate acestea, cuvintele scăpară de sub control.

- S-a terminat, spuse ea abia intrând în casă. S-a terminat totul între Jeff şi mine.

Flora rămase şocată o clipă, nu pentru altceva, decât pentru cum va resimţi Tod vestea. Tot gândindu-se la modul cel mai potrivit de a-l anunţa, îşi dădu seama că era posibil ca acesta să nu fie surprins şi nici măcar să nu regrete.

- Voi pleca, spuse Katey. Când totul va fi în regulă... Nu mai era sigură că va fi vreodată ceva în regulă.

- Eşti foarte nefericită, scumpa mea? Ştiu cum este, deşi poate nu crezi...

- Acum, e altceva.

Flora oftă, recunoscând că, într-adevăr, era diferit, deşi fundamental povestea avea aceleaşi date. Se aşeză pe un scaun, şi pentru prima dată după mulţi ani, începu să plângă.

- Dumnezeule, mamă, ce faci?!

Era pentru prima dată când o vedea pe mama ei plângând şi nu-şi revenea din mirare.

- Cred că am un moment de slăbiciune, spuse Flora, acceptând, recunoscătoare, paharul cu gin pe care i-l întinsese fiica ei şi încercând să nu obiecteze că-şi umple şi ea unul.

- E pentru prima oară când ţi se întâmplă. Nu-ţi aminteşti cum te supărai când eu făceam aşa ceva? Uite, acum eu m-am dezobişnuit, deşi tare aş vrea să mai pot...

- Uneori, se aranjează lucrurile...

- Am să mă duc..., începu Katey.

Unde să se ducă? Lumea parcă se micşorase. Mersese în America, în Australia, văzuse cea mai mare parte a Europei, deşi la vârsta aceea nu o apreciase cum se cuvine... Dar singurul om care-o interesa se afla în Kingswater.

- Mă duc la Hannah.

- Până parchezi, eu culc copiii, strigă Hannah de la fereastră.

Katey aşteptă în livingul dezordonat, încercând să mai pună la locul lui câte un obiect. Trecând pe lângă oglinda de deasupra căminului, se privi automat, numai că frumuseţea ei n-o mai satisfăcu: dacă Rick n-o iubea, putea foarte bine să fie şi saşie şi cu picioare strâmbe.

- A venit Jean? a fost prima întrebare pe care o puse când apăru Hannah.

- Chiar a doua zi după plecarea ta. A venit la Felbridge, unde locuiesc părinţii ei. îmi închipuiam că va sta aici şi m-am chinuit să fac curat după copiii tăi...

- Nu sunt ai mei, şopti Katey, întrebându-se dacă Lonnie îi va simţi lipsa.

- A venit fără să anunţe. Era chiar ziua când Rick lucra la spital şi, crede-mă, n-a fost deloc uşor să-l găsim. Stii,

întotdeauna mi-a plăcut Jean. E imposibil să n-o placi.

Katey n-o mai asculta. Era conştientă de inflexiunile vocii lui Hannah şi de faptul că-i lăuda calităţile lui Jean, dar o preocupau mai mult propriile gânduri: "îmi place de Rick, îmi place cu adevărat". De fapt, Jeff nu i-a plăcut niciodată. Toţi ceilalţi îl plăceau, pentru că era imposibil să nu-l placi. Ea îl iubise - asta era cu totul altceva - cu toată pasiunea unei dorinţe fizice chinuitoare, care... se consumase.

- Trebuie să fii atentă ce-i spui lui Rick.

- De ce? Vocea îi tremura puţin, ca şi când ar fi îmbătrânit brusc. Când... se întoarce în Kingswater?

- Ascultă ce-ţi spun! S-a întors în State chiar în ziua următoare.

- Adică... a plecat definitiv?

- Asta încerc să-ţi spun, dar se pare că nu înţelegi? Vorbesc degeaba de zece minute. Se căsătoreşte cu un chirurg acolo şi a venit să-i spună personal lui Rick. Dacă te gândeşti, gestul ei a fost foarte frumos. Putea doar să-i scrie. Aşa că trebuie să ai grijă cum îi vorbeşti, să te porţi cu precauţie.

- Şi eu am nevoie de exact acelaşi tratament.

- De ce?

Fără să răspundă, Katey îşi lăsă capul pe genunchi, astfel încât părul îi acoperi faţa, în timp ce hohotele de plâns făceau ca umerii să-i tremure.

- Nu ştiu ce-nseamnă asta, spuse Hannah aducând o

cutie cu batiste de hârtie, dar foloseşte-le şi plângi până te linişteşti, dacă aşa simţi nevoia.

- Nu ştiu ce-am făcut, spuse Katey printre suspine. Nu ştiu de ce am făcut-o.

Nu era deloc adevărat: ştia foarte bine de ce. Tocmai de aceea era atât de greu de suportat. Deşi încă mai plângea, când auzi vocea lui Rick începu să şi râdă iar dinţii îi clănţăneau atât de tare, încât abia putea vorbi.

- N-am văzut până acum un caz de isterie, spuse Hannah. Să aduc apă s-o stropim?

- Fă un ceai - nu te grăbi.

Când Rick îşi puse uşor mâna pe umărul ei, Katey începu să-i povestească, dar îşi dădu seama că aproape nu era necesar, căci ştia deja totul.

- I-am scris... Cred că ar trebui să-mi pară rău pentru el.

- Aşa s-ar cuveni.

- Numai că... simt doar o imensă uşurare, ceea ce este îngrozitor din partea mea, nu-i aşa? Mă simt fericită.

- Si eu.

- Si tu?

- Da, numai că nu vreau să acţionez sub impulsul momentului.

- Da, spuse Katey, privindu-l fără să zâmbească.

- Nu vreau ca vreunul dintre noi să acţioneze pripit, sub impulsul acestui moment de slăbiciune.

- Da...

- N-ar fi bine deloc.

- Da...

- încetează de a mai repeta mecanic acest cuvânt.

- Atunci, nu, dacă preferi. Asta vrei să spun?

- Stii al naibii de bine ce vreau să spui, zise Rick şi strânse spătarul scaunului atât de tare, încât încheieturile degetelor i se albiră. Plec.

- Unde?

îl va urma oriunde s-ar duce.

Dar, pe măsură ce el dădea mai multe detalii, Katey înţelese că era înfrântă.

- M-am înscris pentru Expediţia Astfall.

- Ce-i asta?

- Nu citeşti ziarele? De săptămâni întregi, în "The Times" nu scrie decât despre aşa ceva.

- E departe? întrebă ea, scuturându-şi capul cu un aer dezolat.

- Bolivia. Este o expediţie organizată de Sir David Wales. Vor să facă nişte cercetări asupra unui trib primitiv şi medicul care urmează să-i însoţească şi-a scrântit glezna. Cum acesta e prieten cu un prieten de-al meu şi a telefonat aseară să mă întrebe dacă nu ştiu pe cineva amator de aşa ceva şi cum unchiul meu se-ntoarce pe 25, iar eu vreau să plec departe...

- înainte, cei cu inimile zdrobite mergeau la vânătoare în Africa.

- Numai că eu n-am inima zdrobită.

- Nici eu, recunoscu Katey.

- Poate că ar fi mai uşor dacă n-ar trebui să admitem asta, spuse Rick, punându-şi mâinile pe umerii ei.

Katey era atât de preocupată să-i desluşească expresia feţei, încât abia simţea atingerea lui. Nici unul dintre ei nu rosti vreun cuvânt - nici nu era nevoie.

- Când pleci?

- Săptămâna viitoare, când se-ntoarce unchiul meu. Totul se potriveşte de minune.

"Nu se potriveşte nimic", se gândi ea, dar nu spuse decât:

- Atât de repede?

- Da, fără timp de gândire.

- Nu vrei să te gândeşti?

- Nu prea. Dar tu?

- Doar pentru că te vei afla într-un loc inaccesibil, nu înseamnă că nu te vei gândi, sau că eu nu mă voi gândi.

- Poate că e chiar bine să ne gândim... Să ajungem la o conluzie.

Katey se-ndreptă spre el, dar el se duse la fereastră, întorcându-se cu spatele la ea.

- Habar n-am despre ce e vorba, dar ceaiul e gata şi m-am plictisit să pândesc din bucătărie. Pot să vin? se auzi vocea lui Hannah.

- Sigur că da, spuse Rick, şi-i deschise uşa. Mai avem de pus la punct câteva lucruri, dar avem timp.

"Timp", repetă Katey ca şi cum ar fi fost vorba despre cine ştie ce obiect rar şi de preţ. Era pentru prima dată în viaţa ei când dorea ceva sau pe cineva şi exista posibilitatea să nu-l aibă. Trebuia să dea dovadă de o răbdare pe care nu era sigură că o avea.

- Vei fi în siguranţă? întrebă ea.

- Voi face tot posibilul să supravieţuiesc, dacă asta doreşti.

Katey încuviinţă din cap şi, dându-şi părul după urechi, faţa

ei arăta ca a unui convalescent după o lungă boală.

Sfârşit